

ΤΟ ΡΑΜΑΖΑΝΙ,
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ
ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ

20 ΧΡΟΝΙΑ
«ΔΑΥΛΟΣ»

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 1700
ΕΥΡΩ 4,98

**ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟ
ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ;**

**Οί Menhir - Μονήρεις (Λίθοι), οί Trilithon
καὶ οί Dolmen - Τεθολωμένοι τῆς Εὐρώπης**

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Πρωτοποριακής Έρευνας.
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 3223957, 3314986,
9841655.
Τηλομοιότητα: 3314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@otenet.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (και Σάββατο).

Ίδρυτής-Ίδιοκτήτης-
Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5225.479.

- Τιμή αντιτύπου: 1.700 δρχ. - 4,98 ευρώ.
- 12μηνη συνδρομή: 16.000 δρχ. - 46,98 ευρώ.
- Οργανισμών κ.λπ.: 24.000 δρχ. - 70,43 ευρώ.
- Φοιτητών: 13.000 δρχ. - 38,15 ευρώ.
- Ξεωτερισμοί: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την εγγραφή.
- Η συνδρομή ανανεώνεται αυτόματα
μετά τη λήξη του 12μήνου. Διακοπή της
συνδρομής γίνεται μόνο κατόπιν
τηλεφωνήματος του ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμβάσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται η εν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση
καθ' οιονδήποτε τρόπον
δημοσιευμάτων του «Δαυλού»
χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 15408:
Ραμαζάνι - Χριστούγεννα και οί' Ολυμπιακοί Αγώνες Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 15410:
Ενός για τα 20χρονα του «Δαυλού»
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ, ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ, ΑΡΗΣ
ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ ΤΖΑΝΗ, ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΖΑΚΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15412:
Είκοσι χρόνια «Δαυλός» ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15413:
ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Χ.Σ. ΒΙΛΛΙΩΤΗΣ, Θ. ΛΥΡΑΣ, Ι. ΛΑΖΑΡΗΣ, Α.Χ. ΜΗΤΣΙΟΥ, Δρ Α.
ΛΥΡΑΚΟΣ, Δ. ΚΡΟΝΙΑΔΗΣ, Π. ΑΔΑΜΑΚΟΣ, Κ. ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15417:
Η επανληπτικότητα του αριθμού 20 στην αρχαιότητα ΑΛΤΑΝΗ

ΣΕΛΙΣ 15425:
Μενίφ. Ντολμέν. Τρίλιθα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15435:
Πώς και γιατί ιδρύθηκε το Ίσλαμ ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΜΑΝΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15439:
*Έν ισχύ κανόνες του Χριστιανισμού
ταυτίζονται με αντίληψεις των Ταλιμπάν* ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15439:
Η διδασκαλία του Παύλου υπέρ της δουλείας ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΙΤΣΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15449:
Ηλίας Α. Τσατσόμυρος ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15451:
*Πώς σκότωσε τον Όμηρο στις ΗΠΑ.
Συνεντεύξεις των Τζ. Χάνσον και Β. Χήθ στη Ν. ΜΠΕΣΚΑ*

ΣΕΛΙΣ 15462:
«Οί γίγαντες ιατροί της Βαβυλώνας» Δρ Μ.Ε. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15465:
Χένρι Κίσιγκκερ: Καταζητείται! ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15469:
Πότε γεννήθηκε ο Χριστός; ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15473:
Η Γιώγκα και οί' Έλληνες ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15483:
Όμηρικά όνόματα φέρουν σημερινό Έλληνας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15482:
Ταλιμπατισμός στη Γλώσσα Π. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15483:
Γιατί όχι και «πισωγλέντης» ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15487:
*Παρέκκλιση από την Έλληνική Σχέση
συνεπάγεται καταστροφή του Πολιτισμού*
Καθηγητής ΛΑΜΠΡΟΣ ΝΤΟΚΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15490:
Σκοπιδοτόπος το Μνημείο των Θεσπιών Ν. ΝΟΚΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15492:
«Στέκια» - έκτροφεία κοινολογικήρων ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΙΑΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15493:
Παραφνάδες της ίδιας ιδεολογίας ΚΑΤΕΡΙΝΑ WIDMER

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 15433 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ: σελ. 15438 • Ο
ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 15450 • ΟΙ ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ: σελ. 15463 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ:
σελ. 15493.

Ραμαζάνι - Χριστούγεννα καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες

Κοῖμα! «Ὁ Θεὸς (=Γιαχβέ) εὐλογεῖ τὴν Ἀμερικὴ» στὴ μάχη τῆς ἐναντίον τῶν σατανάδων ἰσλαμιστῶν καὶ προσεύχονται ἢ ἀνάβουν κεριὰ καὶ καντήλια σ' αὐτὸν οἱ Ἀμερικανοί. Καὶ «Ὁ Ἀλλάχ εἶναι μέγας» γιὰ τοὺς ἰσλαμιστές καὶ μὲ τὴ βοήθειά του θὰ νικήσουν στὴ μάχη τους κατὰ τῶν σατανάδων τοῦ Γιαχβέ. Βέβαια στὸ Ραμαζάνι δὲν ἔκαναν ἐκεχειρία οἱ βομβαρδιστές τοῦ Γιαχβέ (ἢ οἱ φονιάδες τοῦ Ἰσραήλ), ὅπως καὶ στὰ Χριστούγεννα δὲν θὰ μείνουν ἐν εἰρήνῃ οἱ ἐλεύθεροι σκοπευτές τοῦ Ἀλλάχ ἢ οἱ ὁδομάχοι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς Γάζας. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς, ποιό ρόλο παίζουν τὰ δύο αὐτὰ ἐξωκόσμια-μεταφυσικά φετίχ, πὺν χάλκευσαν οἱ παράφρονες τῆς ἀσιατικῆς ἐρήμου καὶ ἄπλωσαν τὴ μαγικὴ ἐπήρειά τους πάνω στὰ ...«πλάσματά» (!) τους, ἀπὸ τὴς Φιλιππίνες μέχρι τὸ Μαρόκο καὶ ἀπὸ τὸ Τεῖχος τῶν Δακρύων ἢ τὸν Πανάγιο Τάφο τῆς Σιών μέχρι τὴς συναγωγῆς ἢ ἐκκλησίης τοῦ Σὰν Φραντσίσκο· ὅπως παθαίνει σύγχυση φρενῶν, καθὼς «σατανᾶδες» καὶ «θεοὶ» ἀνακατεύονται στὴν κοινὴ φρασεολογία τῶν δύο πλευρῶν σὲ τέτοιο βαθμό, πὺν οἱ δύο αὐτὲς λέξεις καὶ (καθαρὰ φαντασιακῆς) ἔννοιες νὰ γίνωνται τελικὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα.

Καὶ ἐπιμένει ἡ χειροπόδαρη δεμένη ἀπὸ τὴν Γιαχβικὴν θεοκρατίαν «Πλανηταρχία» ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ σύγκρουση μεταξὺ Θεοκρατιῶν ἢ Πολιτισμῶν ἀλλὰ γιὰ πόλεμο κατὰ τῆς Τρομοκρατίας (!), ἡ ὁποία καίει ζωντανούς τοὺς ὑπηκόους τῆς· ὅπως δηλώνει καὶ τὸ θυθισμένο στὸν θεοσκοτεινὸ ἀσιατικὸ ζόφο Ἰσλάμ, ὅτι τρομοκράτες εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι - Χριστιανοί, πὺν τοὺς κατακρεουργοῦν μὲ τὴς δόμβες καὶ τοὺς πυραύλους τους. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ θανατοιοῦται ἡ «Πλανηταρχία» μὲ τὸ ὄνειρο τῆς «πολυπολιτισμικῆς παγκοσμιοποίησής» τῆς (πὺν κατάντησε πιά, ὅπως οἱ Δίδυμοι Πύργοι, ἰδεολογικὸ ἐρεΐπιο) καὶ τῆς «ἐπὶ Γῆς Pax Americana ἢ εἰρήνης καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίας» τοῦ Γιαχβέ· ὅπως καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνειρεύεται φιλήδονα τὸ Ἰσλάμ τὴν ἐξόντωση ὅλων τῶν ἀπίστων καὶ τὴν παντοκρατορίαν τοῦ Ἀλλάχ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἀναφέραμε στὰ τεύχη Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου μεταξὺ πολλῶν ἄλλων διαλυτικῶν στοιχείων καὶ ἀπαγορευτικῶν γιὰ τὴν προοπτικὴ μᾶς ἐνιαίας πολιτισμένης ἀνθρωπότητος παραγόντων, ὅτι δὲν θὰ ἀδελφοποιήσουν τὸ εἶδος ἄνθρωπος οὔτε ἀφ' ἑνὸς τὸ Ραμαζάνι οὔτε ἀφ' ἑτέρου τὸ Πάσχα ἀλλὰ οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Βεβαί-

ως προσθέταμε και πολλά άλλα τέτοια «ζεύγη», σε κάθε ένα από τα όποια το πρώτο σκέλος διασπᾶ, ἐνῶ το δεύτερο ἐνώνει, ὅπως Θεοκρατία - Ἐπιστήμη, Δόγμα - Δημοκρατία, Θρησκεία - Τεχνολογία, Πίστη - Ἐρευνα, Ἀλογία - Λόγος. Καὶ διαπιστώνουμε ἐν κατακλείδι τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὅτι ἀφ' ἑνὸς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀνωτέρω πρῶτα σκέλη, πὺν φανατίζουσιν, διασπούν καὶ αἱματοκυλίου ἐπὶ αἰῶνες τὴν ἀνθρωπότητα, κυφορήθηκαν, γεννήθηκαν καὶ ἀνδρώθηκαν στὸ Λόφο τῆς Ἀγίας Σιών καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ δεύτερα σκέλη, πὺν ἐκλογικεύουσιν, ἐξανθρωπίζουν καὶ γίνονται εὐχαρίστως ἀποδεκτὰ ἀπὸ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα ἀνεξαρτήτως πίστεων, δογμάτων, θρησκειῶν, φυλῶν, ἐθνικισμῶν κ.λπ., κυφορήθηκαν, γεννήθηκαν καὶ ἀνδρώθηκαν γύρω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ο τίτλος τοῦ παρόντος ἀρθριδίου εἶναι σχῆμα λόγου («τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου»): Ἕνας ὁποιοσδήποτε θεσμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, λόγου χάριν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἔστω ὑπὸ τὴν κακοποιημένη, ἐκβαρβαρισμένη καὶ ἐμπορευματοποιημένη μορφή πὺν τελοῦνται σήμερα, εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐνώσῃ π.χ. τὸν «Σταυρὸ» μὲ τὴν «Ἡμισέληνο». Δυστυχῶς οἱ προσκυνητὲς τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν ἀνεβαίνουν στὸν Ἱερὸ Βράχο τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, θυθίζονται ἀνυπερθέτως στὶς τάφρους τῶν ὁδῶν ἐνὸς ἀποστόλου (τοῦ Παύλου) καὶ ἐνὸς ἁγίου (τοῦ Διονυσίου), ἐνῶ οἱ μυριάδες προσκυνητὲς τῆς Ἀγίας Σιών τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες καταφθάνουν ἐκεῖ κατὰ ἀγέλες, προτρεπόμενοι ἀπὸ τοὺς ποιμένες τους. Μπροστὰ στὴν πρόδηλη πρόσβαση ἐνὸς παγκόσμιου τρόπου σκέπτεσθαι καὶ ζῆν, τοῦ Ἑλληνικοῦ, πὺν καμμὶὰ φυλὴ ἢ ἔθνος δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀνεγείρονται τάφροι, χαρακώματα ἢ φετίχ καὶ ἀντίθετα οἱ ἰδεολογικὲς πύλες τῆς Ὀδοῦ τοῦ Διχασμοῦ καὶ τοῦ «διαίρει καὶ θασί'λενε» εἶναι ὀρθάνοιχτες γιὰ τὶς διαβουκολούμενες ἀπὸ ραβδίνους, παπᾶδες καὶ μουλλᾶδες μᾶζες τῶν «πιστῶν» τοῦ τριχασμένου Ἀσιατικοῦ Σκότους. Ὁ «Δανλός», πὺν μὲ τὸ τεῦχος πὺν κρατᾶτε στὰ χέρια σας ἐκλείσε 20 χρόνια πνευματικῆς μάχης γιὰ τὴν ἀνίχνευση καὶ χάραξη τῆς πολιτισμικῆς πρόσβασης πρὸς τὴν Παγκόσμια Ἑλληνικότητα, εὐχεται στοὺς ἀναγνώστες του νὰ ὑπερπηδῇσιν τὶς τάφρους, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν φετιχισμό καὶ νὰ ἀνεθοῦν (ὁδεύοντες ἐλεύθερα, χωρὶς «ποιμένες») τὰ σκαλοπάτια τῶν προπυλαίων τοῦ Παγκόσμιου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Δ.Ι.Α.

ΕΥΧΕΣ ΓΙΑ ΤΑ 20

Κύριε Διευθυντά,

Ευχαρίστως ανταποκρίνομαι εις την επιθυμία σας, όπως απευθύνω χαιρετισμόν με την ευκαιρία της συμπληρώσεως εικοσαετίας ανέλλιπου εκδόσεως του περιοδικού σας.

Τò πράττω ως τακτικός αναγνώστης του «Δαυλού» ήδη από 10ετίας. Κατά την οποίαν και γεύομαι την ύψηλὴν πνευματικὴν του στάθμην. Ὁριοθετουμένην ἀπὸ ἀσίγαστη θήρευσι τῆς ἀληθείας με ἀκαταμάχητον ὄργανον τὰ ἑλληνικά τῆς ὀρθοφροσύνης ὅπλα. Καὶ κύριον μέλημα τὴν ἀμυναν τῆς, προγραμματισμένως βαλλομένης, ἀδιατιμήτου ἑλληνικῆς μας γλώσσης καὶ τὴν προβολὴν ἐπιτευγμάτων τοῦ ἀνεπανάληπτου προγονικοῦ μας πολιτισμοῦ.

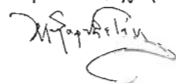
Καὶ δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχῃ καλόπιστος ἀναγνώστης τῶν κειμένων τοῦ «Δαυλού», ποῦ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν συμμερίζεται πλήρως ἢ καὶ διαφωνῇ με διατυπούμενες ἀπόψεις, νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ τὴν πνευματικὴν του συνέπειαν καὶ διανοητικὴν του ἐντιμότητα.

Μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ «Δαυλοῦ» καί, δυστυχῶς, ἐλαχίστων μόνον ἄλλων ἐντύπων κατὰ τοὺς ὅχι χαρποὺς σημερινούς καιροὺς πνευματικῆς στεριότητος καὶ διανοητικοῦ χάους διασώζεται πράγματι ἡ δυνατότης πνευματικῆς καλλιιεργείας καὶ ἀφυπνίσεως εἰς τὰ ὄντως ἀδιατίμητα πεδία αὐτῆς τῆς προσωπικῆς μας ἐλευθερίας. Τὰ ὅποια καὶ συστηματικῶς κατακλύζονται ἀπὸ τὰ λύματα ἀνέμων διαστροφῶν καὶ πλαστογραφῆσεων καὶ προγραμματισμένου σκοταδισμοῦ, περίτεχνα δεσμὰ τοῦ ἐξανόρα-ποδισμοῦ μας.

Σεῖς μὲ τὸν «Δαυλὸ» προσφέρετε πυρσοφόρον τὴν ὑπόμνησιν τοῦ ἀφθίτου μεγαλείου τῆς ἑλληνικότητος καὶ διακονεῖτε ἔτσι οὐσιαστικῶς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐθνικῆς μας ἐπιβιώσεως. Ποῦ ἀποτελεῖ καὶ τὸ πρῶτον καὶ ὑψιστον καθήκον παντὸς Ἑλλήνου.

Σὰς ἀνήκει, ἐπομένως, κάθε ἐπαινος διὰ τὸν πνευματικόν σας ἀγῶνα. Καὶ σὰς συνοδεύουν οἱ εὐχὲς καὶ οἱ προσδοκίαι ὅλων μας γιὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ωραίου ἔργου σας.

Με φιλικούς χαιρετισμούς

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

Εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ «Δαυλοῦ», τὸν ὅποιο θεωρῶ μοναδικὸ παράθυρον πρὸς τὴν ἀληθινὴν πλευρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἶθε κάποτε ὅλα αὐτά, ποῦ μὲ τόση σοβαρότητα καὶ ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωση ὑποστηρίζετε στὶς σελίδες σας, νὰ γίνουν κτῆμα ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Σὰς εὐχομαι νὰ τὰ ...ἐκατοστήσετε.

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὰ διανυδέντα εἴκοσι χρόνια πρωτοπορίας τοῦ «Δαυλοῦ» στὴν ἀντίσταση

ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ «Δ»

κατά της πνευματικής ύποταξης του λαού μας.

Εύχομαι για την υπόλοιπη χιλιετηρίδα ακόμη πιο συστηματική έρευνα των ριζών μας.

Αρης Ν. Πουλιανός

ΑΡΗΣ Ν. ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,

Γιὰ τὴ συμπλήρωση τῆς εἰκοσάχρονης ἀπόσκοπτης ἐκδοτικῆς παρουσίας καὶ ἐπιτυχίας τοῦ «Δαυλοῦ» στὸν ἐλληνικὸ χῶρο ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐκφράσω τὶς θερμὲς μου εὐχές, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑνυσμασμὸ μου γιὰ τὴν ἀταλάντευτη προσήλωσή του στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ γενικώτερα καὶ στὴν ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωση τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀξιών του εἰδικώτερα. Σὲ χρόνους χαλεπούς γιὰ τὶς ἀξίες τοῦ ἀνθρώπου καὶ σὲ περιόδους πνευματικῆς ὁμηρίας, φαλκίδευστης καὶ πλαστογραφήσεως τῆς ἀλήθειας ἐσεῖς τολμήσατε καὶ καταφέρατε νὰ φωτίσετε τοὺς κρυμμένους ἢ ξεχασμένους θησαυροὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τῶν προτύπων καὶ ἀξιών του, συμβάλλοντας στὴν ἀναγέννησή του.

Οἱ σελίδες τοῦ «Δαυλοῦ» ἔγιναν τὸ μέσο τῆς ἐπιστημονικῆς διερεῦνησης καὶ κατάδειξης μοναδικῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς, πού ἡ ἀποστολή της τὴν ἀναδεικνύει ὡς παγκόσμια κληρονομιά. Δὲν συμβάλλετε μόνο στὴν αὐτεπίγνωση τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ προσφέρετε ἔτσι καὶ στὴν χειμαζομένη ἀνθρωπότητα τὶς ἀναφορὲς καὶ ἀξίες, πού θὰ τὶς ἐπιτρέψουν, ἂν θὰ θελήσῃ, νὰ ξεπεράσῃ τὰ προβλήματα της καὶ νὰ ξαναποικίσῃ τὸν «Ἐγκαταλειμμένο Μάιο» τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ὡς Ἑλληνίδα πολίτης σὰς συγχαίρω, σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς εὐχομαι, πλήρης ἡμερῶν, νὰ ἀπολαύσετε τὴν δικαίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν Παγκόσμια Ἀναγέννησή του.

Μὲ ἐξαιρετικὴ τιμὴ

Μαρία Τζανή

ΜΑΡΙΑ ΤΖΑΝΗ

Παρακολουθῶ δλ' αὐτὰ τὰ χρόνια μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν ὕλη τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ ἀκόμα μὲ συγκινεῖ ἰδιαίτερα τὸ πάθος τὸ δικό σας καὶ τῶν συνεργατῶν σας καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ ἐπικέντρωση τοῦ ἐνδιαφέροντός σας -καὶ ἄς φτάνῃ πολλὲς φορές σὲ ἀκραίες μορφές- στὴν ἐξυπρέτησή της, πολὺ ταλαιπωρημένης, ιδέας τῆς Ἑλληνικότητας.

Ἐχῶ τὴν πεποίθησή, ὅτι οἱ ἀποδέκτες τοῦ «Δαυλοῦ» βρίσκουν στὴν ὕλη του στηρίγματα, πού τοὺς βοηθοῦν νὰ συνειδητοποιήσουν τὸν σύγχρονο ζωντανὸ πολιτισμὸ μας καὶ τὶς ρίζες, ἀπ' ὅπου αὐτὸς πηγάζει: δηλαδὴ αὐτὸ τὸ ποτάμι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖο παρὰ τὴ μακρόχρονη ἀνομβρία ἀκόμα διατρέχει καὶ ποτίζει τὸν ἡμορφὸ τόπο μας καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἀδιάσπαστη ἐνότητα καὶ συνέχειά του.

Μὲ ἐκτίμησή

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΖΑΚΟΣ

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ «ΔΑΥΛΟΣ»

Όταν κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος του «Δαυλού» (Ιανουάριος 1982), η ψυχροπολεμική εποχή ήταν σε πλήρη εξέλιξη. Το τείχος του μίσους χώριζε τους δύο άποτυχημένους κόσμους και μόνο η ισορροπία του τρόμου, που εξασφάλιζε μια ανεξέλεγκτη τεχνολογία, απέτρεπε την σύγκρουση των δύο αντιπάλων –οι όποιοι άντλούσαν από την ίδια πηγή την ύπαρξή τους. Την εποχή εκείνη κυκλοφορούσε ένα πλήθος «πολιτικών», «ιδεολογικών», «προοδευτικών», «επαναστατικών» αλλά και «έναντιων» («έναντία τ' αὐτά») εκδόσεων. Κανένας τότε δέν μπορούσε να προβλέψει, ότι ο ψυχροπόλεμος έμπαινε στην τελευταία δεκαετία της υπάρξεώς του και πώς λίγο πριν λήξη ή δεκαετία αυτή με την «αυτοκατάργηση» του υπαρκτού σοσιαλισμού θά επήρχετο ή μονοκρατορία-πλανηταρχία.

Ο «Δαυλός» έφερε «καινά δαιμόνια». Μιλούσε για «έλληνικότητα» και άρχισε να γράφει πράγματα «παράδοξα» και «απαράδεκτα» τόσο για τὰ ισχύοντα τότε ιδεολογικά κατασκευάσματα της πολύμορφης εξουσίας όσο και για τὸ έπιστημονικό κατεστημένο. Ένδεικτικά σημειώνω πρωτοποριακά σε παγκόσμια κλίμακα θέματα, τὰ όποια δημοσιεύθηκαν στις 15.500 σελίδες των 240 τευχών του «Δαυλού» –που θά αποτελούν αντικείμενα περαιτέρω προσεγγίσεων από την ιστορική έρευνα στα έπόμενα χρόνια– και αναφέρονται:

- στην διαπίστωση ότι τὸ ισχύον τότε διπλό πρόσωπο της Διεθνούς Έξουσίας είναι ένιαίο και ένα και στην πρόβλεψη ότι ὁ υπαρκτός σοσιαλισμός ήταν πλέον ιστορικά νεκρός·
- στην ύπαρξη προκατακλυσμαίου οικουμενικού πολιτισμού με βάση την Αίγυπτο και την παγκόσμια εξέλιξη του Έλληνισμού στους προκατακλυσμαίους αλλά και στους προϊστορικούς χρόνους·
- στην Έλληνική Γλώσσα ως μητέρα όλων των γλωσσών και ως μοναδική μη συμβατική γλώσσα του κόσμου·
- στην έλληνική γραφή ως αρχαιότερη γραφή της Γῆς (Σπήλαιο Κύκλωπος Ἀλοννήσου, λιμναία εύρηματα λίμνης Καστοριάς κ.λπ.)·
- στην άπάτη της «Ίνδουευρωπαϊκής» ως δήθεν «Μητέρας - Γλώσσας» των ευρωπαϊκών γλωσσών·
- στην έλληνικότητα ως μοναδική βάση του σημερινού παγκοσμίου πολιτισμού·
- στὸν καταστροφικό ρόλο του Χριστιανισμού έναντι του Έλληνικού Πολιτισμού·
- στὸν Βυζαντινό ανθελληνισμό·
- στην άγρια σύγκρουση Έλληνισμού-Χριστιανισμού, στην έπιβολή του Μεσαίωνα από τὸν δεύτερο και την ανυπαξία του «Έλληνοχριστιανισμού»·
- στην δολοφονία του Έλληνικού Έθνους από τὸ Έλλαδικό-Ρωμαίικο κρατίδιο·
- στὸν σημερινό αλλά και αρχαίο σιωνιστικό μισελληνισμό και τὰ έργα του («Μαύρη Ἀθηνά» του Μπερνάλ και άλλα εν οἷς και ή «Παλαιά Διαθήκη»).

Για την ιστορία αξίζει, αλλά και πρέπει να αναφερθῇ, ότι ή ύποδοχή του «Δαυλού» από τὰ ιδεολογικά «συντηρητικά» και «προοδευτικά» κατεστημένα ακολούθησε την εξέξ πορεία: Στα πρώτα στάδια της εκδόσεως του περιοδικού ἴσχυσε ή σιωπή και ή «άγνοια» της υπάρξεώς του, «πρός απάντησιν» των θεμάτων στα όποια ανέφερετο. Σύντομα την «άγνοια» ακολούθησαν (χωρίς δέβαια την δυνατότητα παραθέσεως επιχειρημάτων και δημοσιεύσεως αντίλογου) χαρακτηρισμοί φάσκοντες και αντιφάσκοντες (τὸ περιοδικό έχαρακτηρίζετο αναλόγως «έθνικιστικό», «αναρχικό», «άντιεπιστημονικό», «φασιστικό», «ρατσιστικό», «άντισιωνιστικό», «άντιχριστιανικό», «άνθελληνικό» κ.ά.).

Μετά την πτώση του Ὑπαρκτού Σοσιαλισμού, όταν άρχισε τὸ πάντρεμα των δογμάτων, παρυσιαστήκαν πολλοί μιμητές του «Δαυλού», άλλοι καλοπροαίρετοι και άλλοι «έμπορευόμενοι» (μια και ή Έλληνικότητα άρχισε να «πουλάει», όποτε άρχισε και ὁ πόνος για τὴ γλώσσα μας, για την ιστορία μας, για την «ιδιαιτερότητα και άνωτερότητα» του πολιτισμού μας), μιμήσεις που στίς καλύτερες περιπτώσεις ύστερούσαν «παρασάγγας» του πρωτοτύπου· και τέλος εκδόσεις έντύπων-«ίμματασιόν» του «Δ» χρηματοδοτούμενες «άρμοδως», για να αλλοιώσουν την καθαρότητα του λόγου του που άρθρώνεται στίς σελίδες του Περιοδικού αυτού.

Έλευθέριος Ε. Μαρματσούρης

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

‘Ο ‘Ερμής τῆς Τζακάρτας, οἱ Ἰνδονήσιοι καὶ οἱ Ρωμιοὶ

Κύριε διευθυντά,

Πληροφροῦμεθα ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν εἰδησεογραφία, ὅτι εἰς τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰνδονησίας Τζακάρτα ἓνα τεράστιο ἀγαλμα τοῦ θεοῦ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἑρμῆα-Ἑρμῆ αἰφνιδίως ἐξηφανίσθη. Τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ἐπὶ 90 χρόνια ἐδέσποζε τῆς πόλεως πίσω ἀκριθῶς ἀπὸ τὸ προεδρικὸ μέγαρο.

Αἰφνὺς ὅμως, ὡς διὰ μαγείας, τὴν 20ὴν Αὐγούστου 2000 τὸ ὄνο μῆτρων ὕψους ὀρειγάλινον ἀγαλμα ἐξηφανίσθη. Σύμφωνα μὲ τὸν τοπικὸν τύπον ἡ ἐξαφάνισις δημιούργησε σάλον μεταξὺ τῶν πολιτῶν, διότι τὸ ἐθαύμαζαν γιὰ τὴν ὑπεροχὴν μορφῆς του, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ θεωροῦσαν κατὰ ἰδικὸ των. Ὑπείκοντες ὅμως εἰς τὴν γενικὴν κατακραυγὴν, οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ δήμου ὠμολόγησαν ὅτι αὐτοὶ τὸ ἀπέσυραν «λόγῳ μεγάλης φθορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τὸν χρόνον». Ἐν τούτοις κατόπιν καθολικῆς ἀπαίτησεως ὑπερεώθησαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ζημιῶν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐπανατοποθέτησιν του, αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς νέαν θέσιν, ἐπα-

νω εἰς τὴν γέφυραν Ἀρμονίας (Harmony).

Τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐγιναν μὲ κάθε ἐπισημότητα. Ἡ τοπικὴ ἐφημερὶς «The Jakarta Post» γράφει: «Μὲ τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ὁ Ἰνδονησιακὸς λαὸς τιμᾷ τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα θεὸ τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἐπικοινωνίας, τῆς ὁμορφίᾳς, τῶν ταξιδίων καὶ γενικὰ τῶν ἐφευρέσεων. Ἐνέργειες ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν μεγάλην πρόοδον στοὺς τομεῖς αὐτοὺς τοῦ λαοῦ τῆς χώρας αὐτῆς...».

Ὅποια διαφορὰ! Ἡ Ἰνδονησία, ποὺ θεωρεῖται λίγο-πολύ τριτοκοσμικὴ χώρα καὶ τόσο μακριὰ εὐρισκομένη, ἀναγνωρίζει τὶς ἀρχαιοελληνικὰς μᾶς ἀξίες, ἐνῷ ἡμεῖς, ποὺ θέλομε νὰ λεγώμεθα ἀμεσοὶ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, χάριν μιᾶς παγκοσμιοποιήσεως ἀπεμπολοῦμε ἢ διαστρεβλώνουμε τὴν ἑλληνικὴν μᾶς ἱστορία. Ποὺ εὐρισκόμεθα, ποῖοι καὶ τί εἴμαστε;

Μετὰ τιμῆς
Θεόδωρος Λύρας

Ἰατρὸς, Νέα Ἱερσέη, ΗΠΑ

Ἡ ἑλληνικότητα τοῦ ἀγγλικοῦ τίτλου εὐγενείας «Sir»

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,

Στοὺς εὐρωπαϊκοὺς τίτλους εὐγενείας, ποὺ προήλθαν ἀπὸ ἑλληνικὰς λέξεις καὶ παραθέτει ὁ κ. Γεωργιανὰς στὸ ἐξαιρετικὸ ἄρθρο του στὸ τεύχος 238, ἐπιτρέψτε μου νὰ προσθέσω ἄλλον ἓνα, αὐτὸν τοῦ Sir.

Ἡ λέξις Sir ἐκτιμῶ ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κύρ ὅχι μόνον λόγῳ τοῦ ὁμοῦχου ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἐξῆς ἐπὶ πλέον λόγο: Τὸ κύρ ἀκολουθεῖται πάντα ἀπὸ μικρὸ ὄνομα. Λέμε γιὰ παράδειγμα: κύρ Γιώργος, κύρ

Κώστας, κύρ Μήτσος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν λέμε κύρ Παπαδόπουλος (λέμε κύριος Παπαδόπουλος). Ἄν κάποιος Βρεταννὸς λέγεται π.χ. George Wamsley, ἀποκαλεῖται Mr George Wamsley καὶ ἡ σύζυγός του Mrs Wamsley. Ἄν ὁ κ. Wamsley ἀποκτήσῃ τὸν τίτλο τοῦ Sir, τότε ἀποκαλεῖται μὲ τὸ μικρὸ του ὄνομα, δηλαδὴ ἀπὸ τότε καὶ ἔπειτα θὰ λέγεται Sir George, ἢ δὲ γυναῖκα του Mrs ἢ λαΐδη Wamsley. Κι οἱ δύο μαζὶ ἀποκαλοῦνται Sir George and Mrs Wamsley. Δηλαδὴ ἐνῷ ἡ σύζυγός δια-

Τὰ «λατινικά» «πέτρα» καὶ «ἔλαιον» τῆς ἐγκυκλοπαίδειας Γκράν Λαρούς...

Κύριε διευθυντά,

Ἡ ἐφημερὶς «Τὰ Νέα» διανέμει δωρεὰν τὰ τεύχη τῆς ἐγκυκλοπαιδείας Grand Larousse: εἰς δὲ τὸ τεύχος τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 2001 ἐδιάβασα στὴν σελίδα 184 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀνακάλυψη τοῦ Πετρελαίου», ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἐτυμολογικῶς **ἀπὸ τὸ λατινικὸ petra = πέτρα καὶ oleum = λάδι**. Μάλιστα, καλῶς ἐδιάβασατε.

Ἐπειδὴ ἡ ὀηξικέλευσθ αὐτῇ ἐτυμολογία μὲ ἐξέπληξε, διὰ τὸ πῶς ἓνα Larousse καὶ μάλιστα Grand δὲν εἶχε ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τὸ Λεξικὸν τῶν Γαρμπολά-Ματακίδη, ἐκδόσεως Βιέννης 1837,

τηρεί το επώνυμο, ό Sir πάντα αποκαλείται με τό μικρό. Αποτελεί μεγάλο άτόπημα ή προσφώνησις κάποιον Sir με τό επώνυμό του. Τό Sir, όπως και τό κύρ, ακολουθούνται από μικρό όνομα.

Είναι δύσκολο γιά τούς τιτλούχους Sir νά φαντα-

σθούν, ότι ό τίτλος τους έχει τίς ρίζες του στούς Έλλη-
νες κύρ-Μήτσους.

Σάς ευχαριστώ

Ιωάννης Λάζαρης

Μηχανολόγος μηχανικός ΕΜΠ

‘Ο Ίουλιανός δέν μιλά πουθενά γιά Μιθραϊσμό

Κύριε διευθυντά,

Στός τεύχος 238 του «Δαυλού» δημοσιεύτηκε άρθρο του κ. Διαμαντή Κουτούλα υπό τον τίτλο «Περί την αναδίωξη του Δωδεκαθέου» (σ. 15311-15314), όπου ό έν λόγω άρθρογράφος στηλιτεύει την προσπάθεια αναδίωξης της έλληνικής λατρείας.

Καλά όλα αυτά, αλλά έρωτώ: Όλοι εκείνοι οί συμπολίτες μας πού θέλουν νά θρησκευώνται και νά λατρεύουν τό θεόν μή χριστιανικά, γιατί νά μήν έχουν τή δυνατότητα νά εκδηλώνουν τά θρησκευτικά τους συναισθήματα πρós τούς θεούς προγόνους μας κατά τό δοκούν; Προσωπικά είμαι άθρησκος, όμως κατανοώ τό γεγονός της λατρευτικής τους ανάγκης, έστω κι αν κατοικούν γραφικοί ή υπερύθολικοί. Έπίσης εκείνοι πού είναι κατ’ ούσίαν «Έθνικοί», καθώς αποδέχονται την έθνική παράδοση τών Έλλήνων σέ κάθε επίπεδο ανθρώπινης έκφρασης (και θρησκευτικής),

εισάγοντας την φιλοσοφική διάσταση της έννοιας του πολυθεϊσμού με τή σημασία της πολυναρχίας και της δημοκρατικότητας στην κοινωνική και πολιτική ζωή (βλ. επανεισαγωγή του στοικισμού και του έπικουρισμού στο νεο-ελληνικό τρόπο σκέψης και ιδιώματος). γιατί νά συγχώνεται με τούς γραφικούς «χλαμυδοφόρους»;

Όσον άφορ ά στον Ίουλιανό, πού αναφέρει ό κ. Διαμαντής Κουτούλας, δέν μιλά πουθενά γιά μιθραϊσμό στα κείμενά του, παρά συλλαμαδώνει την έλληνική λατρεία ως φαντασιακή - φιλοσοφική και κοινωνική - βιωματική ανάγκη, την οποία επανελευθερώνει ό άσει τών τότε ιστορικών συνθηκών έντός τών πλαισίων της ρωμαϊκής θεσμικής παράδοσης.

Ευχαριστώ

Άλέξανδρος Χ. Μήτσου

Συγγραφέας - έρευνήτης Α.Π.Θ.

‘Έλληνες έναντίον ‘Ελληνικής Γλώσσας...

Κύριε διευθυντά,

Στά φύλλα του «Δαυλού» και της «Καθημερινής» με πολύ ένδιαφέρον διαυάξω τά γράμματα αναγνωστών, πού αναφέρονται στα θέματα περί την Έλληνική Γλώσσα. Δυστυχώς ευρίσχομεθα στην τελική ευθεία άφελληνισμού και αυτό με άνοχη, αν όχι σύμπτραξη, κορυφαίων οικονομικών, πανεπιστημιακών και κυβερνητικών παραγόντων, οί όποιοι από την θέση τους θά έπρεπε νά είναι προασπιστές του Έλληνισμού. Ξένα «πανεπιστήμια» πού διδάσκουν στην Άγγλική, διαφημίσεις πού γανγίζουν άμερικανιστί γιά νά μιμούνται τά Έλληνόπουλα, λατινικές επιγραφές στα καταστήματα, περιοδικά με λατινικούς

χαρακτήρες και ξενόγλωσσους δαδραρισμούς στα κείμενα είναι τυχαία; Ποιοί προωθούν την αντίκατάσταση του Έλληνικού Άλφαβήτου με τό Λατινικό; Αυτό θά είναι ό θάνατος του Έλληνισμού, διότι θά άποκοπή ό Έλληνας από τήν άρχαία γραμματεία, τά γραπτά μνημεία και τίς ρίζες του.

Η Έλλάδα επέζησε στην μακράιωνη ιστορία της κατά κύριο λόγο, διότι διατηρήθηκε ή γλώσσα. Έτσι σάν κυριώτερη μέθοδος έξοντώσεως του Έλληνισμού χρησιμοποιείται σήμερα ή προσπάθεια άλλοίωσης, παραμόρφωσης, διαστροφής και άφανισμού της Έλληνικής Γλώσσας και του Έλληνικού Άλφαβήτου.

τό όποϊον έχω και περιέχει τά έβδομήντα ένα εκατομμύρια ελληνικών λέξεων (71.000.000) και φυσικά άπολύτως έγκυρον δι’ όσα γράφει, ως μηδέποτε και παρ’ ούδένός, νομίζω, άνατραπέν και άμφισβήτηθέν, έχει διαφορετική γνώμη περί της έν λόγω έτυμολογίας.

Κατ’ άρχάς ή λέξις **πέτρα** ύπάρχει είς κείμενα πολύ παλαιότερα της λατινικής γλώσσας και συγκεκριμένως στην Όμήρον Όδύσειαν (Ε 443) και στην Ίλιάδα (Ι 243 και 386), όπου αναφέρεται και ή «πετροβολία». Όμοίως και στον Ησίοδον (Θ. 675). Πέραν δέ αυτών θά σημειώσω, ότι ένα πλήθος παραγώγων της λέξεως **πέτρα** ευρίσκονται στο άνωτέρω λεξικόν, όπως είναι **πετρήρης, πετρηρεφής, πετρηγενής, πετροβάτης, πετρόδλητος, πετροβόλια, πετροδυνών**. Άλλά και τό **πετρέλαιον** ορίζεται ως «είδος ασφάλτου, ρεούσης εκ θράχου», ένν τό έλαιον, όχι κατ’ ανάγκην τό έλαιόλαδον, ορίζεται ως «**πάν παχύν ρευστόν, άλοιφή, δούτηρον, λίγδα κ.λπ.**».

Διά τό πώς ένα **Larousse** και μάλιστα **Grand** έδωσε την έν λόγω έρμηνείαν τά έξής λογικά

Τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ποὺ καμμὶ ξένη γλῶσσα δὲν μπόρεσε νὰ προσεγγίση, δυστυχῶς σήμερον Ἑλληνες ἤθελαν ἐκσυγχρονιστές, προοδευτικοί, ἡμιμαθεῖς, κουλτουριάρηδες, γραϊκύλοι προσπαθοῦν νὰ τὴν ἐκβαρυνθοῦν, ἄλλοι γὰρ νὰ καλῶνουν τὴν ἀμάθεια καὶ ἀνεπάρκεια τοὺς καὶ ἄλλοι δορίντας συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ σὰν ὄργανα ξένων ἀνθελληνικῶν κέντρων ἐξουσιασμοῦ, τὰ ὁποῖα, γὰρ νὰ ἐπικρατήσουν, ἐπιδιώκουν ἀκριβῶς τὸν πλήρη ἀφανισμό τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, διότι ὁ ἐξουσιασμός φοδῶται τὴν ἐλεύθερη διανόηση, τὸ μόνο ἐμπόδιο γὰρ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ σχέδιά του.

Δὲν νομιζῶ ὅτι σὲ ἄλλη ἐθνότητα συμβαίνουν αὐτὰ τὰ ἐκτροπα. Οὕτε στὸ Ἰσραήλ, τὰ Σκόπια ἢ τὴν Βουλγαρία π.χ. διάβασα κάποιον ὅτι προχωροῦν σὲ ἀντικατάσταση τοῦ ἀλφαῖότη του ποὺ χρησιμοποιοῦν ἢ φθείρουν συστηματικὰ καὶ μὲ τόσο μένος τὴν γλῶσσα τους.

Ἄς ἀφήσουν οἱ γραϊκύλοι τὴν δικαιολογία ὅτι οἱ Η/Υ ἀπαιτοῦν λατινικούς χαρακτήρες γὰρ τὴν παγκόσμια συνεννόηση. Εἶναι γνωστό, ὅτι οἱ προχωρημένης τεχνολογίας Η/Υ ὁμολοῦν Ἑλλη-

νικά, διότι εἶναι ἡ μόνη νοηματικὴ γλῶσσα, ποὺ προσφέρει ἰδιαιτέρες συνθήκες λειτουργίας.

Ὁ Ἕλληνας πολίτης εἶναι δυστυχῶς ἀφήμενος στὴν τύχη του. Μπορεῖ ὅμως νὰ ἀντιδράσῃ προσπαθώντας νὰ γνωρίσῃ τὴν ἱστορία του, τὴν γλῶσσα του, τὶς παραδόσεις του. Νὰ ἀγνοήσῃ αὐτὰ ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοῦ ἐπιβάλουν. Νὰ ἀποφεύγῃ ξενότιλα περιδικὰ, καταστήματα μὲ λατινικὲς ἐπιγραφές, προϊόντα ποὺ διαφημίζονται σὲ ξένη γλῶσσα ἢ ξένους ἰδιωματισμούς, ρουχισμό μὲ ξενόγλωσσες στάμπες καὶ τόσα ἄλλα. Μὴν ξεχνάτε, τὴν δίνουμε τὴν ἐχοῦμε ἐμεῖς οἱ καταναλωτές. Αὐτὰ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ τὰ ἀπαγορεύσῃ.

Τελειώνω: Μήπως ἡ μετάφραση τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμένων στὴν νεοελληνικὴ, ποὺ προωθεῖ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, θὰ δώσῃ τὴν χαριστικὴ δολὴ στὸ ἀνοουσιόγημα ποὺ ἐπιτελεῖται;

Μετὰ τιμῆς
Δρ Ἀντώνιος Λυράκος
Ψυχίατρος, Μελίσσια

Ἰησοῦς: Ἕνας Διόνυσος μὲ ἐβραϊκὴ ἀμφίεση;

Κύριε διευθυντά,

Κατὰ τὸν Γερμανὸ φιλόσοφο Φ. Νίτσε ἡ ἑλληνικὴ τραγωδία στὴν παλαιότερη μορφή της εἶχε μοναδικὸ θέμα τὰ βῆσσανα τοῦ Διονύσου. Ὅλες οἱ ἐνδοξες μορφές τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς –Ὁ Προμηθεύς, ὁ Οἰδίποδας κ.λπ.– εἶναι ἀπλῶς «μάσκες» τοῦ πρωταρχικοῦ ἥρωα Διόνυσου. Διαφωτιστικὴ (κατὰ τὴν γνώμη μου) εἶναι ἡ ἐξῆς φράση του: «...ἡ πίστη στὴν ἀναγέννηση τοῦ Διόνυσου: σιγὰ σιγὰ κατέκλυσε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα» («Γέννηση» τῆς Τραγωδίας).

Κατὰ τὴν παγκόσμια ἱστορία, τὴν ἱστορία τῶν λαῶν

(πλὴν τῆς θρησκευτικῆς), ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ὑπαρκτὸ πρόσωπο. Μὲ βάση λοιπὸν τίς ὡς ἂν ἀναφορές θὰ ἤθελα νὰ διατυπώσω μιὰ «ὑπόψια» μέσω τῶν στηλῶν τοῦ «Δαυλοῦ»: Μποροῦμε νὰ δοῦμε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἕναν μεταμορφωμένο Διόνυσο, ντυμένο ὅμως μὲ ἐβραϊκὰ ρούχα; Δυστυχῶς ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄτομα καὶ λαοὶ ἐπιδίωξαν τὴν ἐξαφάνιση τῆς ἀνθρωπότητας.

Μετὰ τιμῆς
Διομήδης Κρονιδῆς
Κύριος Δράμας

Τὸ τσιμεντένιο ὑπέρθυρο τοῦ «Θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως»

Ἀγαπητὴ κ. Λάμπρου,

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ σᾶς συγχαρῶ γὰρ τὴν ὅλη

προσπάθεια ποὺ κάνετε μὲ τὸ περιοδικὸ «Δαυλός», τοῦ ὁποῖου εἶμαι συνδρομητὴς πάρα πολλὰ χρόνια.

στοιχεῖα εἶναι δυνατὸν νὰ διατυπωθοῦν: α) Τὸ γαλλικὸν κείμενον νὰ γράφῃ τὰ σωστά καὶ ὁ μεταφραστὴς νὰ ἔγραψε, μὲ πρωτοδουλίαν του ἢ κατ' ἐντολήν, ὅ,τι ἔγραψε. β) Τὸ γαλλικὸν κείμενον νὰ ἔγραφε ὅ,τι καὶ ὁ μεταφραστὴς μετέφρασε. Ἀλλὰ στὴν δευτέραν περιπτώσιν δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον νὰ πληροφορηθοῦμε καὶ ὅσοι ἐνδιαφερόμεθα νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθειαν, τουλάχιστον πότε συνετελέσθη αὕτη ἢ ...ἄθλια κλοπὴ καὶ νύθεσσις τῆς **petras** ἀπὸ τὴν Λατινικὴν στὴν Ἑλληνικὴν καὶ ἰδίως ποιά κείμενα πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρουν τὰ ὅσα ὁ κειμενογράφος τοῦ Larousse ἰσχυρίζεται; Δηλαδή ὑπάρχουν κάποιον τὰ παράγωγα **petreleon**, **petigenis**, **petrovatis**, **petroviltos**, **petrodymon** καὶ λοιπὴς παρόμοιες ἐκφράσεις, διὰ νὰ ἐνημερωθοῦμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἀνιταρκῶς ἐνημερωμένοι;

Μετὰ τιμῆς
Χ.Σ. Βιλλιώτης
Καθηγητὴς Οἰκονομικῶν, Ραφῆνα,

Πρέπει άκόμα να σάς εύχαριστήσω για τη δυνατότητα που δίνετε στους αναγνώστες του περιοδικού σας να επικοινωνούν μεταξύ τους και να ανταλλάσσουν απόψεις. Στο πλαίσιο αυτών των δυνατοτήτων θά ήθελα να αναφερθώ στο άρθρο του συνεργάτη σας αρχιτέκτονα κ. Κων. Καρμιράντζου (τεύχος 233): «*Λίθινο ή από μπετόν το πελώριο υπέρθυρο του θησαυρού του Άτρώως*».

Βλέποντάς το, σχημάτισα και εγώ την ίδια γνώμη με τον αρχιτέκτονα κ. Καρμιράντζου και έθεσα το ερώτημά μου σ' έναν αρχαιολόγο, που τυχαία ύρῃκα εκεί. Με διαβεβαίωσε, ότι το υλικό από το οποίο αποτελείται το υπέρθυρο είναι χροακαλοπαγές πέτρωμα, που το εξέγαγαν από τους παρακείμενους λόφους, δείχνοντάς μου νοτιοδυτικά των Μυκηνών. Παρ' όλα ταύτα δεν με έπεισε: Τά μάτια μου έδλεπαν μπετόν! Παρατηρώντας όμως τά τείχη των Μυκηνών, έλέπουμε και άλλους μικρότερους όγκόλιθους με την ίδια σύσταση. Έτσι άρχισα να προβληματίζωμαι έντονα. Τότε ήταν που διάβασα και το έν λόγω άρθρο στο περιοδικό σας τό Μάιο του 2001. Τό καλοκαίρι πήγα έκ νέου στις Μυκήνες γι' αυτό τό λόγο και στη συνέχεια στην Πύλο.

Στό υπέρθυρο του θολωτού τάφου της Πύλου παρατήρησα σιδερόδερες σέ δύο μικρά σκασίματα της πέτρας! ΈΗ έκπληξη μου δεν περιγράφεται. Άπευθύνηκα στους φύλακες, που με τη σειρά τους με έστειλαν στό μουσείο, όπου φυλάσσονται τά εύρηματα. Έκει με τη βοήθεια αρχαιολόγων και από φωτογραφίες διαπίστωσα, ότι ό τάφος άνακαλύφθηκε χωρίς υπέρθυρο και ότι ήταν γκρεμισμένος από εκεί και πά-

νω. Στη συνέχεια άναστηλώθηκε. Τό υπέρθυρο «καλουπώθηκε», έβαλαν τά κομμάτια μέσα στό καλούπι. «σιδέρωσαν» και έριξαν μπετό, για να τά δέση. Έστερα πάνω στό νωπό μπετό κόλλησαν κομμάτια της πάνω όψης. Έτσι φαινόταν ως ένας συμπαγής όγκόλιθος, που όμως δεν ήταν, άφου ή διάβρωση προόωσε τό μυστικό του.

Μήπως συνέδῃ τό ίδιο και με τό υπέρθυρο των Μυκηνών; Έγώ δεν μπόρεσα να τό μάθω. Έως κάποιος αναγνώστης μās διαφωτίση. Άξίζει όμως να έπισκεφθῃ κάποιος τό μουσείο της Πύλου και να παρατηρήση τά χωρίς «χεράκια» λιθάρια, τά τόσο γυαλιστερά, που προφανώς είναι τάφοι και μοιάζουν σάν να κατασκευάστηκαν μόλις τώρα και τά όποια αποτελούνται από μίγμα έντονα κόκκινου πηλού και χαλικιών, σάν ένα σπάνιο είδος μπετόν, που έντυπωσιάζουν για την άνθεκτικότητά τους (δεν έχουν τη παραμικρή ρωγή) και τη στιλπνότητά τους. Παρόμοιο υλικό (μπετόν) ύπάρχει και στη θυσιόμένη πολιτεία στη θάλασσα της Άρχαίας Έπιδάουρου, που όμως οι αρχαιολόγοι χρονολογούν στους Ρωμαίους χρόνους.

Έφτιαχναν μπετόν οι άρχαίοι Έλληνες ή είναι σύνθεση της φύσης οι όγκόλιθοι των Μυκηνών; Τί είδους μπετόν είναι αυτό των λιθοειδών τάφων της Πύλου; Τί υλικό είναι αυτό της θυσιόμένης πολιτείας;

Άν κάποιος αναγνώστης γνωρίζῃ, ως μās διαφωτίση μέσα από τό «Δαυλό».

Μετά τιμής.
Π. Άδαμάκος
Μαθηματικός, Άθήνα

Σημείωση του κ. Κ. Καρμιράντζου:

Ό παρατηρητικός κ. Π. Άδαμάκος είδε πράγματι «με τά μάτια του μπετόν» τό ίδιο κι εμείς στα προσιτά στοιχεία του «Θησαυρού», άφου δεν είχαμε πρόσβαση στό υπέρθυρο. Ένώ ώρισμένα υπέρθυρα μικρών μυκηναϊκών (θολωτών) τάφων δεν υρέθηκαν στη θέση τους, όλα και των 9 κυψελών (όχι τάφων) εύρέθησαν άθικτα: οι κυψέλες – «τάφοι» του «Άτρώως» και των «Δαιμόνων» άπεκαλύφθησαν όλόκληρες («Δ», τ. 234, σ. 15053). Στο ίδιο τεύχος προτείνουμε ιδέες («Περί θολωτών τάφων») για τόν τρόπο και τόν λόγο κατασκευής αυτών των προκατακλυσμαίων μνημείων. Έπομένως τό μπετόν δεν τό κατασκεύασαν οι αρχαιολόγοι.

Όσο για την χροαλο-λατυποπαγή ύφή του υπέρθυρου σέ έρώτησή μας ό καθηγητής του πανεπιστημίου Μονάχου R. Scherick, γεωλόγος - ίζηματολόγος, άπάντησε, ότι είναι **άδύνατον** να άποφανθῇ κανείς με μόνη τη μακροσκοπική εξέταση, αν είναι πέτρωμα ή μπετόν. Άπαιτείται ή λήψη δειγμάτων κυλινδρικών (καρώτα) και ή χημικο-μηχανική έρευνα από ειδικούς χημικούς και πολιτικούς μηχανικούς (Ε. Ευσταθιάδης) και ιδρύματα (ΚΕΔΕ, ΕΜΠ) για την έπιβεβαίωση της ύπαρξης του μπετόν. Ποιοί θά ξεκινήσουν τις ένέργειες; Οι αρχαιολόγοι μάλλον όχι, άφου είναι **άπολύτως** ύβαιοι για τό λίθινό τους υπέρθυρο. Πάντως, αν είναι «άνήσυχοι» άνθρωποι (και άρετοι είναι), πρέπει να μās άπαντήσουν στα άδυσώπητα έρωτήματα: 1. Πού είναι τά λατομεία. 2. Πώς και με τί εργαλεία οι Μυκηναίοι έξώρυσαν ένα πελώριο μονόλιθον 300 τόνων τελικών διαστάσεων 9x8,5x1,3 μ. ! 3. Πώς τόν μετέφεραν. Και 4. πώς τόν σήκωσαν/κύλισαν χωρίς να σπάση από τό ίδιο βάρος του. Άπορία ψάλτου όξῃ! Κακά τά ψέματα. Έπιστήμες ξεκομμένες και άλαζονικές, μη συνεργάσιμες με άλλες όπως λ.χ. ή αρχαιολογία με τη βιολογία, μηχανική, χημεία, ιατρική κ.ά. θά έξάγουν έσφαλμένα συμπεράσματα.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΙΚΟΣΙ (Κ)

ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΙ

Μιά έρευνα με άφορμή τὰ 20 χρόνια τοῦ «Δ»

Ἡ ἐνηλικίωσις καὶ ἡ ἔνταξις στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία ἐγίνετο κατὰ τὸ παρελθὸν μὲ τὴ συμπλήρωσι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους. Ἡ σημασία τῆς ἐνηλικιώσεως εἶναι ἡ ἀναγνώρισις εὐθυνῶν, καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων ἀλλὰ καὶ ἀπορρεόντων δικαιωμάτων. Παράλληλῃ ἦτο ἡ ἀνάληψις τῶν σχετικῶν δραστηριοτήτων γιὰ τὴν ὑλοποίησι τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου καὶ τὴν ἐκπλήρωσι στόχων καὶ ἰδανικῶν. Τίθεται τὸ ἐρώτημα: ἐὰν ἓνα ἔργο ἢ μία δραστηριότης ὁλοκληρώσῃ κύκλο εἴκοσι ἐτῶν σύμφωνα μὲ τὴν προαναφερθεῖσα πανάρχαια ἀντίληψι καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ εἰκοστὸ πρῶτο ἔτος, ἀνοίγει νέο κύκλο διαφορετικοῦ ἐπιπέδου ἐξελίξεως, δραστηριοτήτων, ἐμβελείας καὶ στόχων; Ἡ ἀπάντησις δίδεται ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἐλληνικὸ πνεῦμα.

Οἱ μεγάλοι μῦστες Ἡσίοδος («Θεογονία», «Ἔργα καὶ Ἡμέραι»), Ὅμηρος («Ἰλιάς» καὶ «Ὀδύσεια») καὶ ἡ διερευνήσις εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ / μυθολογικοῦ συσχετισμοῦ εἶναι οἱ ὁδηγοὶ τοῦ ὁδοιπορικοῦ τῆς περιπλανήσεως εἰς διαφορετικούς χώρους τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πνεύματος, προκειμένου νὰ δοθῇ μία κατὰ τὸ δυνατό συνθετικὴ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα.

ΗΣΙΟΔΟΣ: «ΘΕΟΓΟΝΙΑ», «ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ»

Μία ἀναλυτικὴ προσέγγισις τῶν γεγονότων τῆς «Θεογονίας» στέλνει τὸν ἀντικατοπτρισμὸ τοῦ ἀοράτου «υἰάρχειν» εἰς τὸ ὁρατὸ «γίγνεσθαι».

1. Πρώτη περίπτωσις ἡ περιγραφὴ τοῦ ἄκμονος («ἀμόνι»), συνδετικοῦ λόγου τῆς οὐσίας τῆς κοσμογονίας. Οὐρανός, ὁ ἀόρατος θεῖος κόσμος· Γῆ, ὁ αἰσθητὸς καὶ ὁρατός, ὁ χθόνιος· καὶ Τάρταρος, ὁ ὑποχθόνιος καὶ ἐκ νέου ἀόρατος, ὁ «Ἀιδης», ὁ ἀνευ εἵδους, λέγει ὁ Σωκράτης εἰς τὸν «Κρατύλον» (404), συνδέονται διὰ τοῦ «*χάλκεος ἄκμονος*». Ποῖος ὁ λόγος τῆς χάλκινης κατασκευῆς τοῦ ἄκμονος; Προφανῶς, διότι εἶναι ὁ κατάλληλος ἀγωγὸς εἰς τὸ αἰσθητὸ καὶ διὰ τῆς ἀναγωγῆς συνάπτει μὲ εὐκολία τὰ διαφορετικὰ πεδία:

«γιατὶ ἐννιά μερόνυχτα χαλκωματένιο ἀμόνι πέφτοντας

*ἀπ' τὸν οὐρανὸ φτάνει στὴ γῇ στίς **δέκα***

κι ἐννιά πάλι μερόνυχτα χαλκωματένιο ἀμόνι κάνει ἀπ' τῇ γῇ

*τῇ **δέκατῃ** στὸν Τάρταρο νὰ φθάσῃ»* («Θεογονία», 721-725).

Εἰς τὴν ἀνωτέρω περιγραφὴ ἐμφανίζεται ἡ πλήρης σημασία τοῦ ἀριθμοῦ εἴκοσι=K, τοῦ ἐννέα + ἕνα=δέκα καὶ ἐννέα + ἕνα=δέκα, σύνολο εἴκοσι, τοῦ βασικώτερου κύκλου ὁλοκληρώσεως ἔργου, ἔργου ἐνηλικιώσεως.

α. Ὁ πρῶτος χωροχρονικὸς κύκλος, τὸ αἶτιο, ἀφορᾷ εἰς τὸν θεῖο κόσμον, διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῦ ἀοράτου καὶ ὑπαρκτοῦ, τῶν ἐννέα «εἰδητικῶν» ἀριθμῶν τοῦ Πλάτωνος ἢ τῶν ἐννέα ἀρχετύπων σὺν τῇ μονάδᾳ, τὸ γενεσιουργικὸ αἶτιο.

β. Ὁ δεύτερος, τὸ αἰτιατό, ἐπιλαμβάνεται τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καὶ θνητότητος καὶ δηλώνεται διὰ τῆς ἴσης ἀποστάσεως μὲ τὸν προηγούμενον, ἀπὸ τῆ γῆ εἰς τὸν Τάρταρον. Καὶ εἰς τίς δύο περιπτώσεις τονίζεται, ὅτι τὴν δεκάτη φθάνει εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ὁ «χάλκεος ἄκμων».

Σύνδεσμος ὁ «χάλκεος ἄκμων» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ φέρων εἰς ἐπικοινωνίαν τὸν ἄνω κόσμον μὲ τὸν μέσον καὶ τὸν μέσον μὲ τὸν κάτω. Ὁχι ὁμῶς ἀπ' εὐθείας τὸν ἄνω μὲ τὸν κάτω κόσμον. Τὸ ἴσιο, χαρακτηριστικὸ τοῦ θείου κόσμου, τονίζει τὴν ἴση ἀξίαν τῶν τριῶν πεδίων ἀπὸ πλευρᾶς ἐξελικτικοῦ ἔργου, τὰ ὁποῖα διαπερνᾷ τὸ ἴδιο ἔργαλειον, τὸ ἴδιο μέσον, ὁ ἄκμων. Καὶ τὰ τρία πεδία προοδεύουν ἐξελικτικῶς εἰς τὸ διηγεσθῆναι, ἐφ' ὅσον συνδέονται διὰ τοῦ καταλλήλου ἀγωγοῦ, τοῦ χαλκίνου ἄκμωνος, ψυχῆς τοῦ κόσμου («Τίμαιος», 34B-35).

2. Δευτέρα περίπτωσις τῆς «Θεογονίας» εἶναι ἡ σχέσις τῶν ὑδάτων τῆς Στυγὸς μετὰ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ διὰ τῆς ἐννοίας τοῦ 9+1=10. Διότι τὸ ἕνα δέκατο τῶν ὑδάτων τῆς Στυγὸς ῥεεῖ ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἡ Ἴρις, ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός, φέρει εἰς χρυσοῦν κύπελλο ποσότητα, γιὰ νὰ ὀρκισθοῦν οἱ θεοί. Μεγάλῃ συμφορᾷ εἰς τὸ θεὸ ἢ τὴ θεὰ ποὺ θὰ ὀρκισθῇ ψευδῶς:

«...μὲ τὰ ἐννιά τριγύρω ἀπὸ τῆ γῆ
κι ἀπ' τὴν ἀπέραντη πλάτῃ τῆς θάλασσης
μὲ δίνες ἀσημένιες τριγυρῶν καὶ χύνεται στὸ πέλαγος
κι ἕνα, τὸ **δέκατο**, μεγάλῃ συμφορᾷ
γιὰ τοὺς θεοὺς κυλᾷ ἀπ' τὸν δρόμον» («Θεογονία», 790-794).

Ἐπὶ ἕνα ἔτος θὰ κείτεται χωρὶς πνοὴ ὁ ἐπίορκος θεὸς καὶ δὲν θὰ τρέφεται μὲ ἀμύροσιν καὶ νέκταρ. Ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ ἐννέα ἔτη δὲν θὰ παίρνῃ μέρος εἰς τὰ συμβούλια καὶ τὰ συμπόσια τῶν θεῶν καὶ μόνο τὸ δέκατο θὰ γίνῃ καὶ πάλι ἀποδεκτός:

«εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων,
οὐδὲ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαῖτας
ἐννέα πάντα ἔτεα· **δεκάτῳ** δ' ἐπιμίσγεται αὐτῇ
εἵρας ἐς ἀθανάτων οἱ τ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν» («Θεογονία», 801-805).

Ἐπαναλαμβάνων τὸ ἐννέα + ἕνα δύο φορές εἰς τὰ δύο ἀνωτέρω παραδείγματα τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων τῆς «Θεογονίας» του, ὁ Ἡσίοδος κρούει δυνατὰ τὸν κώδωνα τοῦ **εἰκοσασετοῦς** κύκλου, ὁ ὁποῖος διηγεῖται διὰ τῆς ἀλληγορίας ἔργα ἀθανάτων.

3. Τρίτῃ ἐπισημάνει ἀνευρίσκεται εἰς τὸ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» μὲ μίαν ἐπίσης ἀκριβῆ καὶ ωραία περιγραφὴ, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπίπεδο τῶν θνητῶν, καθὼς περιγράφει τὴν ἐπιρροὴ τὴν ὁποία ἔχουν συγκεκριμένες ἡμέρες

τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς εἰς τὴν ἀνθρώπινη διάνοια:

«Τὴ μεγάλη εἰκοστή, ὅταν οἱ μέρες εἶναι πιδ μακρονές, [συμβαίνει] νὰ γεννιέται σοφὸς ἄνθρωπος, γιατί εἶναι προικισμένος με γερὸ μυαλό» («Ἔργα καὶ Ἡμέραι», 792-794).

Ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς νοητικῆς δεινότητος καθίσταται γεγονὸς κατὰ τὴν γέννησι τοῦ ἐλλόγου ὄντος τὴν εἰκοστὴ ἡμέρα, λέγει ὁ Ἡσίοδος. Ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὴν πληρότητα τῶν ἀπαιτουμένων χαρακτηριστικῶν γιὰ τὴν γέννησι «ἱστορος ἀνδρός», ἀνδρὸς ὁ ὁποῖος ῥέπει πρὸς τὴ μάθησι καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀσκή ἔργο διοικήσεως μετὰ κρίσεως καὶ δικαιοσύνης.

ΟΜΗΡΟΣ ΚΑΙ «ΟΔΥΣΣΕΙΑ»

Τι λέγει ὁ Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς εἰκοσαετοῦς διαρκείας; Ὁ ἥρωας, ὁ ὁποῖος ἔχει ψυχικὴ σύνδεσι μετὰ τῶν γεγονότων, τῶν προσδιοριζομένων ὑπὸ τῆς συγκεκριμένης χρονικῆς διαρκείας, εἶναι βεβαίως ὁ Ὀδυσσεύς. Εἰς τὴν Β Ραψωδία (174-177) ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Ἔλεγα πὼς πρῶτα θὰ πάθῃ συμφορὲς πολλές, θὰ χάσῃ ὅλους τοὺς συντρόφους καὶ πάνω στὰ εἴκοσι χρόνια θὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα, ἀγνώριστος σ' ὅλους· καὶ πραγματικὰ ὅλα αὐτὰ γίνονται τώρα».

Με τὴ συμπλήρωσι τοῦ εἰκοσαετοῦς κύκλου ὁ Ὀδυσσεύς ἐπιστρέφει εἰς τὸ σημεῖο ἐκκινήσεώς του.

Εἰκοσαετής ἐπισήμανσις ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν «Ἰλιάδα» (Ω 765) μετὰ τὸ πλέον σημαῖνον πρόσωπο, τὴν αἰτία τοῦ πολέμου, τὴν Ἑλένη.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Συνδυασμὸς γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν εἶναι ὁ μυστικὸς κώδικας τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου τῶν 28 γραμμάτων καὶ τῶν 999 ἀριθμῶν. Ὁ ἀριστοτεχνικὸς συνδυασμὸς γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν ἀποκαλύπτει πλανητικὰς θέσεις λίαν προωθημένες. Τὸ παρὸν θέμα ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸ συγκεκριμένο σύμφωνο Κ, εἰς τὴν ἐνδέκατη θέσι καὶ εἰς τὴν ἀντιστοιχία τῆς ἀριθμητικῆς του ἀξίας μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ εἴκοσι (**Σχῆμα 1**).

Ἀριθμ. σειρὰ	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Α' Ζώνη	A	B	Γ	Δ	Ε	F-s	Z	H	Θ
Ἀριθμ. ἀξία	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Ἀριθμ. σειρὰ	10	11	12	13	14	15	16	17	18
Β' Ζώνη	I	K	Λ	M	N	Ξ	O	Π	Q
Ἀριθμ. ἀξία	10	20	30	40	50	60	70	80	90
Ἀριθμ. σειρὰ	19	20	21	22	23	24	25	26	27
Γ' Ζώνη	P	Σ	T	Υ	Φ	X	Ψ	Ω	Χ
Ἀριθμ. ἀξία	100	200	300	400	500	600	700	800	900

Σχῆμα 1. (Βλέπε στὸ κείμενο.)

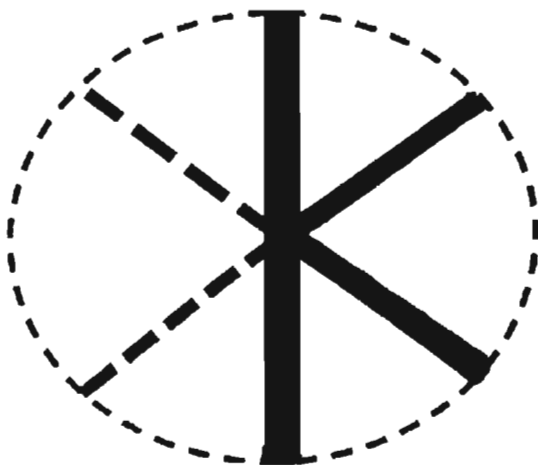
Οί πρόγονοί μας ἐχρησιμοποιοῦν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, προκειμένου νὰ γράψουν τοῖς ἀριθμοὺς συμφώνως μὲ τὶς ἀνωτέρω ἀντιστοιχίες τῶν ἀριθμητικῶν ἀξιών τῆς τρίτης σειρᾶς. Εἰς τὴν Α' Ζώνη τῶν ἐννέα μονοψηφίων ἀριθμῶν γράμματα καὶ ἀριθμοὶ συμπίπτουν ὡς πρὸς τὴν γραφή, δηλ. Α=έν, Β=δύο, Γ=τρία κ.ο.κ. Ἀριθμητικὴ σειρὰ (ἡ πρώτη γραμμὴ) καὶ ἀριθμητικὴ ἀξία (ἡ τρίτη γραμμὴ) δὲ διαφέρουν (**Σχ. 1**).

Εἰς τὴ Β' Ζώνη παρατηρεῖται, ὅτι ὁ ἀριθμὸς δέκα ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ φωνῆεν Ι = δέκα καὶ ἀναγράφεται μὲ ἓνα μόνον γράμμα. Καὶ ἐξαίφνης τὸ ἀλφάβητο ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ ἀξία τοῦ δέκα = Ι μεταπηδᾷ εἰς τὸ εἴκοσι = Κ, τριάντα = Λ κ.ο.κ. Τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ εἰς τὶς ἐκατοντάδες διὰ τριψηφίων γραμμάτων ΣΚΕ=225, ΤΠΑ=381 κ.ο.κ. Ποία ἡ ἀρίθμησης τῶν ἐνδιαμέσων ἀριθμῶν μεταξὺ τῶν δεκάδων; Ἡ ἀπάντησις δίδεται κατωτέρω διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ιδιοτήτων τοῦ γράμματος Κ.

ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟ / ΣΥΜΒΟΛΟ Κ = ΕΙΚΟΣΙ

Τι σημαίνει τὸ σύμβολο Κ καὶ γιατί ἔχει τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἐνδεκάτη καὶ ὄχι εἰς κάποια ἄλλη θέσι (καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτὸ ὁ κῶδιξ τοῦ Ἀλφαβήτου τὴν ἀριθμητικὴ ἀξία εἴκοσι;) α. Ἡ σχεδιαστικὴ ἀναπαράστασις τοῦ γράμματος (εἰς τὴν Β' Ζώνη ἀλφαβήτου), β. ἡ ἀριθμητικὴ θέσις (πρώτη σειρὰ) καὶ γ. ἡ ἀριθμητικὴ ἀξία (τρίτη σειρὰ), μποροῦν νὰ φανερώσουν τὴν σημασίαν τοῦ προτύπου χρονικοῦ κύκλου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ εἴκοσι, ὡς αὐτὸς κινεῖται εἰς τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ μυθολογία καὶ γραμματεία. Διότι τὰ τρία στοιχεῖα ἀπὸ κοινοῦ στοχεύουν εἰς τὴν ἐπισήμανσιν τοῦ πρωτεύοντος χρονικοῦ προσδιορισμοῦ ὁλοκληρώσεως ἔργου. Εἶναι ὡς κάποιος δάκτυλος νὰ δεικνύῃ ἐπισταμένως εἰς τὸν συγκεκριμένον ἀριθμὸ εἴκοσι = Κ. Αἱ κατωτέρω ἐρμηνεῖς ἰσχύουν μόνον γιὰ τὸ ἀρχαῖο ἀλφά-

βητο καὶ ὄχι γιὰ ἐκεῖνο τοῦ -403 τῶν εἴκοσι τεσσάρων γραμμάτων, ποῦ εἶναι ἔκτοτε ἐν χρήσει.

Σχῆμα 2. (Βλ. στὸ κείμενο.)

α. Σχεδιαστικὴ ἀναπαράστασις τοῦ γράμματος Κ.

Τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Κ ἀποτελεῖται ἀπὸ μία κάθετο εὐθεῖα, ἡ ὁποία τέμνεται εἰς τὸ κέντρο ἀπὸ δύο ἀκτῖνες εἰς τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ χώρου (**Σχῆμα 2**). «Τὸ ἀττικὸν καὶ τὸ κορινθιακὸν (-600) ἀλφάβητον, καθὼς καὶ τὸ Ἰωνικὸν (-403) ἔχουν τὰς δύο ἀκτῖνας εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν». (Ἰ. Σταματάκος, Λεξ. τῆς Ἀρχαίας

ας Ἑλληνικῆς Γλώσσης). Εἶναι εὐκολο ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς σχεδιαστικῆς περιγραφῆς νά ὀδηγηθῇ ὁ νοῦς εἰς τὴν ἰδέα τοῦ κύκλου, ἐφ' ὅσον διαγράψῃ τὴν νοητὴ περιφέρεια, ἢ ὅποια διὰ τοῦ ἀφαιρετικοῦ λογισμοῦ δὲ φαίνεται.

Ἡ λέξις κύκλος μὲ ἀρχικὸ τὸ γράμμα Κ, ἀναδιπλασιαζόμενος εἰς τὴν ἐπομένη συλλαβή, τονίζει ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τυχαίας ἀπεικονίσεως ἀλλὰ περὶ ἐσκεμμένης χρήσεως τῆς σχεδιαστικῆς ἀναπαραστάσεως, προκειμένου νά ἐπισημανθῇ ἡ ἰδέα τοῦ κύκλου. Τώρα κατέστη ἐμφανὲς ὅτι τὸ γράμμα Κ ἀπεικονίζει τὸν κύκλο.

β. Ἡ ἐνδεκάτη ἀριθμητικὴ θέσις.

Τὸ σύμβολο τοῦ κύκλου, τὸ σύμφωνο Κ, ἐμφανίζεται εἰς τὴν Β' Ζώνη καὶ ἐνδεκάτη θέσι τοῦ ἀρχαίου ἀλφαβήτου. (Σχ. 1).

Ὁ ἀριθμὸς δέκα = Ι μετὰ τὴ σχεδιαστικὴ ἀναπαράστασι τῆς καθέτου εὐθείας εἶναι ὁ προπομπὸς τῆς διαμέτρου, ἢ ὅποια χωρίζει τὸν κύκλο εἰς δύο ἡμικύκλια. Ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι = Κ εἶναι τὸ γεννητὸ εἰς διπλοῦν, τέκνο τοῦ ἀριθμοῦ $I+I=K$ ἢ δέκα + δέκα = εἴκοσι.

«Εἴκοσι, ἀριθμητικὸν ἀπόλυτον δηλοῦν ποσότητα δύο δεκάδων ὁμοῦ λαμβανόμενων» (Δ. Δημητράκος, Μέγα Λεξ. ὅλης Ἑλληνικῆς Γλώσσης).

Ὁ ἀριθμὸς δέκα ἐκλείσει ἀριθμητικῶς μετὰ τὸ φωνῆεν Ι τὸν κύκλο (Ι=δέκα), διότι ἐδῶ τελειώνει ἡ γραφὴ τῶν ἀριθμῶν μετὰ ἓνα μόνον στοιχεῖο/γράμμα. Εἰς τὴν τρέχουσα ἀρίθμησι ἐσφαλμένως ἐννοιολογικῶς ὁ ἀριθμὸς δέκα ἀναγράφεται μετὰ δύο στοιχεῖα, τὴν κάθετη εὐθεῖα καὶ τὸν κύκλο ἢ τὴ μονάδα καὶ τὸ μηδέν, δηλαδή 10.

Ἀρχὴ μετρήσεως τὰ δάκτυλα χειρῶν καὶ ποδῶν, εἶναι $I+I=K$ ἢ δέκα + δέκα = εἴκοσι μονάδες, ὅσα καὶ τὰ δάκτυλα.

Ὁ εἴκοσι (= Κ) διαιρεθεὶς διὰ τοῦ Ι (= δέκα) εἰς δύο ἡμίση ἐπαναλαμβάνει τὴν κρυφὴ διάταξι τῆς ἀοράτου περιφερείας (Σχ. 2). Ὁ ἀριθμὸς ἐνδεκα ($10+I=11=K$) τῆς ἀριθμητικῆς σειρᾶς εἰς τὴν Β' Ζώνη ὑποδεικνύει καὶ αἰτιολογεῖ τὴν ἐσωτερικὴ ἑναρξί τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος, τοῦ ἐντὸς τοῦ κύκλου ἀοράτως λειτουργοῦντος.

γ. Εἴκοσι = Κ, ἡ ἀριθμητικὴ ἀξία.

Πρὸ τοῦ ἐνδεκάτου γράμματος Κ μετὰ ἀριθμητικὴ ἀξία τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι, τὸ δέκατο γράμμα Ι μετὰ σειρά καὶ ἀριθμητικὴ ἀξία τὸν ἀριθμὸ δέκα ἔχει τὴν αὐτὴν ιδιότητα τῶν πρώτων ἐννέα μονοψηφίων γραμμάτων/ἀριθμῶν, δηλαδή ἀναγράφεται μετὰ ἓνα μόνον στοιχεῖο.

Ἡ ἀνερχομένη δεκάς ἀπὸ δέκα εἰς εἴκοσι (= Κ) ἀναγράφεται ἐκ νέου μετὰ ἓνα καὶ μόνον στοιχεῖο. Πῶς ἀνέγραφαν τοὺς διψηφίους ἀριθμοὺς ὅμως οἱ ἀρχαῖοι;

Τὸ ἀλφάβητο τοποθετεῖ ἓναν ἐσωτερικὸ κύκλο (Σχ.3), ὁ ὁποῖος ἀρχὴ του ἔχει τὸν μονοψήφιο ἀριθμὸ Ι = δέκα καί, ἀφοῦ διαγράψῃ διὰ δύο στοιχείων τοὺς πρώτους ἐννέα ἀριθμοὺς, ἐπιστρέφει εἰς τὸ μονοψήφιο στοιχεῖο Κ = εἴκοσι. [Ἡ λέξις «στοιχεῖον» εἶναι ἐκείνη, πού χρησιμοποιεῖ ὁ Σωκράτης εἰς τὸν διάλογο

	Β' ΖΩΝΗ											
Ἀριθμ. σειρά	10										11	12
Γράμμα	I										K	Λ
Ἀριθμ. αξία	10											
Ἀριθμ. γραφή	I	IA	IB	IG	IA	IE	Iz	IZ	IH	IΘ	K...	Λ
Ἀριθμός	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20...	30
	Ἀφανῆς ἐσωτερικὸς κύκλος											

Σχῆμα 3. (Βλ. στὸ κείμενο.)

«Κρατύλον» τοῦ Πλάτωνος (421Γ), ἀναφερόμενος εἰς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὡς καὶ γιὰ κάθε ἔννοια, ἥ ὁποία δὲν δέχεται ἄλλη σύντμησις.]

Ὁ δεῦτερος αὐτὸς ἐσωτερικὸς καὶ ἀφανῆς κύκλος (Σχ. 3) τοῦ ἀρχαίου συστήματος ἀριθμῆσεως τῶν διψηφίων ἀριθμῶν δὲν ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ κώδικος τοῦ ἀλφαβήτου (Σχ. 1). Προσανατολίζει ὁμως τὴ σκέψι, ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ κάποια κρυφὴ σημασία εἰς τὸ σύνολο τῶν ἀριθμῶν/γραμμάτων ἀπὸ τὸ Α = ἓνα μέχρι τὸ Κ = εἴκοσι. Ἀπὸ τὸ ἓνα = Α μέχρι τὸ δέκα = Ι κλείνει ὁ πρῶτος κύκλος τῆς μονοψήφιας γραφῆς τῶν ἀριθμῶν καὶ ἀπὸ τὸν ἑνδεκα = ΙΑ μέχρι τὸν Κ = εἴκοσι ἀνοίγει ὁ δεῦτερος τῶν διψηφίων. Εἰς τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι ἔχει τοποθετηθῇ τὸ σύμβολο σύμφωνο Κ τοῦ κύκλου, προφανῶς γιὰ νὰ τὸν κλείσῃ, ὁλοκληρώνων διὰ τῆς ἐπιστροφῆς μὲ ἓνα μοναδικὸ στοιχεῖο τοῦ κύκλου = Κ = εἴκοσι.

Τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο δὲν περιγράφει ἀπλῶς τὸν κύκλο διὰ τῆς σχεδιαστικῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ συμφώνου Κ, ἀλλὰ προσδιορίζει διὰ τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας τῆ χρονικῆ περιόδου τῶν εἴκοσι ἰσοχρόνων διαστημάτων γιὰ μία πλήρη περιφορὰ καὶ ἐπιστροφή τῶν ὄντων εἰς τὸ σημεῖο ἐκκινήσεως τῶν, δηλαδὴ πάντοτε εἰς τὸν μονοψήφιο ἀριθμὸ Κ.

Ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ Ἀλφαβήτου εἶναι ἐμφανῆς ὁ διαχωρισμὸς τοῦ $9+1 = 10$, συνδυαστικῶς μετὰ τοῦ ἄκμονος καὶ τῶν ὑδάτων τῆς Στυγὸς τοῦ Ἡσιόδου.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΣ / ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΣ

Ἡ μελέτη τοῦ οὐρανίου στερεώματος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ προσφιλέστερος ὁδηγὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διότι εἰς αὐτὸν ἀνέβασαν καὶ ἐστερέωσαν τὸν μυθολογικὸν κάναβο. Ἐκτοτε ἡ ἀστρονομία διεφύλαξε τὰ ὀνόματα γιὰ τὶς ἐπερχόμενες γενεές. Ἡ σημασία τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν μυθολογικῶν σημειομένων εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῶν ψυχικῶν δεδομένων καὶ ἐπαφῶν τῶν ἀοράτων (ἀόρατος ἄκμων) μετὰ τῶν ὁρατῶν ὄντων (ὁρατὸς ἄκμων), διότι, ὡς λέγει ὁ Πλάτων, πλανῆτες καὶ ἀστέρες εἶναι ἔμψυχοι («Τίμαιος», 36Ε, 39,

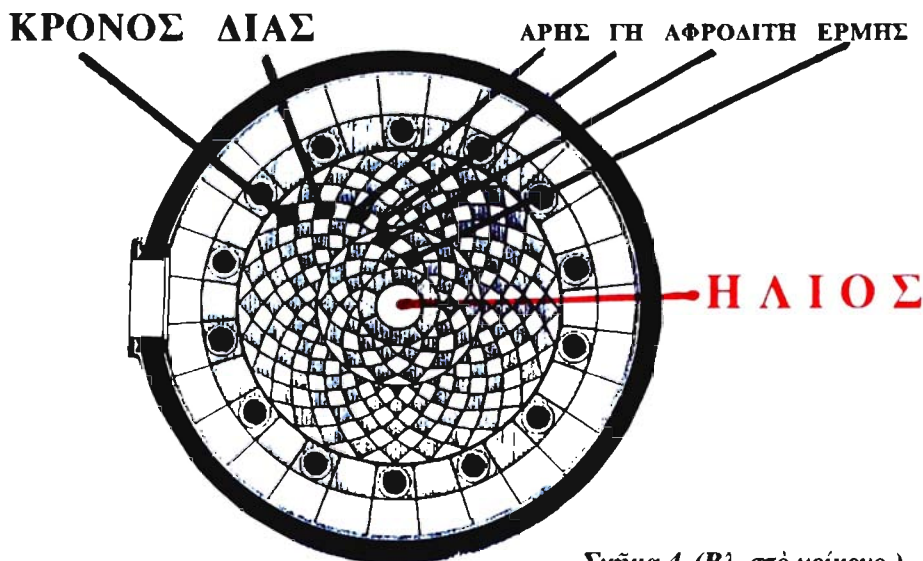
40B, 47Γ· «Φαῖδρος», 245Γ καὶ «Νόμοι», 898-899, 967B).

Ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μήπως εἰς τὸ πλανητικὸν μας σύστημα κάποιος κύκλος οὐρανίων σωμάτων, ὁ ὁποῖος συνδέεται μὲ τὴν εἰκοσαετῇ χρονικὴ διάρκειαν καὶ δικαιολογεῖ τὴν προτίμησιν αὐτῇ τῶν μεγάλων μας μυστῶν Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου, ὡς πρώτη ἐπιλογὴ τῶν κοσμογονικῶν γεγονότων, ἀλλὰ καὶ τῶν θνητῶν ιδιοτήτων, οἱ ὁποῖες προσδιορίζονται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος; Ὁ νοῦς μένει ἐκθαμβὸς πρὸ τῆς ἀπορίας τοῦ ἑν ἐγνώριζαν οἱ μεγάλοι μῦστες τὴ σχετικὴ πλανητικὴ συνδεσμολογία.

Οἱ χρονικοὶ κύκλοι πλανητῶν ὁρίζονται διὰ τῆς συνόδου αὐτῶν. «Σύνοδος εἶναι ἡ ὥς πρὸς τὴν γῆν θέσις δύο οὐρανίων σωμάτων, καθ' ἣν τὰ κέντρα αὐτῶν εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου μετὰ τοῦ κέντρου τῆς Γῆς, καθέτου ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐκλειπτικῆς» (Δ. Δημητράκος, Μέγα Λεξ. Ὁλῆς τῆς Ἑλλ. Γλώσσης).

Εἰς τὸ Πλανητικὸ Σύστημα κάθε εἴκοσι ἔτη ὁ πατὴρ Κρόνος, ὁ τελευταῖος τῶν ἑπτὰ πλανητῶν, τῶν γνωστῶν εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, συναντᾷ τὸν υἱὸν τοῦ Δία, ὁ ὁποῖος κατέχει τὴν ἀμέσως ἐπομένη τροχιά. (Πρὸς ἄρσι παρεξηγήσεων οἱ ἐν λόγῳ πλανῆτες δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ θεοί, ὡς συνεπάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραπομπῶν τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν «Φαῖδρον», «Τίμαιον» καὶ «Νόμους»).

Ἡ μυθολογικὴ σύμπτωση πατρὸς καὶ υἱοῦ, τῶν δύο πρωταγωνιστῶν τῶν μεγάλων κοσμολογικῶν γεγονότων, ὁ Κρόνος ὡς γενεσιουργὸς αἰτία καὶ ὁ Ζεὺς ὡς αἰτιατὸ συμπίπτουν μὲ τὴν εἰκοσαετῇ διάρκειαν τοῦ ἀστρονομικοῦ συνοδικοῦ τῶν κύκλου. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ μέγιστος κύκλος χρονικῆς διαρκείας συνοδικῆς

Σχῆμα 4. (Βλ. στὸ κείμενο.)

ἐπαναφορᾶς τοῦ πλανητικοῦ συστήματος (Σχ. 4). "Απαντες οἱ ἄλλοι συνοδικοί κύκλοι τῶν πλανητῶν εἶναι μικρότερης χρονικῆς διαρκείας (βλ. λεπτομέρειες εἰς τὸ διδλῖον «'Αρρητοι Λόγοι, 'Επίδανρος, Θόλου 'Αποκάλυψις», κεφ. 9ον). 'Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, ὁ μὲν πατήρ Κρόνος περιστοιχίζεται ἀπὸ δακτύλιο, μυθολογικῶς σημαίνοντα τὸν περιορισμό, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλλε εἰς ὅλα του τὰ τέκνα πλὴν τοῦ Διός, καταπίνων αὐτά, χωρὶς νὰ τὰ φονεύσῃ, ὁ δὲ Ζεὺς – ὁ μέγιστος τῶν πλανητῶν, μὲ ἐξαιρέσει τὸν αὐτόφωτο ἥλιο – δεσπόζει διὰ τοῦ ὄγκου του «ὡς πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε».

Οἱ ἀνωτέρω διαπιστώσεις ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἀστρονομία καὶ μυθολογία ἔχουν μία ταύτιση ἐννοιολογική, ἢ ὁποία ἐπισημαίνεται διὰ τῶν ὀνομάτων καὶ οὐδεμία σχέσι ἔχουν ἀστρονομία καὶ μυθολογία μὲ στοιχεῖα ξένων, Χαλδαϊκῶν, Βαβυλωνιακῶν καὶ ἄλλων ἀνατολικῶν ἐπιδράσεων (βλ. τὸ σχέδιο τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος εἰς τὸ δάπεδο τῆς Θόλου τῆς 'Επιδαύρου, τὸ περιλαμβανόμενον ἐντὸς τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ εἰς τὸ ὁποῖο προσετέθησαν αἱ τροχιᾶς τῶν ἑπτὰ πλανητῶν).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ποῖο τὸ συμπέρασμα τῶν συνδεδεασμένων παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν κειμένων τοῦ 'Ησιόδου, τοῦ 'Ομήρου, τοῦ 'Αρχαίου 'Αλφαδήτου, τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν ἀστρονομικῶν τροχιῶν τῶν πλανητῶν; 'Ογκόλιθοι τοῦ πνεύματος ὁδηγοῦν εἰς τὴ σκέψι τῆς διαχρονικῆς ἀνωτάτης, ἱερῆς ὄντοτος καὶ οὐσίας, ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαδήτου, τὸ ὁποῖο συνδυάζεται μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ εἰκοσαετοῦς κύκλου καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς συμπτώσεως τοῦ ἀστρονομικοῦ φαινομένου τῆς εἰκοσαετοῦς συνόδου Κρόνου / Διός. 'Ο 'Ησιόδος καὶ ὁ 'Ὀμηρος δίδουν τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογή, ἐπισημαίνοντες τὰ εἰκοσαετῆ κυκλικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν ἔργων τῶν ἀθανάτων καὶ τῶν θνητῶν εἰς τὰ πλέον ἐπιφανῆ γεγονότα τῆς διηγῆσεώς των.

Τὸ ἀνωτέρω ἄρθρο ἀφιερῶται εἰς τὸ περιοδικὸ «Δαυλός», τὸ ὁποῖο θὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ 2002 τὸν δευτέρου τοῦ κύκλου (K = 20), τὸν ὁποῖον ἐξεκίνησε πρὸ εἰκοσαετίας ἀφυπνίζον γιὰ πρώτη φορὰ γραπτῶς καὶ ὑπευθύνως τὴν καθεύδουσα ἑλληνικὴ ταυτότητα καὶ τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ.

Εὐχόμεθα ἐκ θαθέων, ὅπως ὁ νέος εἰκοσαετῆς κύκλος τοῦ «Δαυλοῦ» φέρῃ τὴν ἐργήγορσι εἰς τὰς πάντοτε «νέας» ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων.

Βιβλιογραφία:

- 1) 'Ησιόδος: «Θεογονία», «'Εργα καὶ 'Ημέραι», ἐκδ. «Πάπυρος».
- 2) 'Ὀμηρος: «'Οδύσσεια», «'Ιλιάς», ἐκδ. «Πάπυρος».
- 3) Πλάτων: «Πολιτικός», «Κρατύλος», «Τίμαιος», «Φαῖδρος», «Νόμοι», ἐκδ. «Πάπυρος».
- 4) 'Αθ. Σταγειρίτης: «Ὠκυγία», ἐκδ. «'Ελευθερη Σκέψις».

• Σχέδια: 'Εκ τοῦ διδλίου μου «'Αρρητοι Λόγοι, 'Επίδανρος, Θόλου 'Αποκάλυψις», ἐκδ. «'Ιδεο-θέατρον».

• Πρώτη δημοσίευσις τοῦ Σχήματος 4 σχετικῶς μὲ τὸ ἡλιοκεντρικὸ σύστημα εἰς τὸ δάπεδον τῆς Θόλου τῆς 'Επιδαύρου ἐγένετο εἰς τὸ ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ «Δαυλός», τεύχος 176-177, 1996.

Ἀλιάνη

Οἱ Dolmen - Θολωμένοι (Λίθοι) οἱ Menhir - Μονήρεις καὶ τὰ Trilithon

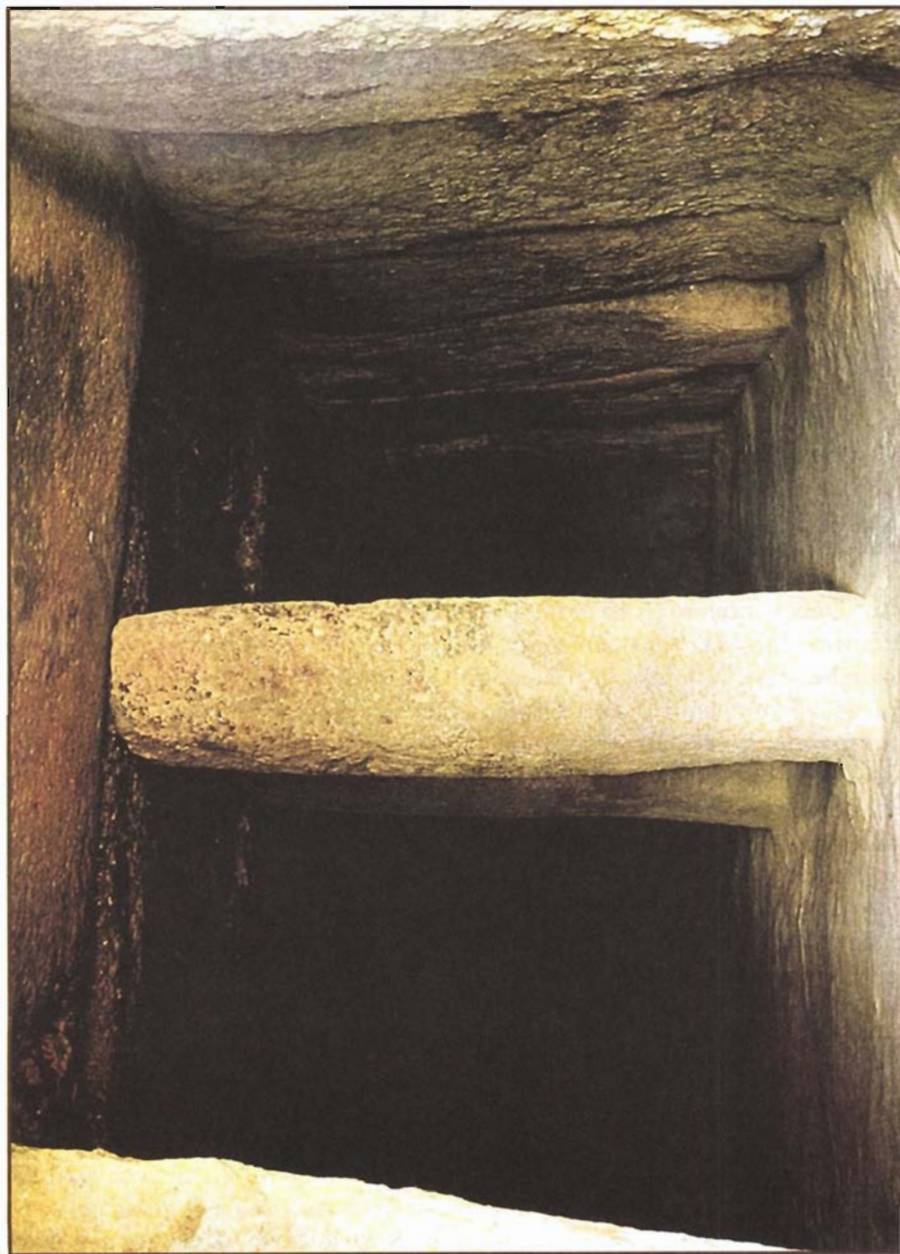
ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Παρουσιάζουμε στοιχεία ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ χῶρο συνοδευόμενα καὶ ἀπὸ φωτογραφικὸ ὕλικὸ, ἀποδεικτικὰ τῆς προωθημένης τεχνολογίας καὶ τοῦ ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ στὴν ἑλληνικὴ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν οὐσία ἡπειρο, κατὰ τὴν Λιθίνην ἐποχὴ. Τὰ προσκομιζόμενα στοιχεῖα καὶ τὸ εἰκονιστικὸ ὕλικὸ μαρτυροῦν τὴν κυρίαρχη δρᾶσι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἀπωτάτη προϊστορία. Οἱ φωτογραφίες ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ 1ου διβλίου τῆς σειρᾶς «ART», ἐκδόσεως Grammont 1979, μὲ τίτλο «Die Kunstgeschichte der Welt».

Ἡ **1η εἰκὼν** παρουσιάζει τὸ σπήλαιον Menga τῆς Ἰσπανίας μὲ τὴν ἐξῆς λεζάντα κατὰ πιστὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μετάφρασι: «Τὸ σπήλαιον Menga στὴν Antiquera (ἐπαρχία Malaga). Ἀπὸ τὴν 3η χιλιετία πρὸ Χριστοῦ, μέσα σὲ πραγματικὸ πνυρετὸ δομήσεων κατασκευάστηκαν παντοῦ μνημειώδη ἔργα ὡς Menhir, Dolmen καὶ τάφοι. Τὸ σπήλαιον τῆς Menga εἶναι ἓνας χῶρος δομημένος μὲ γιγαντιαῖα τόξα. Χωρὶς ὑπερβολὴ δύναται τις νὰ χαρακτηρίσῃ τοῦτον τὸν τάφο ὡς ἓνα τῶν πλεόν ἐντυπωσιακῶν μνημείων τῆς προϊστορίας. Μόνον ἡ κυρία αἵθουσα τοῦ τάφου, ποὺ ἐδομήθη διὰ 8 γιγαντιαίων ὀγκολίθων, εἶναι 25 μ. μήκους, 6 μ. πλάτους καὶ 3,30 μ. ὕψους. Ὁ ὀγκολίθος μέχρι τὴν ἄκρην ἔχει ἐπιφάνεια 12 x 7 (=84 τ.μ.) καὶ εἶναι πάχους 2 μέτρων· ζυγίζει δὲ 320 τόννους» (σελ. 40).

Παρατηροῦμε ἀτενίζοντας τὴν εἰκόνα, ὅτι ἡ αἵθουσα τοῦ σπηλαίου παρουσιάζει θαυμαστὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἁρμονία. Ἡ σμίλευσις, μεταφορά, τοποθέτησις καὶ στερέωσις τῶν μεγίστου βάρους ὀγκολίθων σὲ τόξα μαρτυρεῖ ὑψίστη τεχνολογία καὶ πολιτισμό.

Ἡ **2α εἰκὼν** εἶναι τὸ περίφημον Καρνὰκ τῆς Γαλλίας. Ἐχει λεζάντα σὲ μετάφρασι ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ: «Οἱ φανταστικὲς λίθινες ἀλλεῖες τοῦ Καρνὰκ (διαμερισμα Morbihan, Βρετάννη) καὶ ἀποτελεῖται ἐκ περισσοτέρων τῶν 1000 menhirs, τεθειμένων σὲ 11 παράλληλες γραμμὲς μήκους μεγαλυτέρου τοῦ ἐνὸς χιλιομέτρου. Ἡ φυλὴ ποὺ τὰ κατεσκεύασε πρέπει νὰ ἦταν πλούσια καὶ πολὺ ὠργανωμένη» (σελ. 41). Παρατηροῦμε, ὅτι τὰ μενίρ τοῦ Καρνὰκ εἶναι ἀλάξευτοι μὲν ὀγκολίθοι, ἀλλὰ ἡ τοποθέτησίς των εἶναι ἁρμονικὴ, ἡ μέθοδος στερεώσεως προδίδει γνῶσι γεωμετρίας, ὑψηλὴ τεχνικὴ πρὸς μεταφοράν των παρὰ τὸ μέγα βάρος των δι' ἀγνώστων, προωθημένων μεθόδων καὶ μέσων καὶ ἐπιστημονικὸ σχεδιασμό.

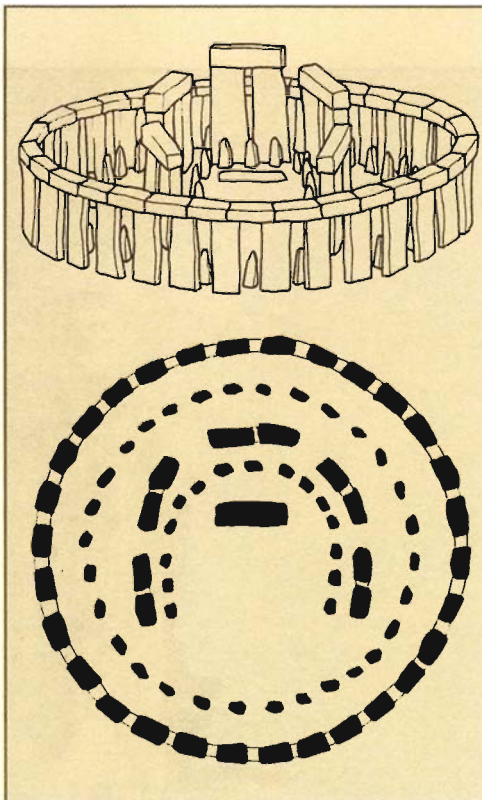
Εἰκὼν 1. (Βλέπε στὸ κείμενο.)

Εικών 2. (Βιάπε στο κείμενο.)

Είναι προφανής ή διαφορά χρόνου και παλαιότητας, από εκείνη του σπηλαίου Menga, που είναι τελειότερης αρχιτεκτονικής.

Ἡ **3η φωτογραφία** εἰκονίζει Trilithons (Τρίλιθα = ἐκ 3 λίθων) τοῦ περίφημου κυκλικοῦ προϊστορικοῦ ναοῦ τοῦ Stonehenge στὸ Salisbury τῆς Ἀγγλίας (Ἀλδιόνος-Albion, λέξεως ἑλληνικῆς, ὡς ἀπεκαλύψαμε ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, κληθείσης ἐκ τῶν λευκῶν βράχων τοῦ Ντόδερ, προελθούσης ἐκ τῆς λέξεως ἀλφὸς [= λευκός· ἄλφιτα = ἄλευρα, Ἀλφειὸς = λευκός [ποταμός], ἄλφη = λεύκη [ἢ νόσος κατὰ Ἱπποκράτη, Ἀλπεις = Λευκά ὄρη]). Ἐπὶ ὀγκολίθων τοῦ Stonehenge ὑπάρχουν χαραγμένοι μινωικοὶ διπλοὶ πελέκεις καὶ μυκναϊκὸ ξίφος, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Ἰωάννης Πασσᾶς ἐν τῇ «Προϊστορία» του. Τὸ μνημεῖο τοῦτο ἐστέγαζε καὶ μέχρι σήμερον στεγάζει τὶς τελετὲς τῶν Druids (Δρυϊδῶν ἢ τοι τέκνων τῆς

Εἰκὼν 3. (Βλέπε στὸ κείμενο.)

δρυός, ιεροῦ δένδρου τοῦ Διός). Οἱ Δρυῖδες, κυβερνήτες τῆς Εὐρώπης μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὡς ἀναγράφεται στὸ ἔργο του «De bello Gallico», συνέτασσαν τὰ ἐγγραφὰ τους, ἀπόρρητα καὶ δημόσια, ἐλληνιστί. Ἐκαστος τῶν ὀγκολίθων τῶν «τρίλιθων» ζυγίζει 40-50 τόννους.

Σὲ συμπαρατιθεμένη **διπλῇ ἀναπαράστασι τοῦ Stonehenge** (Εἰκὼν 3) παρατηροῦμε, ὅτι τοῦτο διὰ τῶν τεραστίων ὀγκολίθων του σχηματίζει δύο κύκλους, ἓνα ἐξωτερικὸ καὶ ἓνα ἐσωτερικὸ, ἐκ μικροτέρων καταφανῶς λίθων τοῦ ἐξωτερικοῦ, δύο πεταλοειδῶν σχηματισμῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκ 5 τρίλιθων ὀγκολίθων καὶ ἐκ 15 μικροτέρων λίθων τοῦ ἐσωτερικοῦ. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πετάλου ὑφίσταται τὸ μέγιστο τρίλιθο τοῦ μνημείου, ποὺ ἀποτελεῖ προφανῶς τὸ ἱερώτατο σημεῖο, τὸ ἄδυτον τοῦ ἱεροῦ χώρου (σελ. 43).

Ἡ **4η φωτογραφία** εἰκονίζει ἄγνωστο στοὺς Ἕλληνες μενίρ τῆς Ἰσπανίας. Τριάντα τοιαῦτα σφίζονται στὴ νῆσο Μινόρκα. Στὴν λεζάντα ἀναφέρεται, ὡς μεταφράζομεν ἐκ τῆς Γερμανικῆς: «*Ταύλα, τὰ ἱερά τῶν Ταλάτι τῆς Dali (Μινόρκα = Ἐλαχίστη). Τὸ ὄνομα Ταύλα (Tisch = τράπεζα) προέρχεται ἀπὸ τὴν ὀγκώδη ὀριζόντια λίθινη πλάκα, ἢ ὁποία ἴσεται ἐν μέσῳ πεταλοειδοῦς τοίχου, ποὺ στεφανώνει ἓναν κίονα. Μερικὲς φορὲς τὴν ὑποβαστάζει καὶ ἓνας δεύτερος κορμὸς ὑποστυλώματος. Εἶναι γνωστὲς τριάντα Ταῦλες στὴν Μινόρκα. Εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ χαλκοῦ σ' αὐτὴ τὴν νῆσο*» (σελ. 44· παρατηροῦμε τὴν ἀντίφασιν ἀρχαιολόγων ποὺ ἐμφανίζουν τὰ «προϊστορικά» μεγαλιθικὰ μενίρ ὡς τῆς ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ...).

Εἰκὼν 4. (Βλέπε στὸ κείμενο.)

Ἀναλύοντας τὴν εἰκόνα, βλέπομε ὅτι ἡ κάθετος στήλη, ἡ ὀριζοντία καὶ ἡ πλαγία εἶναι ἐπιμελῶς σμιλεμένες. Παχύτερη ὄλων εἶναι ἡ ὀριζοντία, δεύτερον εἶναι τὸ ὑποστυλῶμα, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος εἶναι ἐπίπεδο. Ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται ἕτερος λίθος, σμιλεμένος στὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος του, ὥστε νὰ ἐφάπτεται τοῦ ὀριζοντίου λίθου. Τὸ κάτω μέρος τοῦ πλαγίου ὑποστυλώματος εἶναι σμιλεμένο καταλλήλως, στὸ δεξιὸ τοῦ ὁποίου κεῖται μικρὸς λίθος. Ἔτσι ἰσχυροποιεῖται στατικῶς τὸ μνημεῖο. Τοῦτο στεφανώνεται ὑπὸ πεταλοειδοῦς λιθοδομῆς, ποὺ ὑπογραμμίζει τὴν ἱερότητά του. Ἡ ὅλη κατασκευή, ἀρτίας ἀρχιτεκτονικῆς, στατικότητος καὶ στερεότητος, μαρτυρεῖ τὸν ὑψηλὸ πολιτισμὸ τῶν λιθοξόων του, ὥστε νὰ διασωθοῦν 30 μέχρις ἡμῶν ἐπὶ χιλιετίες.

Τὴν ἑλληνικὴ του ταυτότητα μαρτυροῦν: α) ἡ πεταλοειδὴς λιθοδομὴ ποὺ τὸ περιβάλλει ὡς σχῆμα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν θεάτρων, ἀρχικῶς Διονυσιακῶν ἱερῶν, β) ἡ προσφυῆς στὰ μενῖρ αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἑλληνικὴ ὀνομασία **«Ταύλα»** (τραπέζι, ἐν παρενθέσει ἐπεξηγουμένη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν), γ) τὸ κοῖλον σχῆμα, πεταλοειδὲς τῶν ἑλληνικῶν θεάτρων ἐπιστέφον τὴν σκηνή, δ) ἡ διαδοχὴ τούτου στὰ ἱερὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν ἐπιστέφοντος τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ε) τὸ κοῖλον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Stonehedge ποὺ στεφανώνει τὸ μέγιστο τρίλιθον ἐν αὐτῷ.

Ἡ **5η φωτογραφία** παρουσιάζει τὰ διπλᾶ Dolmen τῆς Piedra Gentil (=Εὐγενοῦς Πέτρας). Στὴ λεζάντα του γράφει: «δεξιὰ τὰ Dolmen τῆς Piedra Gentil ἀπὸ τὸ Vallgorguina (ἐπαρχίας Βαρκελώνης), Dolmen Steintisch (=Λιθοτράπεζον), καλούμενον οὕτω ἀπὸ προϊστορικὰ κτίσματα τάφων, τὰ ὁποῖα εἶναι διαδεδομένα ἀπὸ τὴ Σκανδιναβία μέχρι τὴ Βόρεια Ἀφρική. Ἀποτελοῦνται συνήθως ἀπὸ 4 μέχρι 6 λίθινα μπλόκ, τὰ ὁποῖα βαστάζουν ἓνα βαρὺ τεμάχιο θράχου ὡς ἐπικάλυμμα. Ἀρχικὰ ὑπῆρξαν πιθανῶς καλυμμένα ἀπὸ 1 κομματί φυσικοῦ θράχου» (σελ. 45).

Παρατηροῦμε, ὅτι τὸ εἰκονιζόμενον Dolmen Steintisch (=θολωμένη λιθίνη τράπεζα), ἀποτελούμενον ἐκ 2 ὀριζοντίων ἐπιπέδων ὀγκολίθων, στηρίζεται ἐπὶ 5 ὀρθίῳν βράχων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 2 χαμηλότεροι φέρουν ἐπὶ τῆς κορυφῆς των 2 μικροὺς λίθους καὶ ὁ ἓνας τούτων στηρίζεται ἐπὶ 2 μικροτέρων λίθων, ἀνυψούμενος ὑπ' αὐτῶν. Ἡ μεταφορά, δόμησις, στατικὴ μελέτη καὶ στήριξις των ἀποτελοῦν ζηλευτὸ δομικὸν ἐπίτευγμα τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, τόσο στερεό, ὥστε νὰ διατηρῆται μέχρι τώρα ἀνέπαφο. Ἀλληγοροῦν τὸ γυναικεῖο αἰδοῖο καὶ τὸν τάφο, τὴ γέννησι καὶ τὸ θάνατο. Ἐκ τῶν dolmen, ὡς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου («Δαυλός», τόμος 2000) ἐξηγήσαμε, ἐξελίχθη ἡ θόλος, ἡ πλέον ἀντικεραινικὴ κατασκευή.

Τὰ ἑλληνικὰ «ταύλα», «ταυλίζω», «τάβλι»...

Ἐξεταστέα ἡ λέξις ταύλα-taula.

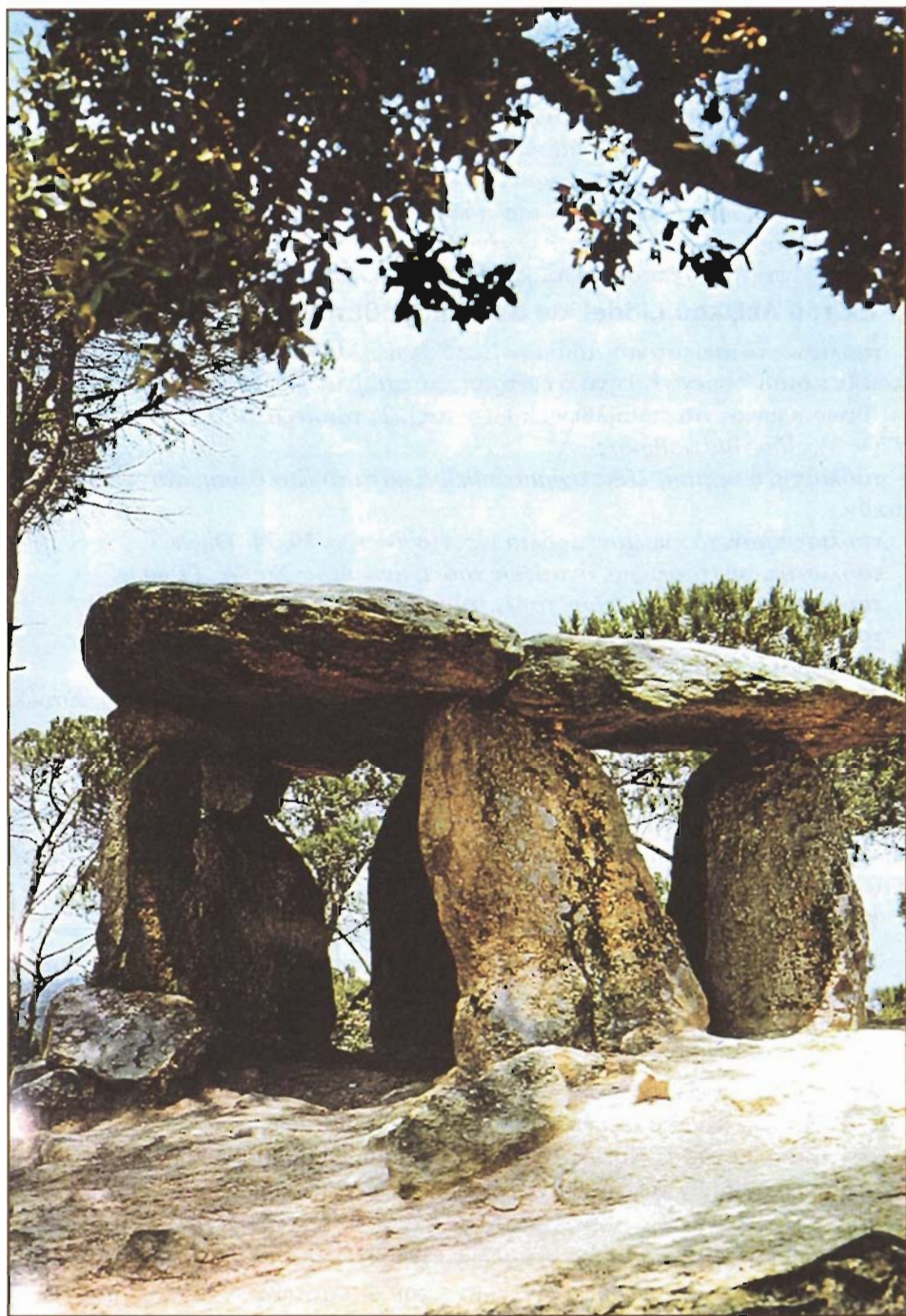
Κατὰ τὸ «Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης Δ. Δημητράκου»:

- **ταύλα** (ἢ **τάβλα**) συναντᾶται στὴν ἀρχαία Γραμματεία, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται καὶ τὸ ρῆμα

- **ταυλίζω** (ἢ **ταβλίζω**) = πεττεύω ἢ πεσσεύω, δηλ. παίζω πεσσούς (τάβλι).

Κατὰ τὸν λεξικογράφο Σουΐδα ἢ Σούδα:

«**τάβλα** ὄνομα παιδιᾶς (= παιγνίου). ταύτην ἐφεῦρε Παλαμήδης εἰς διαγωγὴν

Εἰκὼν 5. (Βλέπε στὸ κείμενο.)

(=ἐκπαίδευσιν δι' αὐτοῦ) τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ σὺν φιλοσοφία πολλῇ. Τάβλα γάρ ἐστιν ὁ γήινος κόσμος, ιϛ' (12) δὲ κάσοι (=θέσεις) ὁ ζωδιακὸς ἀριθμὸς, τὸ δὲ ψηφοδόλον (=ψηφοδόχος) καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ζ' (7) κοκκία (=μικροὶ κόκκοι, σφαιρίδια) τὰ ζ' (7) ἄστρα τῶν πλανητῶν, ὁ δὲ πύργος τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ ἀνταποδίδονται πᾶσι καλὰ καὶ κακά», καὶ

«**ταβελλίων**, ὁ τὰ τῆς πόλεως γράφων συμβόλαια, ὁ παρὰ τοῖς πολλοῖς νομικὸς λεγόμενος, ἅπαντα ἐπιτελῶν τὰ τῶν πολιτῶν γραμματεῖα, ἕκαστον αὐτῶν οἰκείοις ἐπισφραγίζων γράμμασι», δηλ. ὁ συμβολαιογράφος ποῦ ἐπὶ τραπεζῆς (τάβλας) γράφει συμβόλαια, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τῶν πολλῶν λέγεται νομικὸς κ.λπ.

Ἐκ τοῦ Λεξικοῦ Liddel καὶ Scott παραθέτομε τίς ἐξῆς λέξεις:

ταβλίον = τὸ κυβευτικὸν ἀβάκιον *Lex. Sched.* 324,619 [σημ. μου: τὸ «τάβλι» παλαιόθεν διαδεδομένο ἑλληνικὸ ἐπιτραπέζιο παίγνιο γνωστὸ τοῖς πᾶσι, ἐξ ἀγνοίας θεωρούμενον ὅτι προήλθεν ἐκ Περσίας], 2) τράπεζα ταβλάς (*Λέοντ. Κύπρ.* 1709, 3), εἶδος ἱματιοθήκης.

ταβλιόπη, ἡ κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Καλλιόπη, παίγνιον κυβευτικόν.

ταβλιστήριον, τὸ κυβεῖον· *Σχόλια εἰς Αἰσχίνην*, σ. 19, 24 Ὁξων.

ταβλιστής, -οῦ (ταβλίζω), ὁ παίζων τάβλι, κυβεντής· *Σουίδ.*, *Γλωσσ.*

ταβλοπαρόχιον, τό, κυβεῖον, ταβλιστήριον· *Μαλάλας*, 345, 17.

ταβλοπάροχος ὁ, ὁ διατηρῶν ταβλοπαρόχιον, *Γλωσσ.*

ταβλώματα, τά, τῷ ἐπομ. *Σχολ. εἰς Ἀριστοφάνους Ἰππῆς*.

ταβλωτά, τά, δρύφακτοι, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτά καλούμενα· *Σουίδ.*, *Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ.* 349, 386.

ταβελλάριος, ὁ, *Λατ. tabellarius*, γραμματοφόρος, ἐπιστολοφόρος.

ταβουλάριος, ὁ, *Λατ. tabularius*, γραμματοφύλαξ.

ταβαλά, τὸ Περσικὸν ἀντὶ τύμπανα· *πρὸβλ. Μανριτανικὸν atabal*, ὅπερ ἐκ τῶν Μάυρων παρέλαβον οἱ Ἰσπανοὶ [σημ. μου: ἐκ τοῦ ταύλα - τάβλα τὰ Βρετταν. καὶ Γαλλ. table].

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς δημοτικῆς - λαϊκῆς μουσικῆς:

Ἐκ τῆς ταύλας - τάβλας ἐκλήθησαν τὰ πασίγνωστα ἑλληνικὰ δημοτικὰ - λαϊκὰ «**Τραγοῦδια τῆς Τάβλας**». Ἐτσι λύεται τὸ μυστήριο τῆς ἑλληνικῆς προελεύσεως τῆς taula.

Αμφότερες οἱ κατασκευὲς Menhir καὶ Dolmen ὑπῆρξαν προϊστορικὲς ἱερὲς τράπεζες, ἐξελιχθεῖσες, ὡς προεῖπον, τὰ μενίρ εἰς κίονες Δωρικοῦς, Ἰωνικοῦς, Κορινθιακοῦς, στήλας, ὀβελίσκους, κωδωνοστάσια, μιναρέδες, ἁγίαν τράπεζα στοὺς Χριστιανούς· τὰ δὲ Dolmen εἰς θόλους ἀρχαίων ναῶν, ἐκκλησιῶν, τζαμιῶν, ἀστεροσκοπεῖων κ.λπ. ἀρχιτεκτονημάτων.

Κωνσταντῖνος Γεωργανᾶς

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀνοιγνῶστες ποῦ διαπιστώνουν ἔλλειψη τοῦ «Δ» στὰ σημεῖα πωλήσεως τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου νὰ ἐνημερώσουν τὸ Περιοδικό.

Πανφοινικισμός

Κατά τη διάρκεια των εργασιών διάνοιξης της Έγνατίας Όδου έρχονται στο φως πλούσια αρχαιολογικά εύρηματα, που παρέχουν σημαντικές πληροφορίες για το ιστορικό και το άνωτατο παρελθόν της Βορείου Ελλάδος. Οί αξιολογητές όμως των εвриμάτων (προφανώς κρατικοί αρχαιολόγοι) έντοπίζουν παντού... φοινικικά ίχνη στην περιοχή! Κοντά στην περιοχή λοιπόν των Ιωαννίνων άνεσκάφη τάφος της ύστερης μυκηναϊκής έποχής, που κοντά στα άλλα περιείχε και «γυάλινο φοινικικό αλάσαστρο» (in.gr/είδήσεις, 19/10/01).

Όλοι ξέρουμε τους Φοίνικες ως ναυτικό λαό που επεδίδετο στο μεσογειακό εμπόριο. Φαίνεται όμως ότι για χατήρι των σημερινών φοινικιστών πήραν και τα δοννά της Βορείου Ελλάδος, αφήνοντας έτσι κι εκεί τα πολύτιμα ίχνη τους!

Π.Α.Κ.**Οί τρεῖς θρησκειές της έρήμου**

Ο θρησκευτικός φανατισμός, απόρροια των τριών θρησκειών της έρήμου, είναι ή δημιουργός αίτια και άφορμή όλων των ίερών-άνιερων πολέμων, οί όποιοι ταλάνισαν την ανθρωπότητα με εκατομμύρια νεκρούς, καταστροφές πολιτισμών και άλλα δεινά, ών ούκ έστι αριθμός. Ένώπιον ενός ακόμη «ίερου» πολέμου με άλλην όνομασία θά ήδύναντο οί ήγέτες των τριών θρησκειών της έρήμου να μάς άπαντήσουν στο άπλο αλλά καντό έρώτημα: Πόσοι ίεροι πόλεμοι έγιναν κατά την αρχαιότητα, όταν στους λαούς της έποχής εκείνης έπικρατούσαν οί μη ιουδαιογενείς θρησκειές;

Δ.Α.**Κουπί και... πισωλέμβιες**

Οί Άγγλοσάξωνες ποτέ δέν είχαν καμμία πρωτοκαθεδρία στην Τέχνη. Έκδικούμενοι για την άδυναμία αυτήν με την κατευθυνόμενη τηλεόραση δείχνουν τον Άχιλλέα τόσο ποταπό, όσο δέν δάζει ό νούς. Και τό τραγικό είναι, ότι του άποδίδουν κακίες, τίς όποιες οί ίδιοι Άγγλοσάξωνες... κληροδότησαν στην ανθρωπότητα. Άναπαραστάσεις άγγείων ύψιστης τέχνης, όπου ό ασύλληπτος μύθος του Άχιλλέα, σχολιάζονται στην όθόνη έξω από κάθε ιστορική γνώση. Και όλα αυτά από την Όξφόρδη, όπου «γυρίστηκε» ή πιο πάνω «ιστορία». Άλλωστε τό Χόλυγουντ της κουλτούρας τους δέν είναι ούτε μακριά ούτε ξένο.

Τά ύπουργεία Πολιτισμού και Παιδείας τί κάνουν; Μήπως... τραβάνε κουπί στον Μαρθώνα;

Π.Γ.**«ΨΩρες Βυζαντίου»...**

«ΨΩρες Βυζαντίου – Έργα και ήμέρες στο Βυζάντιο»: είναι ό τίτλος της έκθεσης που έγκαινιάστηκε στις 21 Όκτωβρίου στή Θεσσαλονίκη και στην Άθήνα ταυτόχρονα. Διοργανώτης τό Έπουργείο Πολιτισμού και «έγκαινιαστής» ό ύπουργός του. Η έκθεση περιλάμβανε και διεθνές συνέδριο με θέμα: «Τό Βυζάντιο ως Οίκουμένη». Την έκθεση επισκέφθηκαν μεγάλες...προσωπικότητες της Ρωμοσύνης και ώδηγήθηκαν σ' αυτήν ως ποίμνια χιλιάδες μαθητών, για να...θαυμάσουν σκηνές της καθημερινής ζωής του Βυζαντίου.

Οί διοργανωτές όμως ξέχασαν να εκθέσουν τό πλέον έντυπωσιακό και άνεξίτηλα γραμμένο στην ιστορία του «Βυζαντινού Πολιτισμού»: Τη συλλογή των άμέτρητων άκρωτηριασμένων άγαλμάτων, καμμένων βιβλίων και πωμάτων φιλοσόφων του έλληνικού πολιτισμού, «έργο θεάρεστο», που έκτελέστηκε με την παραμικρή λεπτομέρεια σ' αυτές τίς άξέχαστες ήμέρες του Βυζαντίου.

Π.Α.Κ.

Κωμικοτραγικό κρούσμα

Κάποιος, πού «δέν τόν ἤξερε οὔτε ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας του», ὅπως θὰ λέγα-
νε οἱ παλιότεροι, ἐμφανίστηκε στὸ «Δ» μετὰ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου ἐρευνητῆ τῆς Ἑλλη-
νικῆς Γλώσσας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας ἀείμνηστον ἀρθρογράφου τοῦ περιοδι-
κοῦ αὐτοῦ Ἡλία Α. Τσατσόμοιρον (Δεκέμβριος τοῦ 1991) καὶ ζήτησε νὰ δημοσιεύσῃ
«ἐρευνές του» γιὰ τὴν ἀποκωδικοποίηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἡ ὁποία ὅμως εἶχε
περατωθῇ καὶ δημοσιευθῇ ὁλόκληρη στὸ «Δαυλὸ» ὑπὸ μορφὴν ἀρθρων ἀπὸ τὸ τεῦχος 72
(Δεκέμβριος 1987) ἕως τὸ τεῦχος 96 (Δεκέμβριος 1989), ἀλλὰ καὶ σὲ συστηματικὴ μορφὴ
στὸ διβλίο τοῦ Τσατσόμοιρον, «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας. – Ἀπὸ τὸν
Ἑλλοπα Θηρευτὴ μέχρι τὴν Ἐποχὴ τοῦ Διὸς. – Ἡ Ἀποκωδικοποίησις τοῦ Ἑλληνικοῦ
Ἀλφαβήτου», μὲ φιλολογικὴ ἐπιμέλεια τοῦ ἐκδότη τοῦ «Δ», πού κυκλοφόρησε ἀπὸ τὸν
«Δαυλὸ» στίς 26 Μαρτίου 1991. Φυσικὰ ἀπεπέμφθη γιὰ ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχε ἔλθει, ὡς κο-
μίζων γλαῦκα Ἀθήναζε.

Σήμερα τὸ άτομο αὐτὸ περιφέρεται στίς αἰθουσες διαλέξεων, στὰ ἔντυπα, στὰ κανάλια
κ.λπ., ἀλλὰ καὶ ἐκδίδει διβλία, «ἀποκωδικοποιώντας» τὸ ἀποκωδικοποιημένο ἀπὸ τὸ
1987 ἀπὸ τὸν Τσατσόμοιρο Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο (χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ οὔτε λέξη γιὰ τὴν
πηγὴ) καὶ εἰσπράττοντας εἰσιτήρια, συγγραφικὰ δικαιώματα, χειροκροτήματα κ.λπ. ἀπὸ
πλήθος ἀνυποψίαστων ἀνθρώπων, πού βλέπουν στὸ πρόσωπο ὄχι ἀπλῶς ἐνὸς λογοκλό-
που καὶ καπῆλου τοῦ «ἐμπορεύματος Ἑλλάς», ἀλλὰ ἐνὸς σκυλευτοῦ τοῦ ἔργου ἐνὸς νε-
κροῦ (ἡ σκύλευση νεκροῦ ἦταν, ὡς γνωστόν, ὅ,τι εἰδεχθέστερο καὶ βαρβαρικώτερο γιὰ
τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες) ἔναν «ἐρευνητῆ» «Ἑλληνα». Ἄν τὸ «κρούσμα» αὐτὸ – πού δυ-
στυχῶς δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ – δὲν ἦταν κωμικοτραγικὸ (καὶ κατὰ τὸ μέρος πού ἀφορᾷ
στὰ θύματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέρος πού ἀφορᾷ στὸ θῦτη), θὰ ἦταν πράξῃ ἀξία ποινικῆς
διώξεως καὶ ἀστικῆς ἀγωγῆς.

Γ.Σ.Π.

“Ὅσο ὑπάρχει «Δαυλὸς»

Πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια γνώρισα τὸ «Δαυλὸ», ἐξετίμησα τὴν πρωτοποριακὴ του ἔρευνα καὶ
ἔτσι ἔγραψα τὸ πρῶτο μου ἀρθρο («Δ», τ. 200) καὶ συνεχίζω νὰ γράφω σχετικὰ μὲ τὴν
Ἑλλάδα. Καὶ ὅσο προχωροῦσε ἡ ἔρευνα σὲ διαφόρους τομεῖς (Μαθηματικά, Γλώσσα,
Φύση, Τέχνη, Φιλοσοφία), τόσο ἔμενα ἐμβρόντητος ἀπὸ τὸν πανώριον αὐτὸν πολιτισμὸ.
Δὲν εἶναι «κάποιος» πολιτισμὸς, εἶναι ὁ Πολιτισμὸς. Μέσα ἀπὸ τὰ ἀρθρα τῶν συνερ-
γατῶν τοῦ «Δ» διεπίστωσα, ὅτι ἡ γνώση εἶναι σὰν τὴ Λερναία Ὕδρα· δρέπεις ἓνα κεφάλι
καὶ φυτρώνουν δύο. Νὰ τι εἶναι ἡ Ἑλλάδα: μιὰ ἀτέρμονη πορεία πρὸς τὴν Ἀλήθεια.
Δὲν εἶναι νεκρὴ γιὰ νὰ ἐπιδέχεται νεκρο-αρχαιολατρία. Εἶναι ὁ Fleming καὶ ὁ Παπανι-
κολάου, ὁ Beethoven καὶ ὁ Θεοδωράκης, ὁ Neruda καὶ ὁ Καβάφης.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσα βαθιά, ὅτι ἡμουν τὸ «κοροῖδο» ὅτι μᾶς ἐξαπάτησε ἡ Ἐξουσία ἀνη-
λεῶς σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς: Ἐπιστήμη (λ.χ. Ἱστορία, Κοσμοαντίληψη), Τέχνη,
Φιλοσοφία (Θρησκείες) καὶ κυρίως στὸ Ἥθος (ἀρχές)· «ἀνεπαισθήτως μ' ἔκλεισαν ἀπὸ
τὸν κόσμον ἔξω», ὅπως διαπιστώνει ὁ Καβάφης. Μὲ τὶς θεοκρατικὲς κοινωνίες, φανερὲς
στὴν Ἀνατολὴ καὶ καλυμμένες στὴ Δύση (μὲ τὶς ψευδεπίγραφες ἀξίες: «ἐλευθερία», «δη-
μοκρατία», «εὐημερία», τὴν ἀγία τριάδα τοῦ «πολιτισμοῦ» μας) νὰ συγκρούωνται φθά-
νουμε στὸ ἀδιέξοδο.

Ὁ εἰκοσάχρονος «Δαυλὸς», κοῦρος ὥριμος πλέον, «ῥωαῖος ὡς Ἕλληνας» (Ἐγγονόπον-
λος), προχωρεῖ στὸν ἀγῶνα, πού τώρα δικαίωνεται. Ὅσο ὑπάρχει «Δαυλὸς», ἔργο ζωῆς
τοῦ Δ. Λάμπρου, θὰ κοινωνοῦμε τῆς Ἀλήθειας μὲ τὸν Λόγο, παίρνοντας καὶ δίνοντας γνώ-
σεις.

Κ.Κ.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΙΔΡΥΘΗΚΕ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Απὸ τὸ 610 μ.Χ., ὁπότε ὁ Μωάμεθ κήρυξε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Μέκκα, μέχρι τὴν ἐποχὴ μας οὐδεμία μεταβολὴ στὴ θεολογικὴ δομὴ ἢ τὴν πολιτικὴ τακτικὴ τοῦ Ἰσλάμ ἔχει ἐπέλθει. Ἡ νεώτερη ἀπὸ τὶς τρεῖς μεγάλες μονοθεϊστικὲς-ἐξουσιαστικὲς θρησκείες ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται ἕνα «ἀπομεινάρει τῆς λίθινης ἐποχῆς» γιὰ μερικοὺς ἢ ἕνα μονοδιάστατο θρησκευτικο-κοινωνικὸ ἀλλὰ καὶ πολιτικὸ σύστημα γιὰ ἄλλους. Ὡστόσο οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐτοὶ ἀποδεικνύονται ἐντελῶς ἐπιφανειακοί, ἂν ληφθοῦν ὑπόψη οἱ συνθήκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἰδρύθηκε, ἐξελίχθηκε καὶ συντηρεῖται ἡ Μουσουλμανικὴ θρησκεία.

Ἀκολουθώντας τὴ σειρά τῶν ἐρωτημάτων περὶ τοῦ «πῶς», τοῦ «πότε», τοῦ «ποῦ» καὶ τοῦ «γιατί», ὅπως κάνουμε γιὰ κάθε ἱστορικὸ γεγονὸς, οἱ ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν ὑπόστασι τοῦ Ἰσλάμ μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν σὲ ἀσφαλὴ συμπεράσματα. Εἶναι γεγονὸς ἐν πρώτοις, ὅτι ἡ νέα –σὲ σχέση μὲ τὶς δυὸ προηγούμενες– θρησκεία προήλθε, τόσο ὡς πρὸς τὴ θεολογικὴ τῆς ταυτότητα ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικὸ τυπικὸ τῆς, μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Μωάμεθ, ἐπιτυχημένος ἔμπορος τῆς ἐποχῆς του, εἶχε στενὲς καὶ συχνὲς ἐπαφὲς μὲ τοὺς Ἑβραῖους τῆς Παλαιστίνης καὶ τὸ ἱερατεῖο τους. Φανατικὸς ὁπαδὸς τῆς διδασκαλίας τους, τὴ διέδωσε κατόπιν στοὺς κύκλους του, ἀκολουθώντας προφανῶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε λάβει. Ὁ Μπερνάρ Λαζάρ, γνωστὸς Ἑβραῖος ἱστορικὸς συγγραφέας, στὸ ἔργο του «Ἀντιεβραϊσμός: Αἷτια καὶ Ἱστορία», γράφει σχετικὰ: «Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰσλάμ στὴν Ἀραβίαν ἔθεσε τέρμα στὴν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι σ' αὐτὴν ἔχουν ὑποβληθῇ ὅλες οἱ ἰουδαϊκὲς ἰδέες τῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου. [...] Ὅταν ὁ Μωάμεθ ἐνισχύθηκε ἀρκετά, θέλησε νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς Ἑβραϊκῆς κηδεμονίας. Γιὰ νὰ ἀποκλείσῃ κάθε περαιτέρω ἐπιρροή τους, ἀνέκκρυψε Μεσσία τὸν ἑαυτὸν μὲ τὴν περίφημη κορανικὴ "σοῦρα": "Δὲν ὑπάρχει θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ"».

Ἡ περαιτέρω διάδοσις τοῦ ἰσλαμικοῦ κηρύγματος συμπορεύτηκε μὲ τοὺς ἐμπόρους, ποὺ διέσχισαν τὴν ἀσιατικὴ ἐνδοχώρα, ἀλλὰ χαρακτηρίστηκε καὶ ἀπὸ βίαιες συγκρούσεις τῶν πρώτων περὶ τὸν «Προφήτη» πυρηνῶν μὲ «ἀπίστους» πληθυσμοὺς τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου, ποὺ ἐνέμεναν στὴν πατρίδα θρησκεία, ποὺ εἶχε πολυθεϊστικὸ καὶ φυσιολατρικὸ χαρακτήρα. Ἀναλόγως εἶχαν ἀντιμετωπίσει τρεῖς αἰῶνες νωρίτερα οἱ Χριστιανοὶ τοὺς Ἕλληνες. Ἡ θεοκρατικὴ προμετωπίδα παρέμενε σταθερὴ ὅπως καὶ τὰ κίνητρα τῆς θρησκευτικῆς βίας. Μόνο οἱ πρωταγωνιστὲς ἄλλαζαν, ἐνῶ οἱ ὑποκινητὲς ἐξακολουθοῦσαν νὰ παρακολουθοῦν τὰ τεκταινόμενα καὶ νὰ ῥαδιουργοῦν ἀπ' τὰ παρασκήνια.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ τόπος, ὅπου συνετελοῦντο οἱ θρησκευτικὲς ζυμώσεις, ἦταν τὸ δυτικὸ

τμήμα της άσιατικής ήπειρου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας καὶ καθηγητὴς Θρησκευολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀναστάσιος (Γιαννουλάτος) στὸ σύγγραμμά του «Ἰσλάμ» (Ἀθήνα 1975) γράφει μεταξὺ ἄλλων: «Τὸ Ἰσλάμ εἶναι θρησκεία σημιτική, τυπικῶς ἀραβική, ἀπολύτως θεοκρατική. Ἡ ὁμοιομορφία τῆς ἐρήμου, ὅπου ἐγεννήθη, τὸ ἑνάστρον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεπτύχθη, ἔχουν ἀποτυπωθῇ εἰς τὸν χαρακτήρα του». Μὲ ἱστορικὸ δεδομένο ὅτι ἡ Ἀσία ὑπῆρξε ἀπὸ καταβολῆς κόσμου τὸ θέατρο τῆς ἐκδηλώσεως ἄλλων φαινομένων, ποὺ συνδέθηκαν μὲ τὸ σκοταδισμό, τὸν ἀποκρυφισμό, τὴ μαγεία καὶ τὶς ζοφερότερες μορφές ἐξουσιασμοῦ, ἡ ἐρμος ἦταν ὁ καταλληλότερος χώρος γιὰ τὴ δλάστηση τοῦ σπόρου τοῦ θεοκρατικοῦ δόγματος, καθ' ὅσον μάλιστα ἐνεῖχε γιὰ τὰ κριτήρια τῶν Σοφῶν τῆς Σιών καὶ τὸ «πλεονέκτημα» τῆς ἀπουσίας κάθε πολιτικῆς συγκροτήσεως. Ὁ «ἄπολις», «ἀθέμιστος», «ἄφρητωρ» καὶ «ἀνέστιος» νομάς ἀποτελοῦσε τὴν καλύτερη «μαγιά» στὰ χέρια τῶν ἐπιτήδειων θεοκρατῶν, ποὺ εὐκόλα μποροῦσαν νὰ τοῦ ἐπιβάλουν ἀνελεύθερες ἀντιλήψεις.

Ἡ ἐπιλογὴ τῆς χρονικῆς στιγμῆς

Ἡ χρονικὴ στιγμή τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἐδραιώσεως τοῦ Ἰσλάμ δὲν εἶναι διόλου τυχαία. Ἡ παραπάνω παρατιθέμενη θέση τοῦ Μπ. Λαζάρ ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἱστορικῶν ἐρευνητῶν καὶ ἀναλυτῶν, ὅτι ἐπινοήθηκε ὡς ἀντίδραση στὸν ἐξαπλούμενο Χριστιανισμό, ἀποτελεῖ μόνο τὴ μία συνιστώσα τῆς ἀπάντησης στὸ «πότε» καὶ τὸ «γιατί». Εἶναι γεγονός, ὅτι ὁ Χριστιανισμός, ποὺ εἶχε ἤδη κραταιωθῇ ἐπὶ τῆς δολοφονημένης ἐλληνικότητος, ἦταν οὐσιαστικὰ ἕνας ἐκλεπτυσμένος θεματοφύλαξ τῆς ἰουδαιογενοῦς θεοκρατίας. Ὅμως ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ ἐπικράτεια καὶ ἡ καταφυγὴ σὲ αὐλὲς τῆς Ἀνατολῆς πληθῶρας λογίων μὲ ἐλληνικὴ συνείδηση καὶ παιδεία προκαλοῦσε δέος στὸ θεοκρατικὸ στρατόπεδο· ἡ δραστηριοποίησις δὲ ὧν αὐτῶν τῶν προσώπων καὶ ἡ μακροπρόθεσμη προοπτικὴ τῆς μεταλαμπαδεύσεως στοιχείων καὶ ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ στὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴ ἀνέκοπτε τὰ προαίωνια σχέδια τοῦ «περιούσιου λαοῦ». Ἐπιπρόσθετα ἡ ἐπαφὴ χριστιανικῆς θεολογίας καὶ ἐλληνικῆς γλώσσας καθὼς καὶ ἡ προσοικείωσις στοιχείων τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τὴ θεολογία ἔκαναν τὸν παλαιὸ «σύμμαχο» Χριστιανισμό νὰ φαντάξῃ πλέον ἀνεπαρκῆς στὰ μάτια τῶν ἐμπνευστῶν του. Ἀς μὴν λησμονοῦμε ὅτι τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε» ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ἐξουσιαστικὰ θέσφατα, ποὺ διαμέσου τῶν αἰώνων χρησιμοποιοῦνται ἀδιάκοπα.

Οἱ δύο ὄψεις τῆς ἀσιατικῆς Θεοκρατίας

Τὸ «γιατί» δημιουργήθηκε τὸ Ἰσλάμ γίνεται σαφέστατο. Τὸ βέβαιο πάντως εἶναι, ὅτι δὲν εἶχε κανένα ἀντικειμενικὸ ποιητικὸ αἶτιο οὔτε κάποια ἱστορικὴ νομοτέλεια ἐπέβαλε τὴ γένεση καὶ στερέωσίν του. Συνεστήθη, ὅπως καὶ ἡ θεοκρατία ἐν γένει, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετηθοῦν συγκεκριμένοι σκοποὶ ἔξω ἀπὸ κάθε λογικὴ. Λογικὴ δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα, στὴ θέση τῆς ὁποίας ἡ παγκόσμια μουσουλμανικὴ κοινότητα ἔχει τοποθετήσῃ τὸ φαντασιακὸ κοσμοεἶδωλο μὲ κορυφὴ ἕναν ἐξωσυμπαντικὸ «θεὸ» καὶ βάσῃ ἀνθρώπους, ποὺ διάγουν τὴ ζωὴ τους ὡς «μουσλίμ» (=ἄφωσιωμένοι) σ' αὐτόν. Ἡ ἐκμετάλλευσή τοῦ μεταφυσικοῦ φόβου εἶναι τὸ «κλειδί» στὰ χέρια τῶν θρησκευτικῶν ταγῶν κάθε ἐξουσιαστικοῦ μορφώματος, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ διατηροῦν τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχον τῶν συνειδήσεων ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἀνθρώπων ἀπὸ τὶς ἀφρικανικὲς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τὴν Ἰνδονησία. Πάντως δὲν ἦταν λίγες οἱ φιλελεύθερες φωνὲς ποὺ ἀκούστηκαν μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Ἰσλάμ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου μέχρι τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Ἡ κατάληξί τους ὥστόσο ἦταν ὁ μαρρασμός. Οἱ ἀλλαγές ποὺ εἶχαν εισηγηθῇ ἀφωροῦσαν στὸ κοινωνικοπολιτικὸ πεδίο, ἀλλὰ οἱ κορανικὲς διδασκαλίαι τὶς ἀποτίναξαν. Χαρα-

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Μωάμεθ στὸν Παράδεισο μετὰ τὸ θάνατό του τὸ 632. Τὸ Ἰσλάμ θεμελιώνεται ὡς ἰδεολογία ἀποκλειστικὰ πάνω στὴν μεταφυσικὴ δοξασία περὶ ὑπάρξεως μετὰ θάνατον ζωῆς, ὅπως ἀκριδῶς καὶ ὁ Χριστιανισμός. (Λεπτομέρεια ἀπὸ μικρογραφία τοῦ Ἀχμεντ Μούσα.)

κτηριστική για τὴν περίπτωσή ἦταν ἡ πρὸ ἐτῶν διατυπωθεῖσα ἄποψη τοῦ Ἀλῆ Μπελχάζ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πλέον δημοφιλεῖς κήρυκες τοῦ «Μετώπου Ἰσλαμικῆς Σωτηρίας», κατὰ τὸν ὁποῖο: «ἡ δημοκρατία εἶναι μία μορφή “τζαχλίγια” (=ἀγνοίας τῆς ἀληθείας), πὺν προσπαθεῖ νὰ στέρησῃ τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴν ἐξουσία του σὲ ὄφελος τῶν δημιουργημάτων του»!

Ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα εἶναι θεατὴς καὶ δέκτης μιᾶς παγκόσμιας πρόκλησης, πὺν ὑποκρύπτει ἀσφαλῶς καὶ μία παγκόσμια σχιζοφρένεια. Δύο ὑβριδικὰ μεγέθη συγκρούονται κατ’ ἐπίφασιν μεταξύ τους. Ἀφ’ ἐνὸς ἡ μουσουλμανικὴ «Οὐμμα» βομβαρδίζεται ἀπὸ τοὺς πύρινους λόγους τῶν ἱεροδιδασκάλων, πὺν δὲν παύουν νὰ ὑπενθυμίζουν στοὺς «πιστοὺς» τὴ δέουσα στάση ἔναντι τῶν «ἀπίστων»· καὶ ἀφ’ ἑτέρου ὁ «Δυτικὸς» κόσμος μὲ τὴ Βίβλο, τὴν καπιταλιστικὴ ὑστερία καὶ τὸ ὄπλοστάσιό τῆς «Νέας Τάξης Πραγμάτων». Κοινὸ χαρακτηριστικὸ ἀμφότερων τῶν ἀντιμαχομένων πλευρῶν (καὶ ὄχι «πολιτισμῶν», ὅπως ἀφελῶς τοὺς ὀνομάζουν πολλοὶ) εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ τους σαθρότητα καὶ ἡ ἐμμονὴ τους στὴ γιαχδικὴ κοσμοαντίληψη, πὺν ὑποδαυλίζεται ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἐδῶ καὶ αἰῶνες κέντρα ἐξουσίας.

Μάριος Μαρμανέας

Τὸ ἀλαδάστρινο φέρετρο τοῦ Ἀδάμ

Ἄθλιοι, σκοτεινοὶ καὶ καταχθόνιοι τύποι τοῦ «Δαυλοῦ», τὸ πιὸ μαῦρο καζάνι τῆς Κόλασης σᾶς περιμένει. Πιὸ μαῦρο ἀκόμη κι ἀπ' τὸν πρῶτον ἄνθρωπο, ποὺ ἀντίκρουσε τὸ φῶς τῆς δημιουργίας κάπου στὴν Ἀφρική περίπου τὸ 4.000 π.Χ., μιὰ μέρα ποὺ ὁ Γιαχβὲ εἶχε βαρεθῇ νὰ παίξει κομπολόι καὶ δὲν ἤξερε τι νὰ τὰ κάνη κάτι χρώματα καὶ νερὸ ποὺ τοῦ ἔχαν περισσέψει ἀπὸ τὴν κτίσι τοῦ κόσμου. Γιατὶ κρύβετε ἀπὸ τὸν λαὸ τὴν ἀλήθεια, ὅτι τὰ διβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι θεόπνευστα καὶ καταγράφουν τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅριστε; Τόσοι αὐτόπτες μάρτυρες μαρτυροῦν γιὰ τὴν ἀνέυρεση τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε στὸ βουνὸ Ἀραράτ. Πρόκειται γιὰ τὸ θαῦμα τῆς ναυπηγικῆς, τὶς φωτογραφίες τοῦ ὁποῖου κρατοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ὡς ἐπτασφράγιστο μυστικό, ἐπειδὴ φοβοῦνται μὴν τὶς κλέψουν οἱ Ταλμπὰν καὶ χρησιμοποιήσουν ἐναντίον τους τὸ περίφημο αὐτὸ εἶδος πλοίου στὶς τεράστιες θάλασσες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας.

Κι ἂν τώρα σεῖς πιστεύετε ὅτι ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε μετέφερε μόνο κροκοδείλους, θόδια καὶ μεπκάτσες, εἴστε βαθιὰ νυχτωμένοι. Κουβαλοῦσε καὶ τὸ ἀλαδάστρινο φέρετρο τοῦ Ἀδάμ. Δυστυχημένοι δαυλικοὶ ἀναγνώστες, πόσα σᾶς κρύβει ἡ σύνταξη αὐτοῦ τοῦ ἄθλιου περιοδικοῦ! Ὅμως τὴν ἀλήθεια θὰ σᾶς τὴν γράψω μόνον ἐγώ, ποὺ ἤμουν παρὼν στὴν ἀποσφράγιση τῆς Κιβωτοῦ. Λοιπὸν, πράγματι τὸ φέρετρο ἦταν ἀλαδάστρινο καὶ πανάκριβο. Καὶ σίγουρα ὁ γενάρχης μας εἶχε τύχει μιᾶς ἐξαιρετικῆς δαπανηρῆς κηδεῖας ἀπὸ τὸ γνωστὸ γραφεῖο κηδειῶν «Σκάσε καὶ σκάδε». Αὐτὸ ἄλλωστε μαρτυροῦσε καὶ ἡ ἀπόδειξη ποὺ τοῦ εἶχαν δάλει ἀνάμεσα στὰ δόντια, προκειμένου νὰ τὴν ἐπισυνάψῃ στὴν φορολογικὴ του δήλωση στὴν Δ.Ο.Υ. Παραδείσου. Τὰ σάβανά του ἦταν μὲν σινιὲ τῆς γνωστῆς φίρμας «Υβ Σαῖν Λοράν», ἐνῶ γύρω του ὑπῆρχαν πλῆθος φιαλίδια ἀπὸ γνωστὰ ἀρώματα.

Βέβαια οἱ Ἀμερικανοὶ προχωροῦν καὶ λίγο παραπέρα τοποθετώντας τὴν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ ἀνθρώπου στὴν Ἀφρική τὸ 4.000 π.Χ. Καὶ ἔχουν δίκιο βουνὸ οἱ ἄνθρωποι. Κρατᾶνε τὴν ἐβραϊκὴ χρονολόγηση, μὴ τοὺς συμβῇ πάλι κανένα «ἀτύχημα» μὲ τίποτε δίδυμους πύργους ἢ κανένα οἰκονομικὸ κράχ, ἂν ποτε οἱ Ἀμερικανοεβραῖοι δανειστὲς ζητήσουν ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ δημόσιο πίσω τὰ χρήματά τους. Καὶ στηρίζουν τὸν κ. Μάρτιν Μπερνάλ, οἱ ἔρευνες τοῦ ὁποῖου γιὰ τὴν «Μαύρη Ἀθηνᾶ» στὴν Ἀφρική τοὺς στοίχισαν ἕνα περίδρομο δολλάρια. Μὲ λαμπρὰ μηδενικὰ ἀποτελέσματα. Ὅταν ὁ Πουλιανὸς μὲ ψίχουλα ἄλλαξε ὅλα τὰ γνωστὰ παραδεδομένα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ, καταρρίπτοντας ὅλες τὶς θεοκρατικὲς παραδοχές. Ἡ μήπως δὲν εἶναι ἔτσι;

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΕΝ ΙΣΧΥΪ ΣΗΜΕΡΑ ΗΘΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΤΑΛΙΜΠΑΝ Τὰ κείμενα ἀποφάσεων τῶν Συνόδων

Μετά τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ ὁποῖο φαίνεται νὰ σχεδιάστηκε καὶ νὰ ἐκτελέστηκε ἀπὸ φανατικούς ἰσλαμιστές, ἡ Δύση ἀνακάλυψε ξαφνικὰ τὰ ἀρνητικὰ στοιχεῖα τῶν θεοκρατικῶν καθεστώτων τῆς Ἀνατολῆς. Ἔτσι ὅλοι μας μάθαμε γιὰ τοὺς ἀναχρονιστικούς καὶ ἀνελεύθερους μουσουλμανικούς νόμους, οἱ ὁποῖοι σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ ἔχουν ἐπαναφέρει ὁλόκληρες χῶρες καὶ λαοὺς στὸ μεσαίωνα. Αὐτὸ ποὺ προκαλεῖ ἐκπληξη εἶναι ὅτι ἡ χριστιανικὴ Δύση ἀντιμετωπίζει ὑπεροπτικὰ τὴν Ἀνατολή, μὲ τὴν ἀλαζονεία ποὺ ὑπερασπίζεται τὴ δημοκρατικότητα καὶ προοδευτικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐμεῖς ἀνατρέξαμε στοὺς «ιεροὺς κανόνες» τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὺς ποὺ ἰσχύουν ἐξ Ἰσου στὴν Ὁρθόδοξη καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ, καὶ ἀποκαλύπτουμε ὅτι οἱ ἀντιλήψεις τῶν θεοκρατικῶν καθεστώτων τῶν Ταλιμπάν, τῶν Μουτζαχεντίν καὶ τοῦ Ἰράν δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ιδέες.

Ὁ ἄνθρωπος-ὑποχείριο τῶν ἐξουσιαστῶν ὡς «μοντέλλο» τοῦ ἰδανικοῦ Χριστιανοῦ ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ὅταν ἀνακάλυψα στὰ κείμενα τοῦ κορυφαίου ἀποστόλου Παύλου τὶς ἀπόψεις του περὶ δουλείας, συγκλονίστηκα: Δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ διατήρηση τῆς δουλείας θὰ ἀποτελοῦσε ἀντικείμενο διδασκαλίας τοῦ ἀποστόλου. Εἶναι ξεκάθαρες οἱ ἐντολές του γιὰ τὴν διατήρηση τῆς δουλείας ὡς συστήματος. Ἡ ὑπακοὴ στὸν δεσπότη ἢ τὸν ἡγεμόνα (βασιλέα) συνδέεται μὲ τὴν ὑποταγὴ στὸν Χριστό. Μερικοὶ ἰσοβίως ἀπὸ τὴν γέννησή τους δοῦλοι καὶ μερικοὶ δεσπότες, βασιλεῖς. Ὅλα εἶναι δίκαια καὶ σωστὰ σύμφωνα μὲ τὸν οὐράνιο δεσπότη (βασιλέα) καὶ τὸν ἐπὶ γῆς εὐλογημένο ἡγεμόνα. Νὰ γιὰτὶ ἀγαπήθηκε καὶ προστατεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐξουσία ἡ νέα αὐτὴ κοσμοαντίληψη. Παραθέτω τὴ συλλογὴ τῶν ἀποσπασμάτων αὐτῶν.

Πηγή μας είναι τὸ «Πηδάλιο», δηλαδή τὸ βιβλίο ποὺ περιέχει τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνες, ὅπως ὠρίστηκαν ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοὺς ὁποίους εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν ὅλοι οἱ Χριστιανοί· ἀλλιῶς ἀφορίζονται. Σημειώνουμε, ὅτι οἱ κανόνες αὐτοὶ εἶναι ἅπαντες ἐν ἰσχύι καὶ ἀνά πᾶσα στιγμή μποροῦν νὰ ἐνεργοποιηθοῦν ἀπὸ τὴν ἱεραρχία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἀπαγορεύονται τὸ θέατρο, οἱ συναυλίες, ὁ χορός, τὰ θεάματα

«**Ω**στε τὰ τέκνα τῶν Ἱερῶν θεώρια κοσμικὰ μὴ ἐκτελεῖν, μηδὲ θεωρεῖν. Τοῦτο δὲ καὶ πᾶσι τοῖς Χριστιανοῖς ἀεὶ κεκήρυκται, ὥστε, ὅπου βλασφημίαι εἰσὶ, μὴ προσιέναι» (Κανὼν ΙΖ' τῆς ἐν Κερθραγενῇ Τοπικῆς Συνόδου).

Ἑρμηνεῖα ὑπὸ Ἀγαπίου ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ: «Προστάζει ὁ παρὼν Κανὼν, ὅτι οἱ υἱοὶ τῶν ἱερῶν νὰ μὴν κάμνουνσι τὰς θεωρίας καὶ παίγνια, ποὺ γίνονται εἰς τὰ θεάτρα μὲ τὰ τρεξίματα τῶν ἀλόγων καὶ μὲ τὰς μάχας τῶν θηρίων καὶ ζώων, ἔχοντες δηλαδή αὐτοὶ τὴν τῶν ἀλόγων καὶ τῶν τοιούτων ζώων ἐπιστάσιαν, ἀλλὰ οὔτε ὅλως νὰ στέκωνται νὰ τὰ θεωροῦν, ὅταν οἱ ἄλλοι τὰ κάμνουν· ὄχι μόνον δὲ οἱ Ἱερωμένων υἱοὶ ἀλλὰ καὶ ὅλοι κοινῶς οἱ Χριστιανοὶ παντοτεινὰ διδάσκονται νὰ μὴ πλησιάζουν εἰς τὰ θεάτρα, ὅπου πολλὰ ἄσεμνα πράγματα γίνονται, διὰ μέσον τῶν ὁποίων βλασφημεῖται καὶ ὑβρίζεται ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ ἀσεβεῖς».

Ἐπίσης καὶ ὁ Κανὼν ΝΑ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Καθόλου ἀπαγορεύει ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοὺς λεγόμενους μίμους καὶ τὰ τούτων θεάτρα, εἴτ᾽ αὖ καὶ τὰ τῶν κυνηγίων θεώρια, καὶ τὰς ἐπὶ σκηνῆς ὁρχήσεις ἐπιτελεῖσθαι. Εἰ δὲ τις τοῦ παρόντος Κανόνος καταφρονήσῃ καὶ πρὸς τι ἑαυτὸν τῶν ἀπηγορευμένων τούτων ἐκδῶ, εἰ μὲν Κληρικὸς εἴη, καθαιρεῖσθω, εἰ δὲ λαϊ-

«Πρὸς Τίτον», κεφ. 6'

Στίχ. 1-15. Καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν δούλων Χριστιανῶν.

9. «Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσωνται στοὺς δεσπότες τους (ἀφεντικά), νὰ εἶναι εὐάρεστοι, νὰ μὴν ἀντιλέγουν,

10. νὰ μὴν τοὺς ἐγκαταλείπουν, ἀλλὰ πίστιν νὰ δείχνουν ἀγαθὴν, γιὰ νὰ στολίζουν (κοσμοῦν) ἔτσι τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ».

«Α' Πέτρου», κεφ. 6'

Στίχ. 11-20. Καθήκοντα τῶν Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἄρχοντες.

13. «Ὑποταχθεὶτε λοιπὸν διὰ τὸν Κύριο σὲ κάθε ἀνθρώπινῃ ἀρχῇ, εἴτε στὸν βασιλέα ὡς ὑπερέχοντα

14. εἴτε σὲ ἡγεμόνες, ὡς δι' αὐτοῦ (τοῦ βασιλέως) ἀποστελλομένους γιὰ τι-

κός, ἀφοριζέσθω».

Ἐρμηνεία ὑπὸ Ἀγαπίου ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ: «Μὲ ὅλην τὴν τελειότητα ἐμποδίζει ὁ παρὼν Κανὼν τὸ νὰ γίνωνται οἱ λεγόμενοι μῆμοι, οἵτινες πότε μὲν τῶν Ἀράδων μιμούμενοι τὰ σχήματα, πότε δὲ τῶν Ἀρμενίων, ἄλλο τε τῶν δούλων, μερικὰς φορὰς δὲ καὶ κτυπῶντες ραπίσματα εἰς τὰ πρόσωπα, παραινέουσι μὲ ὅλα ταῦτα τοὺς βλέποντας εἰς τὸ νὰ γελῶσιν ἀκράτητα. Θεώρια δὲ τῶν κυνηγιῶν εἶναι, ὅταν βλέπῃ τινὰς τὰ θηρία, λέοντας θετέον ἢ ἀρκούδας ἢ ἄλλα, νὰ μάχωνται ἢ ἀναμεταξὺ των ἢ μὲ ἀνθρώπους ὅπου εἶναι καταδικασμένοι εἰς θάνατον. Ἀσπλαχνία γὰρ καὶ ὠμότης μεγάλη εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ τινὰς τῶν τοιούτων τὰ αἵματα ἐκχυνόμενα καὶ νὰ γελᾷ. Ἐμποδίζει δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ τοὺς χοροὺς καὶ ἄσμενα λυγίσματα ὅπου κάμνον ἐῖτε ἄνδρες εῖτε γυναῖκες εἰς τὰς σκηνας· σκηνὴ δὲ εἶναι ἡ τέντα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμναν κάθε ὑπόκρισιν καὶ προσποιήσιν, εἴ τις ἴσταται σκηνικὴν ἐπιδεικνύμενος τέχνην, κατὰ τὸν ιγ' τίτλ. Φωτίου, Κεφ. κ'. Ὅθεν καὶ σκηνικοὶ ὀνομάζονται αὐτοί, ὅπου πότε μὲν ὑποκρίνονται πὼς εἶναι αὐθένται, πότε δὲ πὼς εἶναι δοῦλοι καὶ ἄλλο τε πὼς εἶναι ἄλλοι. Ὅποιος δὲ καταφρονῇ τὸν παρόντα Κανόνα καὶ δώσῃ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν θεωρίαν τῶν τοιούτων, εἰ μὲν Κληρικὸς εἶναι ἃς καθαιρεῖται, εἰ δὲ λαϊκὸς ἃς ἀφορίζεται».

Ἀπαγορεύεται ὁ καλλωπισμὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν

«**Ο**ὶ τὸν Χριστὸν διὰ τοῦ βαπτίσματος ἐνδυσάμενοι, τὴν ἐν σαρκὶ αὐτοῦ πολιτείαν μιμεῖσθαι καθωμολόγησαν. Τοὺς οὖν ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχας πρὸς λύμην τῶν ὀρώντων ἐν ἐπινοίαις ἐμπλοκῇ εὐθετίζοντας καὶ διασκενάζοντας καὶ δέλεαρ προστιθέντας ἐντεῦθεν ταῖς ἀστηρίκτοις ψυχαῖς, ἐπιτιμῶ προσφῶρ πατρικῶς θεραπεύομεν, παιδαγωγοῦντες αὐτοὺς καὶ σωφρόνως διοῦν ἐκδιδάσκοντες, πρὸς τὸ ἀφέντας τὴν ἐκ τῆς ὕλης ἀπάτην καὶ μα-

μωρία μὲν τῶν κακοποιῶν, ἔπαινο δὲ τῶν ἀγαθοποιῶν».

15. «Διότι ἔτσι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· πράττοντας ἀγαθὰ ἔργα φιμώνετε τὴν ἀγνωσίαν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων.

16. σὰν ἐλεύθεροι καὶ ὄχι σὰν νὰ ἔχετε ἐπικάλυμμα τὴν ἐλευθερίαν τῆς κακίας».

18. «Οἱ δοῦλοι τῆς οἰκίας (ὑπηρέτες) νὰ ὑποτάσσωνται μὲ κάθε φόβο τοῖς δεσπότης τοῖς (ἀφεντικά), ὄχι μόνον τοῖς καλοῖς καὶ ἐπιεικεῖς ἀλλὰ καὶ τοῖς διεστραμμένοις».

«Πρὸς Ἐφεσίους», κεφ. στ'

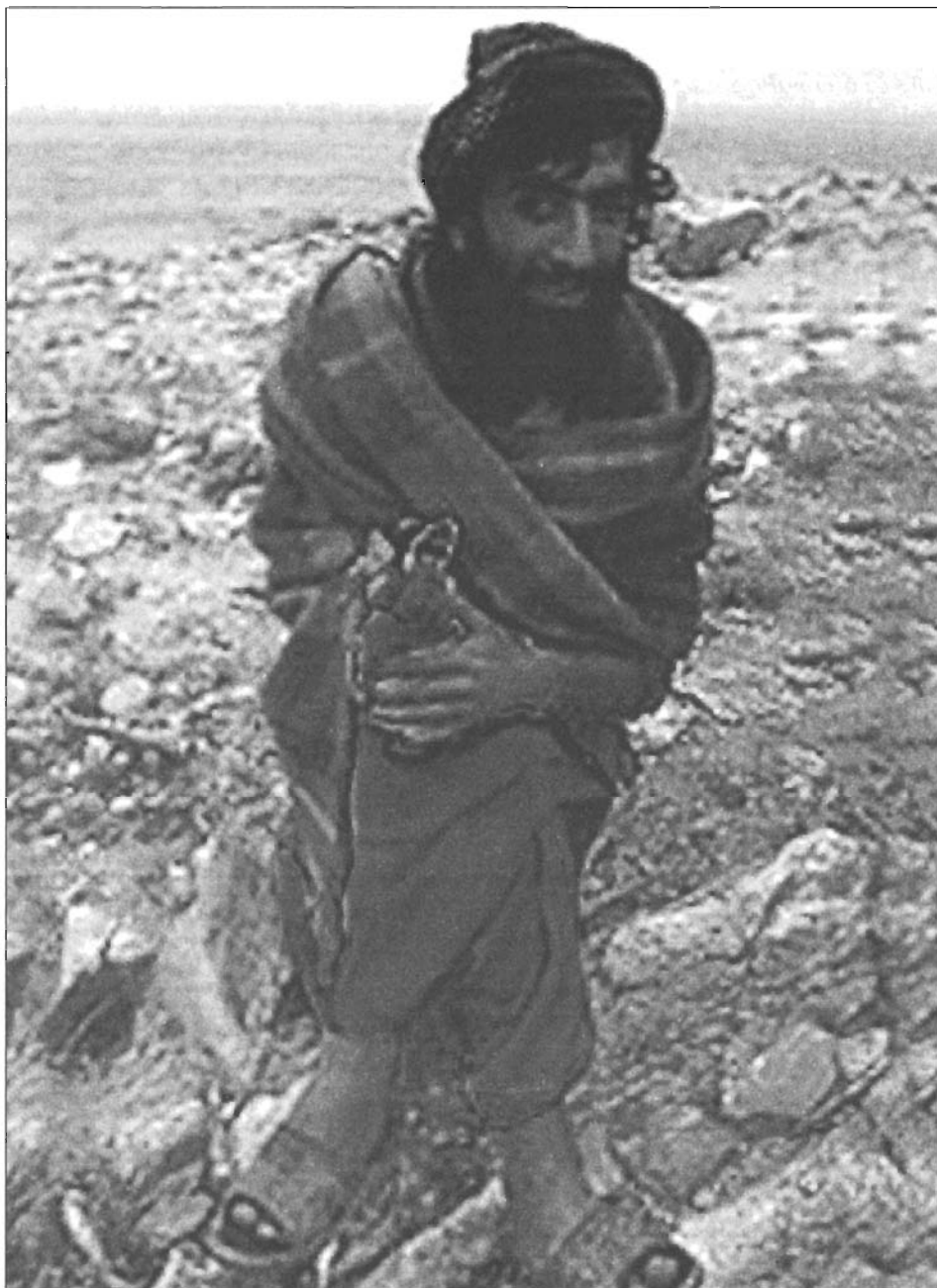
Στίχ. 5-9. Καθήκοντα κυρίων καὶ δούλων.

5. «Οἱ δοῦλοι νὰ ὑπακούετε τοῖς κατὰ σάρκα κυρίοις (ἀφέντες) μετὰ φόβον καὶ τρόμου μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιᾶς σας, σὰν νὰ ὑπακούετε στὸν Χριστό,

6. ὄχι γιὰ τὰ μάτια, σὰν νὰ θέλετε νὰ ἀρέσετε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὥς

Ἐρημίτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ ἰδανικὴ ἐμφάνιση τοῦ Χριστιανοῦ μὲ βάση τοὺς ἰσχύοντες καὶ σήμερα Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. (Φωτογραφία τοῦ 1960, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν Ἐγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος - Λαρούς», τόμ. Α', σελ. 786.)

Σύγχρονος ισλαμιστής που εφαρμόζει αυθεντικά τις εντολές της θρησκείας του, όπως ισχύουν και σήμερα, για την αμφίεση, την κάλυψη, την κουρά κ.λπ. του ιδανικού μουσουλμάνου. Παράβαση των εντολών αυτών τιμωρείται με θάνατο.

ταιότητα, πρὸς τὴν ἀνώλεθρον καὶ μακαρίαν ζωὴν τὸν νοῦν μετάγειν διηνεκῶς, καὶ ἐν φόβῳ ἀγνὴν ἔχειν ἀναστροφὴν καὶ Θεῷ πλησιάζειν κατὰ τὸ ἐφικτὸν διὰ τῆς ἐν βίῳ καθάρσεως καὶ τὸν ἐνδον ἢ τὸν ἔξω ἄνθρωπον μᾶλλον κοσμεῖν ἀρεταῖς καὶ χρηστοῖς καὶ ἀμώμοις τοῖς ἡθεσιν, ὥστε μὴδὲν λείψανον φέρειν ἐν ἑαυτοῖς τῆς ἐναντίου σκαιότητος. Εἰ δέ τις παρὰ τὸν παρόντα Κανόνα διαγίνοιτο, ἀφοριζέσθω» (Κανὼν ΙΣΤ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἐρμηνεία ὑπὸ Ἀγαπίου ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, λέγει ὁ μέγας Παῦλος. Ὅθεν ὁ παρὼν Κανὼν προσθέτει, ὅτι οἱ τὸν Χριστὸν ἐνδυσάμενοι πρέπει καὶ κατ' ἐκείνον νὰ πολιτεύωνται καὶ νὰ μεταχειρίζονται πᾶσαν ἀγνείαν καὶ καθαρότητα καὶ ὄχι νὰ κοσμοῦσι τὸ σῶμα περιττῶς καὶ περιέργως. Διὰ τοῦτο ἀφορίζει ἐκείνους τοὺς Χριστιανούς, ὅπου πλέκουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των, κτενίζοντες αὐτὰς καὶ ἰσιάζοντες καὶ προβάλλοντες αὐτὰς ὡς ἓνα δόλωμα εἰς τὰς ἀστηρίκτους καὶ εὐκολοκρημνίστους εἰς τὴν ἁμαρτίαν ψυχάς, τόσον τῶν ἀνδρῶν ὅσον καὶ τῶν γυναικῶν, καὶ μὲ τὸ ἐπιτίμιον αὐτὸ τοῦ ἀφορισμοῦ παιδαγωγῶν τοὺς τοιοῦτους, διδάσκει αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν κάθε ἀπάτην καὶ ματαιότητα καὶ καλλωπισμὸν τῆς ὕλης καὶ τοῦ φθαρτοῦ τούτου σώματος, νὰ ἀναδιβάσουν δὲ τὸν νοῦν των πρὸς τὴν μακαρίαν ἐκείνην ζωὴν καὶ ἄφθαρτον, πλησιάζοντες εἰς τὸν θεὸν κατὰ τὸ δυνατὸν μὲ τὴν τῆς ζωῆς καθαρότητα, καὶ στολίζοντες προτιμώτερον μὲ ἀρετὰς καὶ ἡθὴ χρηστὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον ἥτοι τὴν ψυχὴν, πάρεξ τὸν ἔξω ἄνθρωπον ἥτοι τὸ σῶμα, μὲ τοιαῦτα ἀπατηλὰ καὶ μάταια καλλωπίσματα· εἰς τρόπον, ὅτι νὰ μὴ φέρωσι πλέον εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς κανένα σημάδι τῆς τοῦ διαδόλου κακίας, ὃν ἀπετάζαντο διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος».

Συμφωνία: «Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς προostάζει εἰς τὸ Λευιτικὸν (κεφ. ιθ'. 27) νὰ μὴν κάμνη τινὰς οἰσὴν ἀπὸ τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς του ἥτοι πλεξούδαν, κατὰ τὸν ἄδηλον ἐρμηνευτὴν. Ὅθεν τόσον ὅλοι κοινῶς οἱ ἀπόστολοι εἰς τὰ Διαταγ. (βιβλ.

δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, κάνοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ψυχὴ σας».

7. «μὲ εὐνοία νὰ δουλεύετε, ὅπως κάνετε γιὰ τὸν Κύριο καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους».

8. «γνωρίζετε, ὅτι ἂν κάτι ἀγαθὸ ὁ καθένας πράξῃ, θὰ ἀνταμειφθῇ γιὰ τοῦτο ἀπὸ τὸν Κύριο, εἴτε εἶναι δοῦλος εἴτε ἐλεύθερος».

9. «Καὶ οἱ κύριοι τὰ ἴδια νὰ κάνετε σ' αὐτοὺς (τοὺς δούλους), ἀποφεύγοντας τὴν ἀπειλή, γνωρίζοντας ὅτι καὶ γιὰ σᾶς τοὺς ἰδίους ὁ Κύριος εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ Αὐτὸς δὲν χαρίζεται σὲ κανέναν».

Στίχ. 18-25, δ' 1. Τὰ καθήκοντα συζύγων, κυρίων καὶ δούλων.

22. «Οἱ δοῦλοι νὰ ὑπακούετε γιὰ τὰ πάντα στοὺς κατὰ σὰρκα κυρίους σας (ἄφεντικά), ὄχι γιὰ τὰ μάτια, γιὰ νὰ ἀρέσετε στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ ἀπλότητα στὴν καρδιά σας, φοβούμενοι τὸν Θεό».

23. «καὶ γιὰ κάθε τι τὸ ὁποῖο κάνετε, νὰ τὸ κάνετε μὲ τὴν ψυχὴ σας, ὅπως

α'. κεφ. γ'). προστάζουνσι τοὺς ἄνδρας νὰ μὴν πολυκτενίζωνται ἢ μύρον νὰ βάλλουν εἰς τὰ μαλλία ἢ εἰς πλεξούδαν μίαν ἢ πολλὰς νὰ τὰ μοιράζωσι, διὰ νὰ μὴ τραβίζουν μὲ αὐτὰ εἰς ἔρωτα τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ νὰ κόπτουνσι τὰ μαλλία των. Ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἰδίᾳ, πρὸς τοῦτον τὸν περίεργον καλλωπισμὸν τῶν μαλλίων ἀποβλέποντας καὶ θέλοντας τοῦτον νὰ ἐμποδίσῃ, εἶπεν ὅτι ὁ ἄνδρας ἐὰν ἔχῃ μαλλία, ἀτιμία εἶναι εἰς αὐτὸν καὶ κατὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν εἶπε καὶ ὁ θεὸς Ἐπιφάνιος, ὅτι τὰ μακρὰ μαλλία εἶναι πρᾶγμα ξένον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Σημείωσε ὅμως, ὅτι καθὼς εἶναι κατηγορημένον τὸ νὰ μὴν κόπτῃ τινὰς τὰ μαλλία του διὰ καλλωπισμὸν καὶ εὐμορφίαν καὶ σκοπὸν κακόν, ἔτσι ἐξ ἐναντίας εἶναι ἐμποδισμένον καὶ τὸ νὰ κόπτῃ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ξυρίζῃ μὲ κάποια στρογγυλεύματα τριγύρω καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν διὰ καλλωπισμὸν καὶ ὠραιότητα. Διὰ τοῦτο τὸν σισόην ὅπου λέγει τὸ Λευϊτικόν, ὁ μὲν Σύμμαχος εἶπεν, οὐ περιξυρίζετε κύκλῳ τὴν πρόσοψιν ὑμῶν τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ Ἀκύλας οὐ περικυκλώσει τὸ κλῖμα τῆς κεφαλῆς σου. Συμπεραίνεται λοιπὸν ἐκ πάντων τούτων, ὅτι οἱ λαϊκοὶ πρέπει νὰ κόπτωσι τὰ μαλλία ἀνεπιτηδεύτως, ἀκαλλωπίστως καὶ ἀπεριέργως.

Ἐν ὀλίγοις, λέμε ἡμεῖς, ἀπαγορεύεται κάθε καλλωπισμὸς, ἰδίως ὅταν αὐτὸς ἔχῃ ὡς σκοπὸ τὸ ἐρωτικὸ φλέρεν. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν εἶναι ἔρωτας ἡ αἰτία, ὁ καλλωπισμὸς ἀπαγορεύεται ἔτσι κι ἄλλιῳς, διότι ἅπαντες πρέπει νὰ δεχθοῦμε τὴν αἴσθητική τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἀπαγορεύονται τὰ κοινὰ μπάνια στὶς παραλίες

«**Ο**

τι οὐ δεῖ Ἱερατικοὺς ἢ Κληρικοὺς ἢ Ἀσκητὰς ἐν θαλανείῳ μετὰ γυναικῶν ἀπολούεσθαι, μηδὲ πάντα χριστιανὸν λαϊκόν· αὐτὴ γὰρ πρώτη κατὰ γνώσιν παρὰ τοῖς ἔθνεσιν. Εἰ δέ τις ἐπὶ τοῦτο φωραθῇ, εἰ μὲν Κληρικὸς εἴη καθαιρεῖσθω, εἰ δὲ λαϊκὸς ἀφοριζέσθω» (Κανὼν

εἰς τὸν Κύριο καὶ ὄχι σὲ ἀνθρώπους,

24. γνωρίζοντες ὅτι ἀπὸ τὸν Κύριο θὰ ἀπολαύσετε τὴν ἀνταπόδοση τῆς κληρονομιάς».

Στίχ. 1-2. Οἱ δοῦλοι καὶ οἱ κύριοί των.

1. «Ὅσοι εἶναι δοῦλοι κάτω ἀπὸ τὸ ζυγόν, τοὺς δεσπότες τους (ἀφέντες) νὰ τοὺς θεωροῦν ἄξιους κάθε τιμῆς, γιὰ νὰ μὴν βλασφημῆται ἡ διδασκαλία καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ».

2. «Αὐτοὶ δὲ πού ἔχουν πιστοὺς (χριστιανοὺς) δεσπότες νὰ μὴν τοὺς καταφρονοῦν, διότι εἶναι ἀδελφοί, ἀλλὰ περισσότερο νὰ δουλεύουν, διότι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ αὐτοὶ πού ἀντιλαμβάνονται (δέχονται) τὴν ἐνέργειά (τοῦ ἀφεντικοῦ πού τοὺς ἔχει δούλους)».

Νικόλαος Τσίτσος

Μηχανολόγος Ναυπηγὸς ΕΜΠ

ΟΖ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἐρμηνεία ὑπὸ Ἀγαπίου ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ: «Ὁ παρὼν Κανὼν αὐτολεξεῖ ἅ τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ Συνόδου ἐστὶ Κανὼν χωρὶς τοῦ ἐπιτιμίου μόνου· λέγει οὖν, ὅτι δὲν πρέπει οἱ ἐντὸς τοῦ θήματος ἱερωμένοι ἢ οἱ ἐντὸς τοῦ θήματος κληρικοὶ ἢ οἱ μοναχοὶ καὶ ἀσκηταὶ ἢ ἀπλῶς κάθε λαϊκὸς Χριστιανὸς νὰ λούεται εἰς τὰ λουτρὰ μαζὶ μὲ τὰς γυναῖκας· ἐπειδὴ τὸ ἄτοπον τοῦτο κοντὰ εἰς τὰ ἔθνη φαίνεται νὰ εἶναι ἡ πρώτη κατηγορία καὶ τὸ μεγαλύτερον σκάνδαλον ἐναντίον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Ὁ δὲ ἀπόστολος προστάζει νὰ γινώμεθα ἀπρόσκοποι εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν, καθὼς λέγει ὁ Ζωναρᾶς καὶ αὐτό, τὸ νὰ ἀπαντήσῃ τινὰς γυναῖκας ἀπλῶς εἰς στράταν ἢ εἰς οἶκον, ταράττει τὸν λογισμόν, πῶς δὲν θέλει καταβαπτισθῇ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν νὰ κινήθῃ ὁ νοῦς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὅπου μὲ γυναῖκας συλλογούνται, κατὰ τὸν Βαλοάμωνα ἢ εἰς λουτρὸν δηλαδὴ ἢ εἰς θάλασσαν ἢ εἰς ποταμόν· ἐξουσιάζουσι γὰρ τὰ σώματά των διὰ παιδοποιίαν καὶ ὄχι διὰ νὰ ξεγυμνῶνται καὶ νὰ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην των. Προσθέτει δὲ ὁ Κανὼν, ὅτι ὅποιος ἤθελε φανῇ νὰ κάμῃ τοῦτο, κληρικὸς μὲν ὢν, ἅς καθαίρεται, λαϊκὸς δὲ ἅς ἀφορίζεται».

Συμφωνία: «Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποστολικαὶ διαταγαὶ (βιβλ. ἀ'. κεφ. θ'.) ἐμποδίζουν νὰ λούεται γυνὴ μετὰ ἀνδρός. Τὴν ἀταξίαν ταύτην ἀναφέρει καὶ ὁ Ἐπιφάνιος, αἴρεσ. λ'. καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς». (Παιδαγωγοῦ, βιβλ. γ'. κεφ. ε'.)

Ἀπίστευτο καὶ ὅμως ἀληθινό, ὅτι σὲ περίπτωσιν πού ἐφαρμοστῇ ὁ ἐν λόγῳ κανόνας, θὰ πρέπει νὰ ἀφορισθῇ ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδας, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης!

«Ἄν δὲν πλένεστε καθόλου, τόσο τὸ καλύτερο»

Τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἰουδαιοχριστιανισμοῦ εἶναι νὰ πλένονται οἱ ἄνθρωποι ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο ἕως καὶ καθόλου. Ὁ ἐπίσκοπος Φίλων, προσπαθώντας νὰ περάσῃ τὰ ἰουδαϊκὰ ἤθη στοὺς Χριστιανοὺς, συμβουλεύει: «ὅτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς πατέρας των δὲν συλλογούνται, ἵνα μὴ ἴδωσι τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς των ὡς ὁ Χὰμ τὴν τοῦ Νῶε. Ὅθεν ἀκολούθως οὐδὲ τὰ παιδιά τῶν Χριστιανῶν πρέπει μὲ τοὺς πατέρας των νὰ συλλογούνται. Ὁ δὲ ἅγιος Διάδοχος ὁ τῆς Φωτικῆς Ἐπίσκοπος (κεφ. νθ', σελ. 216, τῆς Φιλοκαλ.) λέγει, ὅτι εἶναι ἀνδρεῖον καὶ σωφρονέστατον πρᾶγμα τὸ νὰ ἀπέχῃ τινὰς ἀπὸ τὰ λουτρὰ καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι, ὅπου ἀγαποῦν νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸ κάλλος τῆς σωφροσύνης· ταυτὸν εἰπεῖν, οἱ παρθενίαν ὑποσχεθέντες ἱερωμένοι καὶ μοναχοί, διότι ἡ ἡδονικὴ ἐκείνη ὑγρασία τοῦ λουτροῦ χαννώνει καὶ ἐκθελύνει τὸ σῶμα, καὶ ἡ ἐν τῷ λουτρῷ γύμνωσις φέρει εἰς ἐνθύμησιν τὴν ἄδοξον ἐκείνην γύμνωσιν, ὅπου ἔπαθεν ὁ Ἀδάμ μετὰ τὴν παρακοήν. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τὰ λουτρὰ ἄλλο καλὸν δὲν προξενοῦσι πᾶρεξ ἡδονὰς σαρκικὰς καὶ φαντασίας ἀτόπους, ἐκτὸς μόνον ἂν λούεται τινὰς δι' ἀνάγκην ἀσθενείας» (Φίλων, σελίδα 163 τοῦ ἀ' τόμου τῆς «Ὁκτατεύχου»).

Τὸ κάλλος τῆς σωφροσύνης λοιπὸν περνάει ἀπὸ τὸν κάλλο τῆς ἀπλυσίας καὶ μονάχα σὲ περίπτωσιν ἀσθενείας (ἡ ὁποία πολὺ πιθανὸ νὰ ἔχῃ προκληθῇ ἀπὸ τὴν ἀπλυσία) εἶναι πρᾶξι ἀναμάρτητη τὸ νὰ λουστῇ κανεῖς.

Ἀπαγορεύεται ἡ ζωγραφικὴ μὲ θέματα τὸ γυμνὸ καὶ τὸν ἔρωτα

«**Ο** ὀφθαλμοὶ σου ὀρθὰ βλέπωσαν καὶ πάση φυλακῇ τήρει σὴν καρδίαν, ἢ σοφία διακελεύεται. Ῥαδίως γὰρ τὰ ἐαυτῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν αἱ τοῦ σώματος αἰσθήσεις εἰσκρίνουσι. Τὰς οὖν τὴν ὄρασιν καταγοητευούσας γραφὰς εἴτε ἐν πίναξιν εἴτε ἄλλως πως ἀνατιθεμένας καὶ τὸν νοῦν διαφθειρούσας καὶ κινούσας πρὸς τὰς τῶν αἰσχυρῶν ἡδονῶν ὑπεκκαύσεις οὐδαμῶς ἀπὸ τοῦ νῦν οἰώδῃποτε τρόπῳ προστάσσομεν ἐγχαράττεσθαι, εἰ δέ τις τοῦτο πράττειν ἐπιχειρήσῃ, ἀφορίζεσθω» (Κανὼν Ρ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἐρμηνεῖα ὑπὸ Ἀγαπίου ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ: «Ἐπειδὴ μερικοὶ ἐξωγράφισον εἰς τοίχους καὶ σανίδας ζωγραφίας τινὰς ἀσέμνους, οἷον γυναῖκας γυμνάς ἢ λουομένας ἢ ὑπὸ ἀνδρῶν φιλουμένας καὶ ἄλλα τοιαῦτα αἰσχυρά, τὰ ὁποῖα ἀπατῶσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὁρώντων καὶ κινοῦσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς ἐπιθυμίας σαρκικάς, διὰ τοῦτο προστάζει ὁ παρὼν Κανὼν, αἱ τοιαῦται εἰκόνες μὲ κανέναν τρόπον νὰ μὴ ζωγραφίζωνται, εἰ δέ τις ἤθελε τὰς ζωγραφίῃς νὰ ἀφορίζεται, ἐπειδὴ ὅλαι αἱ πέντε αἰσθήσεις τοῦ σώματος καὶ μάλιστα ἡ πρώτη καὶ βασιλικωτάτη ὄρασις μὲ εὐκολίαν ἐμβάζει τὰς εἰκόνας ἐκείνων ὅπου βλέπει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν. Δι' ὃ καὶ ὁ Σολομὼν συμβουλεύει νὰ βλέπωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καθενὸς ὀρθὰ καὶ καλὰ πράγματα καὶ καθένας νὰ φυλάττῃ μὲ κάθε φύλαξιν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του ἀπὸ τὰ αἰσχυρά ἀντικείμενα τῶν αἰσθήσεων».

Ἄν καὶ ἐνδεικτικοὶ τοῦ χριστιανικοῦ φομενταλισμοῦ οἱ ἐν λόγῳ «ἱεροὶ» κανόνες δίνουν μία ξεκάθαρη εἰκόνα τοῦ πῶς ὁραματίζονται οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἀνθρώπινες κοινωνίες. Ἡ θρησκοληψία τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐγγραφῶν καὶ συνέταξαν αὐτὰ τὰ κείμενα εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐμφανές. Ἄν ἀναλογιστοῦμε, ὅτι πρὶν τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἐλευθερία στὸν ἔρωτα, στὴ σκέψη, στὴν τέχνη καὶ τὴ φιλοσοφία, θὰ καταλάβουμε ὅτι μέσα σὲ μερικοὺς αἰῶνες ὁ ἰουδαϊοχριστιανισμὸς κατάφερε καὶ ἔφερε τὰ πάντα πάνω κάτω.

Ὁ φομενταλισμὸς καὶ ἡ θρησκοληψία εἶναι ἡ σκοτεινὴ κληροδοσία τῆς ἐβραϊκῆς θρησκείας στὰ ἰδεολογικά της τέκνα (προεκτάσεις), Χριστιανισμὸ καὶ Ἰσλάμ. Ἀμφότεροι ὁραματίζονται θεοκρατικές κοινωνίες (κατὰ τὰ ἰουδαϊκὰ πρότυπα), ὑποδουλωμένες καὶ πρωτόγονες, ἀνέραστες καὶ ἀπολίτιστες. Σὲ τί διαφέρει τὸ καθεστῶς τῶν Ταλιμπάν ἢ τῶν Ἰρανῶν ἰσλαμιστῶν (τῶν «Χομεϊνιδῶν») ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας; Ὁχι καὶ σὲ πολλὰ, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται. Καὶ ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι μέσα σὲ ἓνα βράδυ ἡ πολιτισμένη καὶ δυτικότερη Περσία τοῦ Σάχη μεταβλήθηκε σὲ ἓνα θεοκρατικὸ Ἰράν. Ἐνα βράδυ χρειάστηκε καὶ τὸ Ἀφγανιστάν, γιὰ νὰ μετατραπῇ ἀπὸ μία λαϊκὴ δημοκρατία (μὲ ἴσους ρόλους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) σὲ θεοκρατικὴ ἐπικράτεια τῶν Ταλιμπάν, κέντρο τοῦ παγκόσμιου ἰσλαμικοῦ φομενταλιστικοῦ κινήματος, χώρα τοῦ ἀπόλυτου ἰουδαϊο-μουσουλμανικοῦ παραλόγου*. Οἱ γυναῖκες τῆς Περσίας καὶ τοῦ Ἀφγανιστάν φοροῦσαν κοντὲς φοῦστες, σπούδαζαν, ἐργάζονταν, ὑπηρετοῦσαν στὸ στρατό,

* Ὁ ἡγέτης τῶν Ταλιμπάν μουλλάς Ὁμάρ, μόλις κατέλαβε πρὸ ἑξῆς ἐτῶν τὴν ἐξουσία, ἀπαγόρευσε τὴ φοίτηση στὰ σχολεῖα πλὴν τῶν ἱεροδιδασκαλείων, ἐπέβαλε τὴν ποινὴ θανάτου στὴς γυναῖκες ποὺ καλλωπίζονται ἢ ἀπλῶς ἀποκαλύπτουν τὸ πρόσωπό τους καὶ στοὺς ἄνδρες ποὺ δὲν τρέφουν γενειάδα, κατήργησε τὸν ἀθλητισμὸ, τὴ μουσικὴ καὶ τὸ θέατρο, «ἔφερεν εἰς ἔδαφος» τὰ προῖσλαμικά ἔργα τέχνης τοῦ Ἀφγανιστάν κ.λπ.

πολλές ήταν έπιστήμονες, γιατροί, δικηγόροι, καθηγήτριες πανεπιστημίων. Σήμερα οί ίδιες γυναίκες είναι δούλες του Ιουδαιομουσουλμανισμού. Ποιός θα περίμενε ότι στον 21ο αιώνα, την ίδια ώρα που το ανθρώπινο γένος επιχειρεί την εξερεύνηση του διαστήματος, θα υπήρχαν θρησκευτικοί ήγέτες που θα κήρυτταν πόλεμο «στο όνομα του Θεού»;

Ἡ θέση τῆς γυναίκας στὸν Χριστιανισμό

Καὶ ἂν ὅλα αὐτὰ κάποιος μπορῇ νὰ πῇ ὅτι εἶναι ἀποκλειστικά γνωρίσματα τοῦ Ἰσλάμ, ἂς δῇ καὶ τὴν ἔρευνα τοῦ κ. Ν. Τσίτσου μὲ τίτλο «Ἡ γυναίκα ὑποχέιρο στὸν ἄνδρα ὡς ἐπίσημη θέση στὸν Χριστιανισμό», στὸν «Δαυλό», τεύχος 236-237, Σεπτ. 2001.

Ἡ γυναίκα στὸν Χριστιανισμό εἶναι ὑποχέιρο τοῦ ἄντρα. Αὐτὴ εἶναι ἐπίσημη θέση, συμφωνα μὲ τὶς ἀποστολικὲς διδασχὲς καὶ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱεραρχία δέ, ὁπότε μπορεῖ, μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι, στὸ μέτρο πού τῆς ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις τῆς, προσπαθεῖ νὰ κρατᾷ τὴ γυναίκα ὑποταγμένη καὶ νὰ τῆς συμπεριφέρεται ὡς νὰ εἶναι κατώτερο ἀνθρώπινο πλᾶσμα.

Θὰ ἀναφερθοῦμε ἐδῶ μόνο στὴν ἐντολὴ τοῦ κορυφαίου θεωρητικοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ Παύλου, πού ἀπαγορεύει στίς γυναῖκες νὰ καλλωπίζωνται: «ὥσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ, ἀλλ' ὁ πρόκειται γυναιξὶ ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν δι' ἔργων ἀγαθῶν» (Παῦλος, «Πρὸς Τιμόθεον Α'», β', 9-10). Ἄς μὴν λησμονοῦμε, ὅτι ἀνάλογος κανόνας ἀπαγόρευσης γιὰ τὶς γυναῖκες ὑπάρχει καὶ στοὺς ἰσλαμιστὲς Ταλιμπάν, οἱ ὁποῖοι, ἂν συλλάβουν γυναῖκα νὰ φορᾷ κοσμήματα ἢ ψηλοτάκουνα παπούτσια, νὰ ἔχῃ βαμμένα νύχια κ.ο.κ., τὴν τιμωροῦν εἴτε μὲ ξυλοδαρμό εἴτε μὲ ἀκρωτηριασμό ἢ ἀκόμα καὶ μὲ θάνατο. Ἡ ἐδῶ ἀποστολικὴ διδασχὴ τοῦ Παύλου¹ ἔγινε καὶ κανόνας (ΡΣΤ' τῆς ΣΤ Οἰκουμενικῆς Συνόδου) τῆς Ἐκκλησίας μὲ τιμωρία ἀφορισμοῦ γιὰ τοὺς παραβάτες. Περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους (Βυζάντιο) καὶ τὴν ἐποχὴ πού θεσπίστηκε ὁ ἐν λόγω κανόνας συνήθως ἡ τιμωρία γιὰ τοὺς ἀφωρισμένους ἦταν ὁ θάνατος.

Στέφανος Μυτιληναῖος

1. Τὰ ἴδια ἀκριθῶς μὲ τὸν Παῦλο ὑποστηρίζει καὶ ὁ Πέτρος («Α' Πέτρου», γ', 1-6), ὅπου διακρίνεται καὶ ἡ πλήρης ἐπιρροὴ τῆς ἰουδαϊκῆς ἠθικῆς, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται μέσῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ στοὺς ὑπόλοιπους λαούς.

Κάνε Ἑλληνα ἓναν Ρωμιό: Δώρισέ του (μ' ἓνα ἀπλὸ τηλεφώνημα στὸν «Δαυλό») μία συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὸ 2002.

Η. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

Δέκα χρόνια μετά

Ἀγαπητέ μας φίλε Ἡλία,

Γιὰ σένα ὁ χρόνος δὲν ἔχει ὅρια καὶ περιθώρια. Τα-
ξιδεύεις στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητος, σκορπί-
ζοντας κι' ἐκεῖ τὸ χαμόγελο τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς μακα-
ριότητος, ὅπως κι' ἐδῶ. Γιὰ μᾶς ὅμως ὁ χρόνος ἔχει ἀσφυ-
κτικούς περιορισμούς. Σφίγγει τὴν καρδιά μας ὅχι μόνο
τώρα, ποὺ συμπληρώνονται δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν μετοί-
κισή σου στὰ Ἡλύσια πεδία, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καθημε-
ρινὴ ἀνάμνησή σου στὸ πέρασμα τῶν 6.350 ἡμερῶν. Ὁ
«θυμός», ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μας καθημερινὰ ἀνατρέ-
χουν στὸ ἔργο σου, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὅλοι οἱ
φίλοι σου καὶ οἱ ἀναγνώστες σου σὲ ἀναζητοῦν καὶ σὲ

βορίζουν ἐκεῖ ποὺ εἶσαι.

Ἐνθυμούμεθα τὸ πρῶτο σου ἄρθρο («Δαυλός», τ. 12, Δεκ. 1982, σελ. 526) μὲ τίτλο:
«Γλαῦκ' Ἀθήναζε» (*Ὁ Θρησκ. τῆς Ἱστορίας*), ὅπου ἔγραφες προφητικά: «Ἡ πα-
ρακμὴ τῆς γῆς ἔχει τόσο πολὺ προχωρήσει, ὥστε οἱ λαοὶ κινδυνεύουν ν' ἀπολέσουν καὶ
τὴν τελευταία πνευματικὴ ἐκμάδα, ἡ ὁποία τοὺς παρέχει τὴν δυνατότητα ν' ἀντιληφθοῦν
αὐτὴν τὴν παρακμὴ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμήσουν ἀνάλογα. Αὐτὴ ἡ ἀπλὴ διαπίστωση δὲν ἔχει
καμμία σχέση μὲ τὴν ἀπαισιοδοξία ἐναντὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ οὔτε δέβαια καὶ μὲ τὴν
αἰσιοδοξία, γιατί τὸ σκοτεινίασμα τοῦ κόσμου, ἡ φυγὴ τῶν θεῶν, ἡ καταστροφὴ τῆς γῆς,
ἡ μαζοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μῖσος καὶ ἡ ὑποψία ἐναντίον κάθε δημιουργικοῦ καὶ
ἐλεύθερου προσέλαβαν στὸ σύνολο τῆς οἰκουμένης μιὰ τέτοια ἔκταση, ὥστε οἱ παιδιὰ-
στικες κατηγορίες τῆς *αἰσιοδοξίας*... νὰ γίνουν ἀπὸ καιρὸ καταγέλαστες. Πιστεύω ὅτι
τώρα, ποὺ ἡ θρασύτητα καὶ ἡ πρόκληση τῶν «παρὰ φύσιν» πλησιάζει τὸ σημεῖο ῥήξεως,
τώρα ποὺ ἐγινε τρόπος ζωῆς τὸ παρὰ φύσιν, τώρα πρέπει νὰ ξανακουστῇ ὁ ΔΙΟΣ
ΛΟΓΟΣ». Τὸν ὅποιον διεκήρυξες μὲ παρρησία καὶ ἑλληνοπρεπεῖς σθένος στὸ πρωτότυ-
πο καὶ ἀνεπανάληπτο διανοητικὸ ἔργο σου. Μπορεῖ νὰ μὴν τράνταξε τὴν πνευματικὴ
«γερουσία», γιατί ἀπουσιάζει (ἀκόμη...) ἀπὸ τὴν σύγχρονη ζωὴ τῶν διανοητικῶν ἐξελί-
ξεων τοῦ Πλανῆτη, συντάραξε ὅμως τοὺς νέους Ἑλληνοανθρώπους τοῦ κόσμου. Ἡ ἔρευ-
νά σου στὸ χῶρο τοῦ «Διὸς Λόγου» μπορεῖ νὰ διήρκεσε δέκα χρόνια, ἀλλὰ ἡ σοφοῦ σου
ἀναπαράγεται, διαιωνίζεται καὶ παράλληλα ἀναζωογονεῖ τὴ μνήμη σου.

Ἐνθυμούμεθα τὸ τελευταῖο σου ἄρθρο 20 μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή σου
(19/12/1991) στὴς Νήσους τῶν Μακάρων («Δαυλός», τ. 120, Δεκ. 1991, σελ. 6511), μὲ τίτ-
λο «Ἡ κατὰ γράμμα ἐρμηνεία τῶν λέξεων καὶ ἡ «κλασικὴ» ἐρμηνεία τῶν λεξικῶν», στὸ
ὁποῖο καταλήγεις: «Ἐλπίζω ὅτι ἔχω ἱκανοποιήσει πολλὰ ἐρωτήματα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ
«Δαυλοῦ», οἱ ὁποῖοι ἴσως δὲν ἔχουν διαβάσει τὸ ἔργο μου. Σ' αὐτοὺς καὶ σὲ ὅσους ἐν συ-
νεχείᾳ θὰ θέσουν σχετικὰ ἐρωτήματα τὸ παρὸν ἄρθρον ἀπαντᾷ». Καὶ στὰ ἐρωτήματα ποὺ
θὰ προκύψουν ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις σὲ προηγούμενα, ἢ καὶ σὲ ἐπόμενα τῶν προηγούμε-
νων, ποῖος θὰ ἀπαντήσῃ, Ἡλία μας; Θὰ μᾶς πῇ, ὅτι οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» ἔχουν
προκεχωρημένο διανοητικὸ ἀνάπτυγμα καὶ μποροῦν εὐκόλα νὰ διεισδύσουν στὸ πνεῦμα
τῶν ἐξόχων συνεργατῶν του καὶ νὰ δοῦν μόνον τοὺς πολλὰς ἀπαντήσεις, ποὺ κρύβονται
στὰ κείμενά τους.

Ἡ κ. Οὐρ. Πρίγκουρη («Δαυλός», τ. 122, Φεβρ. 1992, σελ. 7087) διερωτᾷται: «Πῶς νὰ
ὀνομάσω τὸν Ἡλία Τσατσόμοιρο; Τὸν ὀνομάζω Ἡρώα, Σοφὸ κι' Ἐλπίδα! Μνημονεύει τὰ
«μαντεύματά» του». Καὶ ἐμεῖς τώρα σὲ ὀνομάζουμε καὶ «μαντικόν».

Αἰωνία ἡ μνήμη σου, φίλε.

Ἐκ μέρους ὧλων τῶν συνεργατῶν τοῦ «Δαυλοῦ»

Κων. Β. Κουτρουδέλης

Θεολόγος ἀρχιφιλόλογος

«Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς! Εἰρήνη σοι τῷ φωστῆρι καὶ παντὶ τῷ ἀναγνωστικῷ κοινῷ. Δοξολογῶ σε, ὕμνολογῶ σε, εὐλογῶ σε, πάνσοφε διαφωτιστὰ καὶ ὑπέρλαμπρε ἀστέρα τῆς τῶν ἀρχαίων κειμένων ἐρμηνείας».

Καλὸ τὸ μεγαλυνάριο ἔ; Ἔχουν δίκιο ὅσοι λένε τὸ κοινολεκτούμενο «θέλει ἡ ...νταρντάνα νὰ κρυφτῇ καὶ ἡ χαρὰ δὲν τὴν ἀφήνει!»! Κι ἐγώ, σὰν παλιὰ «νταρντάνα» στὸ κουρμπέτι τοῦ σκοταδισμοῦ, ἔθεσα τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο στὴν κατάλληλη θέση, λαθὼν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Γιαχβέ. Ἔτσι λοιπὸν ὁ καλὸς μου παπα-Ρωμὸς θέτει τὰ θεόπνευστα σχόλιά του στὴν ἐρμηνεία τῶν κειμένων τῶν τρισκατάρατων συγγραφέων τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὁποῖα πολλοὶ –δυστυχῶς ὅλο καὶ περισσότεροι– ἀπὸ σᾶς ἐξακολουθοῦν νὰ διαβάζουν καὶ νὰ συμβουλευνται παρὰ τὶς περὶ τοῦ ἀντιθέτου νοθεσίες μου. Ἐπειδὴ λοιπὸν βαρέθηκα νὰ σᾶς μαλῶνῶ γι' αὐτό, σκέφτηκα αὐτὴ τὴ λύση ὡς τὴν πλέον ἐξυηρητική. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ ἐσεῖς θὰ μορφώνεστε σφαιρικώτερα καὶ ἐγὼ θὰ ξέρω πλέον τί μοῦ γίνεται.

Ἄς εἶναι καλὰ ὁ σεπτὸς καὶ λογιώτατος πρωτοπρεσβύτερός μου. Κάκτο νὰ πιάνῃ μὲ τὰ χρυσὰ του τὰ χερᾶκια καὶ παπαρούνα νὰ γίνεται. Καὶ τί παπαρούνα! Ὑπνοφόρος. Σὰν αὐτὲς ποὺ καλλιεργοῦν οἱ καλοὶ μου Ταλιμπὰν καὶ ἀρκοῦν γιὰ νὰ πάρουν τὰ τρία τέταρτα τῆς οἰκουμένης. Οὔτε δόμδες οὔτε πύραυλοι τίς πειράζουν αὐτές. Ἔτσι ἔχω κι ἐγὼ τὸν καλὸ μου σχολιαστὴ στὸ ἀπυρόβλητο. Θέτει τέτοιες παπαρο... (οὐπς!) παπαρονολογίες στὸ σχολιασμὸ τῶν κειμένων, ποὺ φιλόλογοι καὶ ἱστορικοὶ θὰ σχίσουν τὰ πτυχία τους καὶ θὰ γίνουν ...Λιαντίνδες! Δὲν εἶδατε τί σχόλιο ἔκανε γιὰ τὴν ὕδραν τοῦ Δίου; Τὸν «ἔστειλε ἀδιάδαστο» τὸν Παντερμαλῆ! Καὶ πῶς νὰ μὴν συμβῇ αὐτό, ὅταν ὁ θεόπνευστος μᾶς ἀποκαλύπτῃ, ὅτι ἡ νάβλα τοῦ Εὐριπίδη προέρχεται ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος; Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ πολιτισμός, ὅρὲ παλιορωμιοί· χωνέψτε το ἐπὶ τέλους. Καιρὸς ἐπέστη γιὰ νὰ μάθετε, ὅτι ἡ «νάβλα» ἦταν «made in Israel». Ἐξαγωγή τίς ἔκανε ὁ διδλικὸς ἀναξ σὲ κονταῖνερς, τὰ ὁποῖα μεταφέρονταν ἀπὸ τὴ Χάιφα στὸν Πειραιᾶ μὲ φοινικικὰ πλοῖα. Ἀκόμα καὶ ὁ Κτησίβιος ἀπὸ τὸ παζάρι τῆς Χεδρώνας ἀγόρασε τὴ δική του. Σιγὰ νὰ μὴν τὴν ἔφτιαξε μόνος τοῖν ὁ παλιοσακαμάτης ὄρωμο-έλληνας. Καὶ δὲν σταματᾶμε ἐδῶ. Διαβάζοντας παρακάτω θὰ μάθετε, πῶς ὁ Πλάτων εἶχε τακτικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν προφῆτη Ἡλία (δοήθειά μας!), ἔξ ἧς καὶ ὁ Μῦθος τοῦ Ἀρματηλάτη· ὅτι ὁ Θουκυδίδης ἔκανε λογοκλοπὲς ἀπὸ τὴ Βίβλο, ἀντιγράφοντας γεγονότα τῆς πολιορκίας τῆς Ἱερουσαλὴμ ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἔγραψε τὸ «Περὶ ζώων ἱστορίαι» μὲ δάση τῆ «Γένεση» καὶ τίς διηγῆσεις τῆς περὶ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε καὶ ἄλλα πολλά, ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσουν ἐμβρόντητους. Ἐλπίζω δὲ τὸ θάμβος σας νὰ κρατήσῃ ἐπὶ μακρόν, μὴν τυχὸν συνέλθετε ξαφνικὰ καὶ ἀντιλαμβανόμενοι αὐτὲς τίς πομφόλυγες μᾶς πάρете φαλάγγι μὲ τίς λεμονόκουπες. Ἄν καὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε καλύτερα μὲ τίς λεμονόκουπες παρὰ μὲ τὸ

Σάρωθρον

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ; Η κατάπτωση τῆς ἀμερικανικῆς Διανόησης

Συνεντεύξεις: JOHN HEATH, VICTOR HANSON

«Φέρτε πίσω τοὺς Ἕλληνες», δήλωσε στὸ τεῦχος Ὁκτωβρίου τοῦ «Δαυλοῦ» ὁ Ἀμερικανὸς διανοούμενος Bruce Thorton. «Ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ, εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητας· οἱ Ἑλληνικὲς ιδέες γιὰ τὸν Πολιτισμὸ ἔδωσαν στὴν ἀνθρωπότητα τὴ μοναδική ἐλπίδα γιὰ ἐλευθερία καὶ ἀξιοπρέπεια», δηλώνουν στὸ παρὸν τεῦχος οἱ Ἀμερικανοὶ συνάδελφοί του καὶ γνωστοὶ συγγραφεῖς τοῦ σπουδαίου βιβλίου «Ποιὸς σκότωσε τὸν Ὅμηρο» Victor Hanson καὶ John Heath.

Ὁ «Δαυλὸς» κατέγραψε τὴ συνομιλία του μὲ τοὺς δύο διανοουμένους, πὺν εἶχε ὡς θέμα τὴν παγκοσμιότητα καὶ διαχρονικότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

**«Ἡ θρησκεία περιορίζει τὸν πολιτισμὸ, στερεῖται
λογικῆς καὶ ἀποτελεῖ τροχοπέδη στὴν Παγκοσμιότητα».**

Νάνσυ Μπίσκα: Ποιὲς πιστεύετε ὅτι εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιὰ μία «ύγιη» παγκοσμιότητα; Ποιά εἶναι τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα πὺν ἐνώνουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ποιά τὴν διχάζουν;

Victor Hanson: Ἡ παγκοσμιότητα στὴν πραγματικότητα ἀντιπροσωπεύει τὸν δυτικὸ ὄρο στὴ νιοστή δύναμη – ἐλεύθερες ἀγορὲς μὲ ὁποιοδήποτε τίμημα, ἐλεύθερη ἔκφραση, ἀνεξάρτητη πρὸς τὴν τοπικὴ συνήθεια, πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας χωρὶς πολιτιστικούς περιορισμοὺς ἢ θρησκευτικὴ παρέμβαση.

Αὐτὸ πὺν πρέπει ἐμεῖς οἱ Δυτικοὶ νὰ ὑπενθυμίζουμε στὴν ἀνθρωπότητα εἶναι τὸ γεγονὸς, ὅτι πάντοτε ὑπῆρξαν ἀντίστοιχοι ἔλεγχοι καὶ ἰσορροπίες (στὴν ἀχαλίνωτη ἔκφραση καὶ τὸν οἰκονομικὸ ρασιοναλισμὸ) ὅπως ἐντοπιότητα, θρησκεία, πατριωτισμὸς, ὑπερηφάνεια γιὰ τὴ γλῶσσα καὶ τὴν περιοχὴ, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀντιθετικὰ ἀλλὰ ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὸν πολιτισμὸ μας. Καὶ αὐτὰ τὰ

έξιςου δυτικά ιδανικά πρέπει να συμβαδίσουν με την παρούσα ιλιγγιώδη πρόοδο. Και πρέπει να υπάρξει ειλικρίνεια ανάμεσα στους δυτικούς διανοούμενους, οι οποίοι συχνά με αυτάρεσκο τρόπο απορρίπτουν την παγκοσμιότητα, τη στιγμή που εξακολουθούν να πετούν στα διεθνή αεριωθούμενα αεροπλάνα, να αγοράζουν φθηνά ηλεκτρονικά αγαθά και να εντάσσονται σε πολυεθνικές εταιρείες και ιδρύματα.

Συνεπώς οι ακαδημαϊκοί και η διανοήση δεν πρέπει να είναι υποκριτικοί στην «boutique» κριτική τους, αλλά μάλλον να εργαστούν σκληρά και να αναζητήσουν την πραγματική ισορροπία μεταξύ της παγκοσμιότητας και της πραγματικής ζημιάς που προκαλεί στους τοπικούς πολιτισμούς, οι όποιοι είναι καθόλα αξιοσέβαστοι.

John Heath: 'Η παγκοσμιότητα είναι μία όλισθηρή «καραμέλλα». 'Εάν έννοούμε ότι ο κόσμος θα μοιράζεται συγκεκριμένες αξίες, τότε ώδηγηθήκαμε προς αυτήν πολύ γρήγορα. Και αυτές οι αξίες είναι δυτικές στον πυρήνα τους: «δημοκρατία, ελεύθερη οικονομία, ανοιχτή κριτική», μία αίσθηση αυτο-προσδιορισμού. 'Αλλά αυτή η διαδικασία ενέχει τον κίνδυνο να μάς ρίξει όλους στον χαμηλότερο κοινό παρονομαστή, σε μία πεζοδρομιακή νοημοσύνη (mall mentality), έναν καταναλωτικό παράδεισο, όπου αυτά που μοιραζόμαστε είναι «casual» ρούχα, χάμπουργκερς και σόδες.

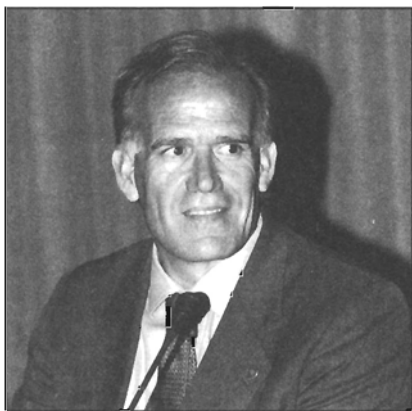
Κατά τη γνώμη μου, η θρησκεία πάντοτε θα έμποδιζε την παγκοσμιότητα. 'Η θρησκεία περιορίζει τον πολιτισμό και στερείται λογικής από τη φύση της. 'Εάν ένας πολιτισμός πιστεύει ότι η θρησκεία του είναι η μοναδική «'Αλήθεια», οι μόνες λογικές της επιλογές είναι να εξαναγκάσει τους άλλους να την πιστέψουν (όπως σήμερα γινόμαστε μάρτυρες τέτοιας καταστάσεως) ή να αγνοήσουν τις δικές τους πηγές αποκάλυψης και να προσποιηθούν ότι ανέχονται την διαφορετικότητα.

«Όλοι οι πολιτισμοί δεν είναι ίσοι»

N.M.: *Ποῦ ὀφείλουν οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖς τὴν πρωτοπορία, τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν εὐημερία τους;*

Victor Hanson: Εἴμαστε Δυτικοί στους θεσμούς μας, γεγονός που σημαίνει ότι οι αξίες μας προέρχονται από την 'Αρχαία 'Ελλάδα και την Ρώμη μέσω της Βρεταννικής διαφώτισεως. Οἱ ΗΠΑ υἱοθέτησαν τὴν κλασσικὴ ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ 'Ελευθερίας – τόσοσ ὅσον ἀφορᾷ στὸν Πολιτισμὸ ὅσο καὶ στὴν Οἰκονομία – ἐξαντλώντας τὰ θεωρητικὰ τους ὅρια καὶ μὲ ἓναν τρόπο τὸν ὁποῖο ἡ ἴδια ἡ Εὐρώπη ἔχει ὁραματισθῇ. Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς προσέφερε ἓνα ἐπίπεδο δύνამης καὶ ἀεικινήσιας –μερικές φορές βεδαίως ἀπερισκεψίας– πρωτοφανοῦς στὴν ἱστορία τῆς Δύσης.

John Heath: Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖς ὀφείλουν τὴν ἡγετική τους θέση στὸν σύγχρονο κόσμο στὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ τους. Αὐτὸ τὸ δυναμικὸ πὺν ἐνυπάρχει στὴν ἀνθρώπινη φύση ἔχει δύο πλευρές, ὅπως πολὺ καλὰ γνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι "Ἕλληνες. 'Ο κομμουνισμός, ὁ φασισμός, ἀκόμη καὶ ἡ ἐντεταλμένη δημοκρατία κάνουν τὸ λάθος νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐπανεφεύρουν τὴν

Βίκτωρ Χάνσον.**Ιωάννης Χήθ.**

άνθρωπινη φύση. Δημιουργώντας μία κοινότητα, ή όποια επιτρέπει στους ανθρώπους να ευδοκιμήσουν με την λιγώτερη δυνατή παρέμβαση, απελευθερώνουμε την ικανότητά μας να προοδεύσουμε τεχνολογικά και οικονομικά. Όποσδήποτε προκύπτει και ένα σοβαρό τίμημα, που καταβάλλουμε για αυτή την πρόοδο, ιδιαιτέρως με το περιβάλλον.

Νάνσυ Μπίσκα: Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την 'Ασιατική «άλογία» (: θεοκρατία, μυστικισμό, φανατισμό), που απαντάται στον Δυτικό κόσμο;

Victor Hanson: Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα «δώρα των Έλλήνων» με λογική και κριτική διερεύνηση, σε συνδυασμό με την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, για να αντιμετωπίσουμε με έγκυρότητα αυτές τις προκλήσεις στην παγκόσμια αρένα. Όλοι οι πολιτισμοί μπορεί να έχουν έγγενες ενδιαφέρον, αλλά δεν είναι όλοι ίσοι. Η θεοκρατία και ο φανατισμός δεν προσφέρουν παρά μόνον θλίψη στην ανθρωπότητα και πρέπει να έχουμε αρκετό θάρρος να το υποστηρίξουμε αυτό κατηγορηματικά. Σε κάθε περίπτωση επίσης θα εύχόμουν να υπήρχε στενότερη σχέση και μεγαλύτερη προθυμία ανάμεσα στις δυτικές χώρες, ώστε να εκτιμήσουν την Έλληνική Κληρονομιά, που όλοι μοιραζόμαστε.

Πολύ συχνά αντιμαχόμεθα και «καθγαδίζουμε» μεταξύ μας, χωρίς να εκτιμούμε το γεγονός ότι η ελευθερία μας, ή ανεξιθρησκεία και οι ανοιχτές κοινωνίες μας στην πραγματικότητα δεν αποτελούν τη «νόρμα» στον σημερινό κόσμο, όπως άλλωστε καταδεικνύουν και τα πρόσφατα γεγονότα.

John Heath: Είναι αλήθεια ότι στη Δύση υπάρχει φανατισμός. Έδω, στις ΗΠΑ, έχουμε τους δογματικούς Χριστιανούς, οι όποιοι επιθυμούν να πυροβολήσουν όσους εργάζονται στις κλινικές αμβλώσεων και τους Σαρβαίδαλιστες (Survivalists, παραστρατιωτική οργάνωση), οι όποιοι πιστεύουν ότι η κυβέρνηση συνωμοτεί, για να άκυρωση τα δικαιώματά τους.

Η διαφορά φαίνεται να έγκειται στο ότι στη Δύση όμολογούμε ότι πρόκειται περί έξτρεμιστών, που αποτελούν μία μικρή, αν και άπεχθη, μειονότητα, ενώ ο ιρρασιοναλισμός, που συναντούμε να κυριαρχεί στην Μέση Ανατολή, φαίνεται

νά ενσωματώνεται στην πλήρη θρησκευτική αδιαλλαξία. **Ἡ θεοκρατία** ὡς πεποίθηση δὲν εἶναι ἀνοιχτή στὸν διάλογο. Εἶναι «ζήτημα πολιτισμοῦ». Οἱ κλασσικοὶ Ἕλληνες καθιέρωσαν ἓνα πλαίσιο γιὰ τὸν διαχωρισμὸ Ἐκκλησίας - Κράτους, στρατοῦ καὶ θρησκείας. Αὐτὸς εἶναι ἴσως ὁ βασικὸς λόγος, ποὺ ἡ Δύση εἶναι τόσο ἐπιτυχὴς στρατιωτικά. Δυστυχῶς, ὁ μόνος τρόπος νὰ καταπολεμήσης αὐτὸ τὸ μῖσος τῆς «διαφορετικότητας» – ἓνας φανατισμὸς ποὺ μᾶς ὠδήγησε στὰ γεγονότα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου – εἶναι «νὰ τὸν ἀναζητήσουμε καὶ νὰ τὸν καταστρέψουμε».

«Ὁ βασιλιάς εἶναι γυμνός»

N.M.: Θὰ σχολιάσετε τίς δύο σύγχρονες τάσεις τοῦ «Μεταμοντερνισμοῦ» καὶ τῆς «Πολυπολιτισμικότητας», οἱ ὁποῖες ἐπηρεάζουν τὴν ἀκαδημαϊκὴ δραστηριότητα στὶς ΗΠΑ;

Victor Hanson: Ὁ «Μεταμοντερνισμὸς» εἶναι πάντοτε σὲ ἀνυποληψία ἀπὸ τοὺς διανοητὲς τόσο στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς διανοητὲς τῆς γενεᾶς μας. Ἡ ἰδέα ὅτι τὰ γεγονότα εἶναι ἀπλῶς κοινωνικὲς κατασκευὲς ποὺ ἀντανακλοῦν τὴ χρῆση τῆς δυνάμεως καὶ ὅτι καμμία ἰδέα δὲν ἔχει ἀπόλυτη ἀξία ἐμπεριέχει μόνον στοιχεῖο ἀληθείας – δὲν εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Ὁ «Μεταμοντερνισμὸς» εἶναι ἐλκυστικὸς στοὺς ἡμιμαθεῖς στὴν Ἀμερικὴ, διότι ὁ μηδενισμὸς τοὺς μπορεῖ πάντοτε μὲ ἓναν ἐπιφανειακὸ τρόπο νὰ ἐμφανισθῇ ρητορικά «χαριτωμένους» στὴν πρόκληση τῆς διανοητικῆς μάθησης καὶ ἐπιθυμητῆς ἐξουσίας. Δυστυχῶς ἔχουμε ἀναθρέψει μία γενεὰ στοχαστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τίποτε γιὰ τὸν Πλάτωνα ἢ τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Θουκυδίδη καὶ τὸν Σοφοκλῆ καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν τὴν σκληρὴ ἐργασία τῆς πραγματικῆς ἀνάγνωσης καὶ τῆς μελέτης. Ἀντιγράφουν τὴν ἐννοιολογικὴ εὐφράδεια ἐνὸς Foucault ἢ ἐνὸς Derrida. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἐνοχλητικὸ ἀπὸ τὸ πάντρεμα τῆς ὑπεροψίας μὲ τὴν ἄγνοια, τὸ ὁποῖο δυστυχῶς χαρακτηρίζει μία ὁλόκληρη γενεὰ Ἀμερικανῶν ἀκαδημαϊκῶν στὶς Ἀνθρωπιστικὲς Ἐπιστῆμες. Εἶναι θλιβερό τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ περισσότεροί ἔχουν διαπιστώσει ὅτι «ὁ βασιλιάς εἶναι γυμνός» καὶ ἔτσι παρατηρεῖται μία «ἄτακτη φυγὴ» ἀπὸ τὸν «Μεταμοντερνισμὸ» τῶν δεκαετιῶν τοῦ '80 καὶ '90. Ἐν τούτοις ἦταν κρίσιμα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα «χάθηκαν» ζωὲς σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς βλακώδους ἀναζήτησης τῆς σύγχρονης φρενολογίας καὶ τῆς ιδιόρρυθμης ψευδοεπιστήμης.

Ὁ «Πολυπολιτισμὸς», μία πολὺ διαφορετικὴ προσέγγιση ἀπὸ αὐτὴ τοῦ «Μεταμοντερνισμοῦ», εἶναι ὑποκριτικὸς, παραπειστικὸς. Ἐλάχιστοι στὶς ΗΠΑ πραγματικὰ προτιμοῦν τὸν πολιτικὸ πολιτισμὸ τῆς Κίνας ἢ θὰ ἀνέχονταν τὴ συμπεριφορὰ τῶν Ταλιμπάν στὶς γυναῖκες ἢ τὴν Σαουδαραβικὴ ἐκδοχὴ γιὰ τὴν ἀνεξιθρησκεία. Παίρνει αἰῶνες νὰ καταφέρῃ κανεὶς νὰ συνδυάσῃ ποικίλες φυλὲς σὲ ἓνα μοναδικὸ δυτικὸ πρότυπο.

Οἱ ἑλληνικὲς ἰδέες γιὰ τὸν Πολιτισμὸ ἔδωσαν στὴν ἀνθρωπότητα τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα γιὰ ἐλευθερίαν καὶ ἀξιοπρέπεια. Εἶναι ἔργο ἐμπρηστῆ νὰ καταστρέφῃ τὴν τόσο ἐπίπονη προσπάθεια, τοποθετώντας μας σὲ μία μυριάδα φυλετικῶν κατηγοριῶν, προκειμένου νὰ μᾶς ἐμφανίσῃ ὡς «θύματα» διαφορῶν εἰδῶν καταπίεσης.

‘Ο «Πολυπολιτισμός» στην πραγματικότητα είχε μία πολύ τρομακτική και επικίνδυνη «καταγωγή» στον 20^ο αιώνα. ‘Επιπλέον στη σύγχρονη πρακτική του ο «Πολυπολιτισμός» είναι κυρίως ρητορικός και πολιτικός, αλλά καθ’ έαυτός έχει ελάχιστους όπαδους στη Δύση. Τουλάχιστον δεν έχω δεῖ κανέναν στην Καλιφόρνια νά απαιτῇ τὴν ἐπικράτηση τῶν Κινεζικῶν ἰδεῶν γιὰ τὴν ἐλευθερία ἢ τῆς Σουδανέζικης χειρουργικῆς ἢ τῶν ‘Αλγερινῶν παραδόσεων πολιτικῆς. Κυρίως εἶναι ἕνας κυνικός τρόπος νά ἀποσπάσης κρατική ἢ ἰδιωτική γενναιοδωρή ὑποστήριξη ἀπὸ κυρίαρχοι ἀπὸ ἐνοχή ἀλλὰ καὶ ἀφελῇ Πανεπιστήμια καὶ ‘Ιδρύματα...

John Heath: ‘Ο «Μεταμοντερνισμός» εἶναι ἀπλῶς μία φτωχὴ καὶ ἀνανεωμένη ἔκδοση τῆς σοφιστείας. Εἶναι ἕνα παιγνίδι ποὺ παίζεται ἀπὸ ἄρρηδιστὲς ἀκαδημαϊκοὺς στὶς Κοινωνικὲς καὶ ‘Ανθρωπιστικὲς ‘Επιστῆμες. Πληθῶρα διδλίων καὶ ἄρθρων καταδεικνύουν τὶς ἀντιφάσεις του· π.χ. οἱ μεταμοντέρνοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ γλῶσσα μας οἰκοδομεῖ τὸν κόσμον μας σὲ τέτοιο βαθμὸ καὶ ἡ γλῶσσα καθ’ αὐτὴ εἶναι τόσο εὐμετάβλητη (ἐὰν εἶναι καθόλου), ὥστε δὲν μπορούμε νά ἀποφανθοῦμε ὀριστικὰ σχεδὸν γιὰ τίποτα. ‘Η «ἀλήθεια» (πάντοτε σὲ εἰσαγωγικὰ γιὰ τοὺς Μεταμοντερνιστὲς) σχετικὰ μὲ τὴν ‘Ιστορία, Γραμματεία, ἀκόμη καὶ τὴ Φυσικὴ προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ «ἐγώ». Φυσικὰ δὲν τὸ πιστεύουν αὐτό, ἢ δὲν θὰ ἔμπαιναν στὸν κόπο νά ἐπιχειρηματολογήσουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος νά ἐξετάζουν τὰ πράγματα (κατὰ τὴν ἀπόψη τους δὲν ὑπάρχει κανένας καλύτερος τρόπος). Κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο δὲν πιστεύει στὰ μεταμοντέρνα ἀξιώματα. ‘Αλλωστε εἰς τὸν ἔχουν ἀκούσει. ‘Ο «Πολυπολιτισμός» ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ εἶναι –στὸ πλαίσιο τῆς ἐκφάνσεώς του «νά αἰσθανώμαστε καλὰ»– τὸ κυρίαρχο ἥθος ὅχι μόνο τοῦ Πανεπιστημίου ἀλλὰ καὶ τοῦ κυρίαρχοῦ ἀπὸ ἐνοχὴ φιλελευθερισμοῦ στὶς ΗΠΑ. Αὐτὸ τὸ περίεργο ὄραμα εἶναι τὸ φρικιαστικὸ παρακλάδι τῆς Πολιτικῆς τῆς Ταυτότητας (Identity Politics), τοῦ νά κρίνης ἄτομα μόνο μὲ βάση τὴν ἐθνικότητά τους καὶ τὴν ἱστορία τοῦ λαοῦ τῆς ἐθνικότητάς τους. Εἶναι ρατσιστικὸς καὶ ἐντελῶς ἀνελεύθερος.

‘Ο «Πολυπολιτισμός» ὑποστηρίζει ὅτι εἶσαι αὐτὸ ποὺ γεννήθηκες καὶ θὰ πρέπει νά τιμωρηθῇς ἢ νά ἐπιβραβευθῇς γι’ αὐτὸ ἀντιστοίχως. Τώρα ὑπάρχει μία νοθευμένη ἐκδοχὴ τοῦ «Πολυπολιτισμοῦ», ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά εἰσηγηθῇ ὅτι πρόκειται ἀπλῶς γιὰ ἀνοχή τῆς διαφορετικότητας. ‘Αλλὰ βεβαίως ἡ ἀνεκτικότητα εἶναι μία ἀπόλυτη ἀξία καὶ οἱ Πολυπολιτισμικοὶ θὰ ἔπρεπε νά ἀνεχθοῦν τὸ «μὴ ἀνεκτικό», γιὰ νά εἶναι συνεπεῖς. Τὸ πιὸ σημαντικό εἶναι ὅτι οἱ Πολυπολιτισμικοὶ στὶς ΗΠΑ ἀπλῶς δὲν ἐννοοῦν αὐτὰ ποὺ ὑποστηρίζουν. Δὲν ἐπιθυμοῦν διαφορετικὲς πολιτιστικὲς ἀξίες. ‘Επιθυμοῦν δημοκρατία, ἐλεύθερη οἰκονομία, διαχωρισμὸ ‘Εκκλησίας – Κράτους, ἐλευθερία στὴν διαφωνία κ.λπ. **‘Ολοι οἱ πολιτισμοὶ δὲν εἶναι ἴδιοι καὶ εἰς τὸν ἔχουν ἀπὸ τοὺς Πολυπολιτισμικοὺς ἐδῶ θὰ διαφωνοῦσαν μὲ αὐτό, ἐὰν ὄντως τὸ ἔχουν σκεφτῇ.**

«‘Ο ‘Ελληνισμός ἀπευθύνεται στὴν ἀνάγκη γιὰ γνώση»

Νάνσυ Μπίσκα: *Γιὰτί κατὰ τὴν ἀποψή σας δημιουργήθηκαν αὐτὲς οἱ τάσεις*

και υποστηρίχθηκαν τόσο θερμά από γνωστούς καθηγητές και πώς ή ακαδημαϊκή κοινότητα στις ΗΠΑ αποδέχεται το επιστημονικό ψεύδος (με ψευδοεπιστημονικά επιχειρήματα και τεχνικές);

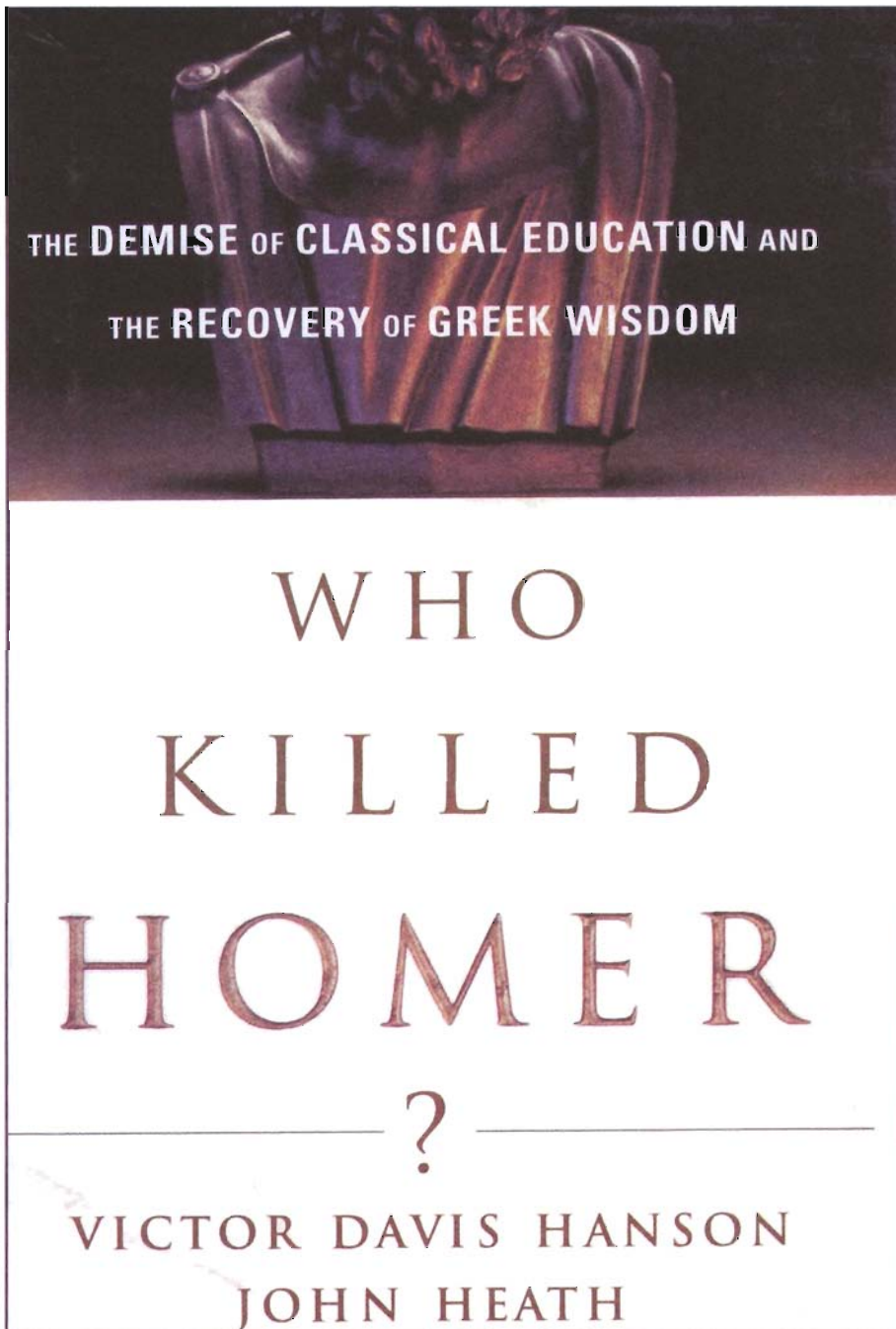
Victor Hanson: Πρόκειται για μία πολύ καλή ερώτηση, αλλά μάλλον προκαλεῖ κατάθλιψη. Έχουμε δημιουργήσει ένα μόνιμο, εὖπορο και αὐτάρεσκο «προφεσοράτο», τὸ ὁποῖο ἀπολαμβάνει ἕνα ἐπίπεδο ἐλευθερίας, ἐλεύθερου προσωπικοῦ χρόνου καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν, πού δὲν συγκρίνεται μὲ κανένα Πανεπιστήμιο τοῦ παρελθόντος –μὰ κατάσταση «μεστωμένη» γιὰ κατάχρηση... ἴσως ἕνα «προφεσοράτο» ἔνοχο γιὰ τὴν ἐπιδότησή του ἢ πού ἴσως ἀνακαλύπτει ὅτι οἱ ἐπικίνδυνες ἰδέες του δὲν εἶχαν ποτὲ καμμία ἄμεση συνέπεια στὴν ἀνετη (σὲ μετρητὰ) ζωὴ του. Ἀλλωστε εἶδε τὸ Πανεπιστήμιο ὡς ἕναν εὐκόλο τρόπο νὰ ἐκτονώσῃ τὴν ἔνοχὴ του καὶ τίς ἀπογοητεύσεις πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὰ πραγματικά προβλήματα, τὰ ὁποῖα εἴτε δὲν εἶναι πρόθυμο εἴτε δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιμετωπίσῃ –ἐργαζόμενο δίπλα στὸν φτωχὸ καὶ διδάσκοντας στὸ στερημένο γκέτο...

“Ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν πραγματικὴ ἐργασία καὶ κουράγιο, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὴ ρητορικὴ τῶν σαλονιῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου. Ἀποτελοῦν τοὺς «χωρατατζήδες» τῆς δικαστικῆς αἵθουσας μὲ ρίγες καὶ κουδουνάκια τῆς σύγχρονης ἐποχῆς.

John Heath: Δὲν θὰ ἤθελα νὰ «ξεμπερδέψω» τόσο ἀπλᾶ μὲ ἕνα θέμα πού ἔχει πάθει τόσο «περίπλοκη σύγχυση», ἀλλὰ ἡ ἀπάντηση ὄντως εἶναι ἀμέσως προφανής: «Πληρώνει» (ἀνταμείβει). Οἱ καθηγητές, οἱ ὁποῖοι παίζουν τὸ παιγνίδι τοῦ Μεταμοντερνισμοῦ, τὸ πράττουν γιὰ τὰ συνέδρια, τὴν ἀρθρογραφία, τὴν καθηγεσία καὶ γιὰ τὸ ἀσήμαντο κῦρος πού δύναται νὰ προσφέρει ἡ ἀκαδημία. Οἱ περισσότεροὶ διδάσκοντες ἀκαδημαϊκοὶ στὶς ΗΠΑ πραγματικά δὲν «ἐπενδύουν» στὸν Μεταμοντερνισμό, ἀλλὰ τὰ Πανεπιστήμια εἶναι γεμάτα μὲ ἀνασφάλεια καὶ ἀτολμία· ἀλίμονο... τρέμουν στὴ σκέψη νὰ ἐξέλθουν τῆς «γραμμῆς»!! Θυμηθῆτε, οἱ ἴδιοι οἱ ὁποῖοι υποστηρίζουν ὅτι ἡ Φυσικὴ εἶναι μία «φραστικὴ δομὴ», ὅτι ἕνας λευκὸς ἄνδρας εἶναι μία Δυτικὴ φάρσα πού καταπιέζει τὸν ἄλλον –οἱ ἴδιοι ἐκμεταλλεύονται πλήρως αὐτὴ τὴ Δυτικὴ φάρσα, κάθε φορὰ πού σπεύδουν σὲ μία ἀεροπορικὴ πτήση, γιὰ νὰ μετακινηθοῦν μὲ ἀεριωθούμενο ἀεροσκάφος στὸ ἐπόμενο συνέδριο! Τὰ μυθιστορήματα τοῦ David Lodgels δὲν ἔχουν ἐκτιμηθῇ, ὅσο θὰ ἔπρεπε.

N.M.: Γιατί, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πρόσβαση στὴν Παιδεία εἶναι ὁλοένα καὶ εὐκολώτερη, ἀντιθέτως ὅλο καὶ περισσότερος κόσμος ἀποδέχεται ψευδεῖς καὶ λανθασμένους ἰσχυρισμούς καὶ ἰδέες;

Victor Hanson: Εἴμαστε μάλλον ἕνας θεραπευτικὸς παρὰ ἕνας τραγικὸς πολιτισμός. Χωρὶς πραγματικὴ Παιδεία ἡ ψευδὴς γνώση γλυστρά –ἀθόρυβα καὶ ὑπουλά– καὶ μᾶς λέει ὅτι κάθε -ισμὸς καὶ -ολογία προσφέρουν μία θεραπεία· ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα ἀληθινὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ κακὸ, ὅτι ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ ἐξαπατηθῇ· ὅτι ἡ διαρκὴς εἰρήνη εἶναι ἐπιτεύξιμη. Τὰ «νόθα» παιδιὰ τοῦ Διαφωτισμοῦ, ὁ Μάρξ καὶ ὁ Φρόντ, μᾶς ἔπεισαν ὅτι εἴτε τὸ κράτος εἴτε ὁ ἐσωτερικὸς μας ἐαυτὸς δύναται νὰ ἀλλάξουν τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου– albeit μὲ ἀρκετὸ ἐξαναγκασμὸ καὶ θάνατο στὴ διαδικασία. Ὁ Θουκυδίδης ὥστόσο μᾶς διδάσκει κάτι

*Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ σημαντικώτατου βιβλίου «Ποιὸς σκότωσε τὸν Ὅμηρο» τῶν
κ.κ. Βίκτωρος Χάνσον καὶ Ἰωάννου Χήθ.*

διαφορετικό για την μη επιδεχόμενη αλλαγής τραγική και κατά συνέπεια ήρωική φύση του 'Ανθρώπου...

John Heath: Πρώτα «θέτεις τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν», ἐπὶ ἓνα ἀπὸ τὰ πραγματικά προβλήματα: Ἴσως τὸ ἐπίπεδο τῆς τυπικῆς ἐκπαιδεύσεως νὰ ἀνέρχεται, ἀλλὰ ἡ ποιότητά της μειώνεται. Ὅποιοσδήποτε διδάσκει σὲ πανεπιστημιακὸ ἐπίπεδο τὰ τελευταῖα 20 χρόνια ἢ καὶ περισσότερα, θὰ σᾶς πῇ ὅτι οἱ φοιτητές μας ὑπῆρξαν παντελῶς ἀπροετοίμαστοι γιὰ μία ἀληθινὴ Παιδεία.

Πραγματικά στὶς ΗΠΑ οἱ σπουδαστές ἔρχονται στὸ Κολλέγιο χωρὶς πραγματικὴ πρόθεση νὰ ἀναζητήσουν τὴν ἀλήθεια. Καὶ βρίσκουν τοὺς καθηγητές τους νὰ διακηρύττουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια ἢ ἀκόμη ὅτι ὑπάρχουν καλύτεροι τρόποι νὰ σκεφθῆς καὶ νὰ ζήσης... Κατὰ συνέπεια μὲ λίγη ἢ καὶ καθόλου ἐκπαίδευση στὴν αὐστηρὴ σκέψη καὶ μὲ ἐλάχιστα πρότυπα (στὴν ἐκπαίδευση ἢ στὴ δημόσια ζωὴ), γιὰ νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν νὰ ἀκολουθήσουν μία διακριδωμένη ζωὴ ὁποιοδήποτε εἶδους, οἱ φοιτητές συχνὰ «διέρχονται» τὸ σύστημα χωρὶς κατ'οὐσίαν νὰ «ἀκκουμπήσουν» τὸν κόσμον τῶν ιδεῶν.

Δεύτερον, ζοῦμε σὲ καιροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχουν αὐθεντικά προβλήματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μὲ γενναιότητα. Ἀλλὰ πολλὲς ἐσφαλμένες ιδέες καὶ ἰσχυρισμοὶ «ἐπιτρέπουν» στὸν κόσμον νὰ ἀποφύγῃ τὴ σκέψη. Καὶ πάλι τὰ εἶδη τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται στὶς ἡμέρες μας, εἶναι εἴτε δογματικά (σοῦ δίνουν τὴν «ἀπάντηση ποὺ χρειάζεσαι») ἢ νέα κύματα «πνευματικότητας» (: «spirituality»), τὰ ὁποῖα σὲ ἐφησυχάζουν.

Νάνσυ Μπίσκα: *Εἶναι ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡ διάδοση τῶν ψευδῶν ιδεῶν καὶ γνώσεων...*

Victor Hanson: Naί, ἐπειδὴ ἡ λογικὴ πραγμάτωση τῆς ἐξελιξέως τῆς τελικῶς δολοφονεῖ ἀθῶους, εἴτε κοιτάξουμε στὰ 80 ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα ὁ Μάο καὶ ὁ Στάλιν ἐκκαθάρισαν γιὰ τὴν οὐτοπία τῶν ἐργατῶν ἢ στὸν σφαγέα Χίτλερ εἴτε στὰ ἑκατομμύρια τῶν κατακερματισμένων ζωῶν οἱ ὁποῖες προκλήθηκαν ἀπὸ κοινωνικὲς πολιτικὲς στὶς ΗΠΑ καὶ στὰ ἑκατομμύρια περισσότερων ἀδῶν ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖο ἀγνοεῖ τὴν πραγματικὴ γνώση τῆς ἀναζήτησης τῆς θεραπείας...

Οἱ ιδέες ἔχουν συνέπειες, καὶ οἱ τραγικὲς καταστροφὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὅλες ξεκίνησαν μὲ τὸ «κῦρος» κάποιου φαινομενικοῦ «γιατροσοφοῦ», τὸ ὁποῖο ἦταν ἐλκυστικὸ στοὺς ἀνθρώπους μὲ φτωχὴ παιδεία, εἴτε ἐπρόκειτο γιὰ τὴ διαστρέβλωση τῆς Γερμανικῆς Φιλοσοφίας ἀπὸ τὸν Χίτλερ εἴτε γιὰ τὴν διεστραμμένη ἐρμηνεία τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πλάτωνος ἀπὸ τὸν Μάρξ, ποὺ ὠδήγησε στὰ Gulag...

«Εἴμαστε ὅλοι Ἕλληνες τώρα, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι!»

Νάνσυ Μπίσκα: *Πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει μέλλον γιὰ τὶς ΗΠΑ ὡς ἡγετικὸ κράτος στὸν πλανήτη μὲ αὐτὴ τὴν εὐρεία ἀποδοχὴ τοῦ δογματισμοῦ στοὺς τομεῖς τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῶν ΜΜΕ;*

Victor Hanson: Λοιπὸν δὲν ἔχουν χαθῇ ὅλα στὶς ΗΠΑ! Ἐκατομμύρια ἀπὸ ἐμᾶς ἀντιστεκόμεθα ἀκόμη σ' αὐτές τὶς δυνάμεις τῆς ἀγνοίας καὶ διαπιστώνουμε ὅτι ἡ σιωπὴ τοῦ παρελθόντος μᾶς ὠδήγησε στὴν παρούσα παθολογικὴ κατά-

σταση. Τόσο προκλητική είναι ή σχετικιστική και αντι-διαφωτιστική ὀρθοδοξία τῶν πανεπιστημίων, ὥστε ὑποστηρίζουν ἀνοιχτά ὅτι ὅ,τι μάθαμε ἀπὸ τοὺς "Ἕλληνες εἶναι «κάπως πιὸ σημαντικὸ» ἀπὸ τὴν πολιτιστική κληρονομιά τῶν Ζουλοῦ ἢ τῶν 'Αζτέκων!

Ὁ ὑφιστάμενος πόλεμος μπορεῖ νὰ «χτυπήσῃ τὸ καμπανάκι» καὶ νὰ ὑπενθυμίσῃ στοὺς Ἀμερικανούς ὅτι ὁ ἰσλαμικὸς δογματισμὸς δὲν ἀποτελεῖ ἓναν ἀκόμη ἴσης ἀξίας πολιτισμὸν, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα κάτι τελείως διαφορετικόν, κάτι πραγματικὰ φαῦλον, τὸ ὁποῖο ἀντιτίθεται σὲ ὅτιδήποτε μάθαμε ἀπὸ τοὺς "Ἕλληνες τώρα, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι!

Νάνσυ Μπίσκα: Βρισκόμαστε στὸ κατώφλι μίας καθοριστικῆς ἐποχῆς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν θὰ ἔπρεπε οἱ Η.Π.Α. νὰ προτιμῇσυν τὴν ἐλευθερία στὴ σκέψη, στὸ Λόγο καὶ τὴ λογικὴ ἀντὶ γιὰ τὴν ἀλογία, τὸν μυστικισμό, θεοκρατισμὸ καὶ δογματισμὸ;

Victor Hanson: Naί, φυσικά. Ἐμεῖς στὴ Δύση δὲν χρειαζόμαστε νὰ μᾶς παρὰδῶσουν μαθήματα, γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει ἓνας ἐμφανὲς διαχωρισμὸς μετὰξὺ τοῦ Λόγου καὶ τοῦ ἀνεξήγητου. Πολλοὺς αἰῶνες πρὶν ἔκαναν τὴ σχετικὴ διαπίστωση οἱ "Ἕλληνες καὶ ἔτσι οἱ τραγωδίες τους –κυρίως τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου– προσέφεραν ζωτικὸ χῶρο στὴ λογικὴ ὅπου δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ ἐξηγήσῃ τελείως τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, χῶρο ὅπου ὑπείσέρχεται ἡ θρησκοληψία. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες πρέπει νὰ ἐνθαρρύνουν, ἡ θρησκεία νὰ ὑπείσέρχεται μόνον ὅπου ἡ λογικὴ δὲν μπορεῖ μόνη της νὰ ἱκανοποιήσῃ τελείως τὴν ἀνθρώπινη ἐπιθυμία γιὰ γνώση, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή νὰ παρὰσχῃ τὶς πραγματικὰ παραμέτρους τῆς θρησκευτικῆς παραχώρησης. Μέχρι τώρα τὸ πετύχαμε σχετικὰ ἐπαρκῶς. Καμμία χώρα δὲν εἶναι τόσο ἐπικριτικὴ στοὺς ζηλωτὲς της ὅσο ἡμεῖς. Θυμηθῆτε, θανατώσαμε τὸν Timothy McVeigh –παρὰ τὴν τεράστια κριτικὴ ποὺ δεχθήκαμε ἀπὸ τὴν Ευρώπη καὶ τὸ ἐξωτερικόν– ἀκριβῶς ἐξαιτίας τοῦ ἐγκλήματος τοῦ δογματισμοῦ. Ἐλπίζω ὅτι ὁ Μουσουλμανικὸς κόσμος θὰ καταδικάσῃ τὸν bin Laden μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ καὶ ἡμεῖς καταδικάσαμε τὸν ἀμερικανικὸ φασισμό τοῦ McVeigh καὶ θὰ τοῦ ἀπονεύμῃ τὴν ἴδια τιμωρία. Ὡστόσο ἐδῶ ξανά ἡ δυτικὴ ἀπάντηση στὸν δικὸν της ἐξτρεισμόν ἦταν πάντοτε περισσότερο ἀποφασιστικὴ καὶ διείπετο ἀπὸ ἀρχὲς σὲ σχέση μὲ τὸ τί συναντοῦμε ἀλλοῦ.

John Heath: Φυσικά. Εὐτυχῶς οἱ θεμελιωτὲς-πατέρες μας δημιούργησαν ἓνα σύστημα, τὸ ὁποῖο καθιστᾷ πολὺ δύσκολη τὴν πιθανότητα νὰ «ξεστρατίσουμε» ἀπὸ τὸν δρόμον ποὺ βαδίζουμε. Ἀλλὰ ὄντως ἔχουμε πρόβλημα ἐμπιστοσύνης σὲ ἓνα ἐκπαιδευμένο κοινὸ μὲ ὀλοένα καὶ χειρότερο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα.

«Ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ»

Νάνσυ Μπίσκα: Στὶς Δυτικὲς κοινωνίες ἔχουμε δύο κυρίως ἐπιρροές: τὴν Ἑβραϊκὴν καὶ τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, οἱ ὁποῖες συγκροτοῦνται στὰ ἑξῆς: Οἱ Ἑβραῖοι μέσῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ προωθοῦν τὸ ἄ-λογο («πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα»), μὲ ἄλλα λόγια εἰσάγουν τὸ δόγμα καὶ γενικώτερα τὴν θεοκρατία. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ εἰσάγει τὴ θεωρία, τὴν ἀπόδειξη, τὴν ἔρευνα καὶ τὸ διάλογον, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἐπιστῆμην καὶ τὴ δημοκρατία. Ἐννιάρχουν δηλαδὴ στὶς κοινωνίες μας δύο κυρίαρχες τάσεις. Πῶς μποροῦν νὰ συνεισφέρουν οἱ Ἕλλη-

νικές ιδέες στα σημερινά αδιέξοδα της ανθρωπότητας;

Victor Hanson: 'Ο Έλληνισμός δεν θά πεθάνη ποτέ. Είναι ή πρώτη και τελευταία έλπίδα της 'Ανθρωπότητας. 'Απευθύνεται στην ανάγκη του ανθρώπου για γνώση, δεν απαιτεί «πίστη και ύποταγή» μέσω έπιβολής, σέβεται και ένθαρούνει τη διαφωνία και είναι εύσυμβίβαστος και μη άντιθετικός στις συντηρητικές μετριοπαθείς πεποιθήσεις.

Είμαστε τόσο τυχεροί, πού μόνοι τους εκείνοι οί μάλλον φτωχοί 'Έλληνες του 8ου έως 4ου π.Χ. αιώνα έπεξεργάστηκαν έναν τέτοιο λαμπρό και άκατάλυτο πολιτισμό. 'Η άποστολή μας στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες είναι νά υπενθυμίζουμε στους μετανάστες και στους νεοαφιχθέντες στίς ΗΠΑ, ότι ό μοναδικός δεσμός πού μās ένώνει είναι αυτή ή κοινή ύποταγή και πίστη στίς δυτικές άξίες. **Είμαστε όλοι 'Έλληνες τώρα, είτε τó θέλουμε είτε όχι!**

John Heath: Σπουδαία έρώτηση. Οί 'Εβραίοι ήταν στην πραγματικότητα διερευνητικοί άκόμη και στον έαυτό τους, αλλά φυσικά, όπως ή Παλαιά Διαθήκη τους ύπαγορεύει, ύπήρχε ένα θεμελιώδες έρώτημα (:ή ύπαρξη του Θεού και ή έπιλογή του λαού τους άπό αυτόν ως έκλεκτού), τó όποιο δεν τους έπιτρεπόταν νά ρωτήσουν. 'Αλλά άντιλαμβάνομαι πώς θέτετε τó ζήτημα.

Οί 'Ελληνικές ιδέες άνθούν στο Δυτικό πλαίσιο: πολιτικός άυτοπροσδιορισμός, διαχωρισμός 'Εκκλησίας και Κράτους, πολιτικός έλεγχος του στρατού κ.λπ. Είμαστε ιδιαιτέρως Δυτικοί στο ότι άκόμη πιστεύουμε στην άνοιχτή διαφωνία, στην άμφισβήτηση του ίδιου μας του έαυτού, των κυβερνήσεων και των κοινωνιών μας. Μέσα στο πλαίσιο αυτό έχει προκύψει εύημερία στη Δύση, σέ βαθμό πού δεν την φανταζόμαστε. 'Υπάρχουν πολιτισμοί και θρησκείες, τίς όποιες τρομοκρατεί ή ιδέα της άυτοκριτικής, αλλά οί λαοί τους συνεχίζουν νά προσπαθούν νά κινούνται πρós τη Δύση ή νά αλλάζουν τὰ συστήματά τους για νά μιμηθούν τὰ δικά μας.

Νάνσυ Μπίσκα: Γιατί οί σύγχρονοι άκαδημαϊκοί έπιχειρούν νά έλαχιστοποιήσουν ή νά άμφισβητήσουν την προσφορά των 'Αρχαίων 'Ελλήνων στον Δυτικό Πολιτισμό; 'Εξυπηρετεί αυτό κάποιες σκοπιμότητες;

Victor Hanson: 'Εμείς στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες είμαστε όλοένα και περισσότερο μιά πολυφυλετική κοινωνία. 'Η μεταβαλλόμενη δημογραφία μας δίνει την εύκαιρία σέ δημαγωγούς, ρατσιστές και καιροσκόπους νά άπευθύνονται στους έσωτερικούς φόβους και προκαταλήψεις του ανθρώπου, ύποβάλλοντας την πρόταση ότι δεν έχουμε κανέναν κοινό πολιτισμό κι ύποστηρίζοντας κατά αυτόν τόν τρόπο τόν «Πολυπολιτισμό». 'Ωστόσο κάθε μεγάλο ψέμα στην 'Αμερικανική ιστορία –άπό την προσωπική δουλεία μέχρι τη συμπάθεια για τόν φασισμό και τόν κομμουνισμό –έχει τελείως «πέσει» κάτω άπό τη δύναμη της λογικής και της έλευθερίας. Είμαι σίγουρος ότι και ή παρούσα άκαδημαϊκή άδιαλλαξία και δεσποτισμός θά πέσουν κι αυτές κάτω άπό τίς ίδιες δυνάμεις.

John Heath: Οί σύγχρονοι άκαδημαϊκοί εύδοκιμούν μέ ένα μοντέρνο και έξαιρετικά ύποκριτικό άντι-Δυτικό μίasma (μία έξαιρετική έλληνική λέξη!). Τó νά θεωρήσ τους 'Έλληνες ως τη βάση της Δύσης είναι (κατ' αυτούς): 1) ύπεραπλουστευμένο, 2) λάθος ή 3) ένισχυτικό της καταπιεστικής Δυτικής «θρησκευτικής έπαρσης» (τέτοιες έκφραστικές άκρότητες έπινooύν αυτοί οί άκαδημαϊ-

κοί). Αὐτὲς οἱ τρεῖς κατηγορίες καθορίζονται ἀπὸ τρεῖς θεοὺς, ποὺ καθοδηγοῦν τὸ σύγχρονο ἀκαδημαϊκό:

1. Ἐξειδίκευση: Τὸ νὰ καταδείξουν, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι οἱ δημιουργοὶ κατὰ κάποιο σημαντικό τρόπο τῆς Δύσης ἀπαιτεῖ νὰ σκεφθοῦν σπουδαῖα καὶ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ «τρομοκρατοῦνται» νὰ σκεφτοῦν σπουδαῖα καὶ γενικῶς ἀπὸ ιδιοσυγκρασία εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἀντιταχθοῦν στὸ μπουλούκι τῶν χηνῶν, οἱ ὁποῖες θὰ τοὺς τιμολογήσουν τὶς πτέρνες...

2. Κοινωνικὲς Ἐπιστῆμες: Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ εἶναι ἐκπαιδευμένοι νὰ ἐξετάζουν περιφερειακὲς ἐκδοχὲς τοῦ Πολιτισμοῦ ὡς πρὸς ἐνδιαφέρουσες καὶ σημαντικές. Οἱ Ἕλληνες διέφεραν ἀπὸ τὴ σύγχρονη Δύση ἀπὸ πολλὰ ἀτόμους (π.χ. σήμερὰ δὲν γίνονται θυσιᾶς ζώων), ἀλλὰ ἡ σύγχρονη μόδα στὴν Ἀκαδημία παίξει μὲ τὶς διαφορὰς αὐτὲς καὶ χάνει τὴν μεγαλύτερη εἰκόνα. Κατὰ συνέπεια ἓνα δόλιο ἐπιχείρημα ὅπως αὐτὸ μὲ τὴ «Μαύρη Ἀθηνᾶ» ἀποκτᾷ τόση ἰσχὺ, ἐπειδὴ ἐλάχιστοι ἀκαδημαϊκοὶ ὑπῆρξαν πρόθυμοι νὰ τὰ βάλουν μὲ αὐτό!!

3. Τὸ νὰ συντρίβῃς τὴ Δύση πληρώνεις μεγάλα μερίσματα στὸ δυτικὸ θεσμὸ τοῦ πανεπιστημίου. Ὁ παρὼν πόλεμος ἐναντίον τῶν Ταλιμπὰν εἶναι ἓνα τέλειο παράδειγμα. Ἀκαδημαϊκὸς μὲ ἀκαδημαϊκὸ νὰ σφίγγουν τὰ χέρια τοὺς καὶ νὰ κατηγοροῦν τὶς ΗΠΑ γιὰ τὸν τρομοκρατικὸ ἀφανισμὸ τῶν Ἀμερικανῶν.

Ὁλοκληρώνοντας τὴ συνέντευξή μας ὁ **Victor Hanson** ζητᾷ νὰ ἀπευθύνῃ μία πρόσκληση: «*Επιτρέψτε μου νὰ προσθέσω ὅτι ἐλπίζω οἱ σύγχρονοι πολῖτες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀνανεώσουμε τὴ φιλία μας μέσῳ τῆς κοινῆς μας κληρονομιάς καὶ τῶν κοινῶν δοκιμασιῶν στὸ μεγάλο ἀγῶνα ποὺ διεξαγάγαμε τὸν περασμένο αἰῶνα ἐνάντια στὸν Γερμανικὸ Φασισμό καὶ στὸν Σοβιετικὸ Κομμουνισμό. Βρεθήκαμε στὴν ἴδια πλευρά. Παρὰ τὶς περιόδους λαθῶν καὶ παρεξηγήσεων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἀμερικῆς στὶς δεκαετίες τοῦ '60 καὶ '70 ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀνανεώσουμε τὴν ἄλλοτε στενὴ μας φιλία καὶ θὰ διαπιστώσουμε ὅτι σ' αὐτοὺς τοὺς "προκλητικὸν καιροὺς" πραγματικὰ εἴμαστε "ἓνας". Εἴμαστε ἴδιοι.*

»*Εἶναι ὑποχρέωση τοῦ κάθε καλοῦ ἑλληνιστῆ, ἐδῶ στὶς ΗΠΑ καὶ στὴν Ἑλλάδα, σύμφωνα μὲ τὶς δυνατότητες ποὺ τοῦ παρέχει ἡ θέση του, νὰ ἐνθαρρύνῃ μία νέα φιλία στὴ βάση μιᾶς ἄχρονης, αἰώνιας, κοινῆς κληρονομιάς. Ἐχω ἀφιερῶσει μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μου στὸ νὰ διδάσκω συχνὰ ἀδαεῖς Ἀμερικανοὺς γιὰ τὴ Δύση καὶ γιὰ τὶς παρανοήσεις σχετικὰ μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀρχαία καὶ σύγχρονη, καὶ ἐλπίζω ὅτι οἱ Ἕλληνες φίλοι μας θὰ συνδράμουν στὸ δύσκολο αὐτὸ ἐγχείρημα καὶ στὴν Ἑλλάδα. Σᾶς εὐχαριστῶ.*

• Οἱ δύο Ἀμερικανοὶ καθηγητὲς στὸ βιβλίο τοὺς «Who killed Homer», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ στὶς ἡμέρες μας «μπέστ σέλλερ» καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὑπερασπίζονται μὲ πάθος τὴν ἀξία καὶ προσφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης στὸν Δυτικὸ Πολιτισμὸ καὶ καταγγέλλουν τοὺς ὑπευθύνους γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς Κλασσικῆς Παιδείας στὶς ΗΠΑ. Οἱ ἀπόψεις τῶν Hanson καὶ Heath, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι, «ἐὰν χάσουμε τὴν ἐπαφή μας μὲ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, χάνουμε καὶ τὴν οὐσία τῆς υπάρξεώς μας», προκάλεσαν πολλὰ συζητήματα στὰ ἀμερικανικὰ ΜΜΕ. Ὁ John Heath καὶ ὁ David Hanson εἶναι καθηγητὲς στὸ California State University, στὸ Fresno.

Νάνσυ Μπίσκα

«Οί γίγαντες ιατροὶ τῆς Βαβυλώνας»...

Πρὸ μηνῶν ἦταν ὁ «Μήνας τῆς Ἰσπανικῆς Κληρονομιάς» (Hispanic Heritage) –θὰ ἀποδιδόταν καλύτερα μὲ τὸ «Ἰσπανογενοῦς». Τέτοιοι «μῆνες» ὑπάρχουν πολλοὶ στὶς ΗΠΑ. Ὁ περασμένος Φεβρουάριος ἦταν τῆς «Μαύρης Κληρονομιάς», ὁ Μάρτιος τῆς «Γυναικείας Κληρονομιάς» κ.λπ. Μιὰ ὥραιό-τατη μιγὰς μᾶς πληροφόρησε, ὅτι ἡ δική της κληρονομιά εἶναι «Κληρονομιά τῆς Ἀμερικῆς» καὶ τὸ συγκεκριμένο στιγματότυπο (ὀλίγων λεπτῶν) μᾶς πλη-ροφόρησε γιὰ τὴν «Ἱατρικὴ τῶν Ἀζτέκων». Ἀφοῦ λοιπὸν πληροφορηθί-καμε τὸ πόσο εἶχαν προχωρήσει σὲ ἱατρικὴ θεωρία καὶ πράξη (κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχω μεγάλες ἀντιρρήσεις), μάθαμε ὅτι... πολλὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἱα-τρικὰ ἐπιτεύγματα καὶ μεθόδους ὀφείλομε στὶς ἀνακαλύψεις τῶν Ἀζτέκων!

Δὲν θὰ σταθῶ πολὺ στὸ προφανές, ὅτι οἱ Ἀζτέκοι δὲν ἔχουν καμμία δου-λειὰ μὲ ὅτιδῆποτε ἰσπανικό, πέραν τοῦ ὅτι ἀπετέλεσαν τὰ θύματα μιᾶς ἀη-διαστικῆς γενοκτονίας. Ὡς ἐκ τούτου τὸ νὰ θεωροῦνται οἱ μιγάδες Hispanic, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι σωστό, δὲν ἐπιτρέπει τὸ κατέλλωμα τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς καταγωγῆς τους ἀπὸ τὸ ἄλλο, πού εἶχε ὁλόκληρὴ θύτῃ (ναί, πρόκειται γιὰ ἓνα σε-νάριο πολὺ κοντὰ στὸν «Ἑλληνοχριστιανισμό»). Ἀλλὰ αὐτὸ μὲ ἀπασχολεῖ ἐλάχιστα. Ἀπορία ἔχω ἀπὸ τοὺς Ἀζτέκους, πῶς μάθανε ὅλα αὐτὰ τὰ θαυ-μαστά; Προτοῦ τοὺς σφάζουν καὶ κάψουν ὅ,τι μπορούσε νὰ βρεθῇ, κατάφε-ραν νὰ τοὺς ἀνακρίνουν καὶ νὰ καταγράψουν τὰ ἱατρικὰ τους θαύματα; Καὶ πῶς αὐτὰ ἔφτασαν μέχρι σήμερα; Μὲ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, μὲ ἀνθρώπους πού ἐκπαιδεύτηκαν πρὸ τῆς ἐξαφάνισης τῶν Ἀζτέκων (καὶ πού μυστηριωδῶς ἀπέκτησαν πρόσβαση στὴν πολὺ κλειστὴ δυτικὴ ἐπιστημονικὴ κοινότητα τῶν 19/20οῦ αἰ.);

Τὸ ὅλο θέμα εἶναι ὄντως γιὰ γέλια, γιατί δείχνει τὰ ὅρια ὅπου φτάνουν τὰ πολυπολιτισμικὰ φαινόμενα, γιὰ νὰ αὐτοδικαιωθοῦν. Σὰς ἔχω ἴσως ἀναφέ-ρει ὅτι σὲ ἄλλες ἐκπομπές ὁ Ἱπποκράτης, ὅποτεδῆποτε ἀναφέρεται μαζί μὲ τοὺς «γίγαντες τῆς ἱατρικῆς ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα, Ἀσσυρία, Σουμερία καὶ Αἴγυπτο, πάντα ἀναφέρεται ὅτι ὅ,τι ἤξερε τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο». Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἀστεῖο. Ἐδῶ καὶ χρόνια διατείνονται διάφοροι, ὅτι τὴν πολεμικὴ του τέχνη ὁ Ἀλέξανδρος τὴ σπούδασε στοὺς... Σκύθες μέσῳ τοῦ πατρός του (ὅση ἀπὸ αὐτὴ δὲν ἀντέγραψε ἀπὸ Θηβαίους καὶ Ἀθηναίους, μὲ τοὺς τελευταίους νὰ ἔχουν ἐπηρεαστῇ ἀπὸ τοὺς... Πέρσες!). Λίαν δὲ προ-σφάτως κυρία τις ἔβγαλε διβλίο, πού πληροφορεῖ ὅτι δὲν ὑπῆρξε Δαίδαλος, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν τὸ «κωδικό» ὄνομα τῆς διαχρονικῆς εὐφυΐας τῶν Ἑλλήνων. Δημοκρατικώτατο, ἀλλὰ μόλις κανεὶς δγάλη τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐφευ-ρέτη, ἀμέσως τὰ κοράκια θὰ ἀρχίσουν νὰ ἀναλύουν τὸ ἔργο σὲ κομμάτια, πού θὰ ἀποδοθοῦν ἄλλου: Τὰ φτερά τοῦ Ἰκαρου εἶναι κομμάτι ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ παράδοση, ὁ Λαβύρινθος ἀπὸ τὶς Ἀνατολικές δομικὲς μεθόδους κ.λπ.

Δρ Μ.Ε. Καμπούρης

Νέα Ἱερσέη, ΗΠΑ

νδ. Σιμωνίδης ὁ Κεῖος

Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Στησιχόρου γεννήθηκε στὴν Κέα (Τζιά) ὁ μεγαλύτερος μετ' αὐτὸν χορικός ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος ὁ Σιμωνίδης, πὺν ἔμελλε ν' ἀποθανάτιση τὴν ἀρετὴ τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τὴν αὐτοθυσία τῶν Θερμοπυλοφυλάκων. Ἡ φήμη πὺν ἀπέκτησε ἦταν ἀνάλογη μ' ἐκείνην τοῦ Πρωταγόρα καὶ τοῦ Πρόδικου, ἡ δὲ πολιτικὴ ἰσχὺς του –πὺν ὠφειλόταν ἀποκλειστικὰ στὴν δύναμη τοῦ πνεύματός του– ἐξισωνόταν μ' ἐκείνη τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ὁ περὶ τῆς φιλαργυρίας του ψόγος, πὺν ἐπεσκίαζε κατὰ κάποιον τρόπο τ' ὄνομά του, προήρχετο ἀπὸ τὴν συνήθειά του νὰ γράφῃ κατόπιν συμφωνίας καὶ ὄχι χάριν γενικῆς καὶ ἀορίστου προστασίας, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι ποιητές. Τὸ σύστημα αὐτό, πὺν καθιερώθηκε ἀπ' τὸν ποιητὴ, μπορεῖ νὰ ὑστερῇ σὲ ῥωμαντισμὸ καὶ αἰσθηματισμούς, εἶναι ὅμως καὶ ἀπηλλαγμένο δουλικότητος· γι' αὐτὸ καὶ νιοθετήθηκε ἀπ' τὸν σύγχρονο κόσμος.

Ὁ Σιμωνίδης ἦταν Ἰωνας καὶ κατὰ συνέπεια μορφωμένος καὶ πολυμαθὴς σὰν τὸν σύγχρονό μας Καδᾶφῃ. Τὸ ὕφος του εἶναι ὁμαλὸ καὶ ἡ γλῶσσα του καλλιεργημένη. Ἀπεχθάνεται τὶς ὑπερβολὰς καὶ χρησιμοποιεῖ τὰ ἐπίθετα μὲ φρονιμάδα καὶ σύνεση, πρᾶγμα πὺν προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ τοῦ Ἀλικαρνασσεύς Διονυσίου, πὺν λέγει: «Ὁ Σιμωνίδης, ξεπερνώντας σ' αὐτὸ τὸν Πίνδαρο, εἶχε ὁρῇ γιὰ τὸν θρῆνο ὄχι μεγάλῃς λέξεις, ἀλλὰ τέτοιες πὺν ν' ἀγγίζουν τὴν καρδιά!» Ὁ ποιητὴς δὲν εἶναι αἰσιόδοξος ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπαισιόδοξος. Περιγράφει τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα μὲ ὑπέροχῃ διεισδυτικότητι καὶ τρυφεράδα καὶ ἀντιμετωπίζει τὶς ἀντιξοότητες ῥεαλιστικὰ καὶ ἀνδρικά. Τὰ θρησκευτικὰ συναισθηματά του εἶναι περιορισμένα καὶ γιὰ τοὺς θεοὺς δὲν ἔχει τίποτε νὰ πῇ, ἀφοῦ «ὅσο ἐξετάζει τὸ ζήτημα, τόσο σκοτεινότερο τοῦ φαίνεται». Ἡ ματαιότητι τῶν ἐγκοσμίων τὸν στενοχωρεῖ· θλίβεται πὺν ἡ ἀρετὴ, τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος καταλήγουν στὰ χέρια τῆς τρομακτικῆς Χάρυδδος καὶ ἀπορεῖ πὺν οἱ μεταπτώσεις τῆς μοίρας γίνονται μὲ ταχύτερο ῥυθμὸ ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ κατεύθυνσης τῆς «ταχυπερύγου μνίας» (ἀποσπ. 6, 7 & 8)... Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πρᾶγματα τὰ ὁποῖα οὔτε ἡ εὐρὼς (= μούχλα) οὔτε ὁ πανδαμάτορας χρόνος θὰ πειράξουν ποτέ, ὅσο θὰ λειτουργοῦν οἱ φυσικοὶ νόμοι, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τὸ χάλκινο ἄγαλμα τῶν ἡρώων τῶν Θερμοπυλῶν (Παλ. Ἀνθολ. 7).

Ὁ Σιμωνίδης ὑπῆρξε πολυμερὴς διάνοια μὲ πλῆθος ἐνδιαφερόντων. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ποίηση, τὸ χορὸ καὶ τὴ μουσικὴ. Σ' αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τοῦ χορικολυρικοῦ εἶδους, πὺν ἦταν ἔντεχνο τραγούδι, κατάλληλο γιὰ χορὸ, ὅπως καὶ ἡ προσθήκη τῆς ὀγδοῆς χορδῆς στὴν λύρα. Ἀσχολήθηκε ὡσαύτως καὶ μὲ τὴν γραμματικὴ καὶ τὰ γλωσσικὰ φαινόμενα. Σ' αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ διάκρισις τῶν φωνηέντων σὲ μακρὰ (η, ω) καὶ βραχέα (ε, ο), τὴν ὁποῖα νιοθετήσαν οἱ Ἰωνες κατ' ἀρχὰς καὶ τὸ Πανελλήνιον ἀργότερα, ἐπὶ Εὐκλείδους. Οἱ μνημονοτεχνικὲς ἀσκήσεις τοῦ ποιητῆ ἔτυχαν τῆς προσοχῆς τοῦ Ἰππία τοῦ Ἡλείου, τοῦ σοφιστῆ· ἡ δὲ ἱκανότητά του γιὰ ἀπόκτησι χρημάτων καὶ ἡ ἀνεξάντλητη διάθεσή του γιὰ κριτικὴ ἔδωσαν τὸ ἔναυσμα σὲ πολλούς, νὰ τὸν συνδέουν μὲ τὴν σο-

φιστική. Βέβαια, σοφιστικό είναι το σχήμα των έννοιολογικών ζευγών, εκ των οποίων το πρώτο μέλος διαφοροποιεί το δεύτερο κατ' αρχάς και εν συνεχεία το αντικαθιστά, όπως συμβαίνει, για παράδειγμα, στο ἐγκώμιο των πεσόντων στίς Θερμοπύλες: «Ἐνδοξὴ εἶν' ἡ τύχη τους, ὥραϊος ὁ θάνατός τους, βωμὸς ὁ τάφος τους· ἀντὶ γὰρ θρήνους τὰ μνημόσυνα, ἔπαινος ἢ συμπόνια» (ἀποσπ. 5d)· σοφιστική είναι κι ἡ φράση του: «Ἡ ζωγραφικὴ εἶναι σιωπηλὴ ποίηση, ἡ δὲ ποίηση ζωγραφικὴ ποὺ ὁμιλεῖ» (Πλούταρχος).

Ὁ Σιμωνίδης ὑπῆρξε δεινὸς εἰς τὸ νὰ ἐκφράξῃ τὸν ἀνθρώπινον ἔλεο, ὅπως δείχνει τὸ ἀπόσπασμα ποὺ παριστάνει τὴν Δανάη νὰ κοιμῆσιν τὸ δρέφος της μέσα στὴν λάρνακα, ποὺ χωρὶς τιμὸν καὶ ξάρτια περιπλανιόταν στὰ κύματα. Αὐτὸ καὶ μόνο, κατὰ τοὺς κριτικούς, δικαιολογεῖ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἀρχαίων γιὰ τὸ ἀνυπέρβητο πάθος: «Ἔω παιδί μου, πῶς πονῶ! Μὰ ἐσὺ κοιμᾶσαι σὰν μωρό, βαθιά, μέσα στὴν μαύρη καὶ χαλκοκαρφωμένη, ἄχαρη κάμαρα... καὶ τὸ θαθύδου τοῦ τραγούδι τοῦ κύματος, ποὺ πάνω ἀπ' τὰ μαλλάκια σου περνάει, καθὼς καὶ τὸν δόγγο τοῦ ἀνέμου δὲν τὰ ἔχεις τὸ προσωπάκι σου στ' ἄλικο πανωφόρι... παρακαλῶ σε, ἀγόρι μου, κοιμήσου· κι ἄς κοιμούνται κι ἡ θάλασσα καὶ τὸ τρανὸ κακὸ μας. Κι' ἄμποτε ἡ τύχη ἀπὸ σέ, πατέρα Δία, ν' ἀλλάξῃ. Κι ἂν σὲ παρακαλῶ μὲ λόγια ἀταίριαστα, συμπάθα με· εἶναι γιὰ τὸ παιδί μου» (ἀπόσπ. 13).

Ὁ ποιητὴς ἔγραψε διθυράμβους, ὑπορχήματα, θρήνους, παρθένια, προσόδια, παιᾶνες, σκόλια καὶ, σύμφωνα μὲ μία μαρτυρία τῆς Σούδας, τραγωδίες. Τὴν δόξα του ὥστόσο δὲν τὴν ὀφείλει σ' ὅλα αὐτὰ ἀλλὰ στοὺς ἐπινίκους, τῶν ὁποίων θεωρεῖται καὶ εὐρετής. Ὁ ἐπινίκος δὲν εἶναι ἀπλὴ ᾠδὴ ἀλλὰ σοβαρὴ καλλιτεχνικὴ δημιουργία, εὐμορφὴ καὶ πρωτότυπη, ὅπου ὁ ποιητὴς ἐγκωμιάζει τὶς ἀρετὲς τοῦ ἀθλητῆ. Ὁ ποιητὴς κατέκτησε ἓνα νέο πεδίο γιὰ τὴν χορικο-λυρική ποίηση καὶ συνέδεσε ἔτσι τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν ὑψηλὴ τέχνη. Οἱ ἀθλητὲς πλέον δὲν θὰ ἐπιζητοῦν ἀπλῶς τὴν νίκη, ἀλλὰ θὰ ἐπιδιώκουν τὴν πραγμάτωση τοῦ ὀμηρικοῦ «αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων», ὥστε νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς τῶν Μουσῶν. Τὰ ἀθλητικὰ γεγονότα δένονται μὲ πνευματικὰ στοιχεῖα, τρέφονται ἀπ' τὴν παράδοση καὶ τὴν Μυθολογία καὶ τίθενται σὲ συσχετισμὸ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Σιμωνίδης ὑπῆρξε ἄνθρωπος πολύτροπος καὶ πολύπλευρος, σὰν τὸν Ὀδυσσεύα. Ἐπισκέφθηκε ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπῆρξε φίλος ὅλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Κατὰ τὴν περίοδο τῶν περσικῶν πολέμων διέτρεβε στὴν Θεσσαλία, τὴν ὁποία ἐγκατέλειπε ἔνεκα τῆς στάσεώς της ἔναντι τῶν Περσῶν, γιὰ νὰ ταχθῇ στὸ πλευρὸ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴν λήξη τοῦ πολέμου τοῦ ἀνέθεσαν ν' ἀποθανατίσῃ τοὺς ἥρωες, ποὺ θυσιάσθηκαν στὸν Μαραθῶνα καὶ τὶς Θερμοπύλες. Ὁ ποιητὴς μὲ λόγια ἀπλὰ, ποὺ ταιριάζουν σὲ κοινὰ καὶ αἰώνια πράγματα, συνέθεσε τὰ ἐπιγράμματά του, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ ἄκρως ἄωτον τῆς ἐλληνικῆς σωφροσύνης ἥτοι τῆς αὐτοκυριαρχίας καὶ τῆς νηφαλιότητος: «Ἔω ξεῖν, ἀγγέλλειν Λαχεδαίμονι, ὅτι τῇδε κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πευθόμενοι», λέγει τὸ ἐπίγραμμα του γιὰ τοὺς ἥρωες τῶν Θερμοπυλῶν.

Σαράντος Πάν

Χένρυ Κίσσιγκερ:

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

Πληθαίνουν διεθνῶς τὰ δημοσιεύματα γιὰ τὴν ἐγκληματική του δραστηριότητα

Ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἀνάχαρσις παρωμοίασε τοὺς νόμους μὲ τοὺς ἰστούς τῆς ἀράχνης: Εἶναι ἰσχυροὶ γιὰ νὰ πιάσουν τοὺς ἀδύνατους, ἀλλὰ καὶ ἀδύναμοι γιὰ νὰ κρατήσουν τοὺς ἰσχυροὺς. Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τοῦ φιλοσόφου πρέπει ἡ Διεθνὴς Δικαιοσύνη νὰ ὑπερβῇ καὶ νὰ δικάσῃ τὸν Χ. Κίσσιγκερ γιὰ τὰ ἀμέτρητα ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε σὲ βάρος τῆς ἀνθρωπότητας. Αὐτὸ ζητεῖ ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Κρίστοφερ Χίτσενς στὸ πολύκροτο βιβλίο του «Ἡ δίκη τοῦ Κίσσιγκερ», ποὺ κυκλοφόρησε τὸ περασμένο καλοκαίρι καὶ γνώρισε παγκόσμια δημοσιότητα.

Εἶναι γεγονός πλεόν, ὅτι ὁ ἄλλοτε πανίσχυρος Γερμανοαμερικανοεβραῖος διπλωμάτης, σύμβουλος ἀφαλείας τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καὶ ἀργότερα ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ, περνᾷ δύσκολες στιγμές. Ἀποφεύγει νὰ ταξιδέψῃ ἐκτὸς τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, καθὼς τὸν ἀναζητοῦν οἱ δικαστικὲς ἀρχὲς τῆς Χιλῆς, τῆς Ἀργεντινῆς, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Στὶς 30/5/2001 ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδα «Λὲ Μόντ» ἀναφέρεται σὲ ἓνα περιστατικὸ, ποὺ συνέβη σὲ ξενοδοχεῖο τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκεῖ παρευρίσκειτο ὁ Κίσσιγκερ σὲ συνέδριο τῆς UNESCO, ὅταν τὸν πλησίασαν Γάλλοι ἀστυνομικοὶ καὶ τοῦ παρέδωσαν κλήση, νὰ παρουσιαστῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστῆ D. Roger, γιὰ νὰ καταθέσῃ σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεση τῆς ἐξαφάνισης πέντε Γάλλων πολιτῶν στὴ Χιλὴ μετὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ δικτάτορα Πινοσέτ. Ὁ Κίσσιγκερ, περιστοιχισμένος ἀπ' τοὺς σωματοφύλακές του, ἐπιφυλάχθηκε νὰ ἀπαντήσῃ τὴν ἐπαύριο καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπέστρεψε ἐσπευσμένα στὶς ΗΠΑ. Ὅμως ὁ κλοιὸς γύρω ἀπὸ τὸν βραβευμένο μὲ Νόμπελ Εἰρήνης (1973) Κίσσιγκερ σφίγγει καὶ μέσα στὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖες. Στὶς 15/8/2001 τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Village Voice» ὑποδεικνύει στοὺς ἀναγνώστες του νὰ συλλάβουν τὸν Κίσσιγκερ (τὸν ἀποκαλεῖ «Μιλόσεβιτς τοῦ Μανχάταν»!) χρησιμοποιώντας τὸ λεγόμενο «δικαίωμα σύλληψης ἀπὸ πολίτες», ποὺ ἰσχύει στὶς ΗΠΑ.

“Ὅπου πῆγαινε, ἀκολουθοῦσαν δολοφονίες

’**Α**πὸ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίο τοῦ Χ. Χίτσενς παραθέτουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πλεόν ἀποκαλυπτικὰ τεκμήρια: «Σεπτέμβριος τοῦ 1973. Ὁ Ναθαναὴλ Νταϊνχίς, πρεσβευτὴς τῶν ΗΠΑ στὸ Σαντιάγο, μεταδίδει στὴν Οὐάσιγκτον ἐκτάκτως καὶ συναντᾷ τὸν Κίσσιγκερ. Μὲ τὴν ἐπιστροφὴν στὴ Χιλὴ ἐκδηλώνεται τὸ πραξικόπημα τοῦ Πινο-

σέτ. Λίγες ώρες αργότερα δολοφονείται στο προεδρικό μέγαρο ο πρόεδρος της Χιλής Σαλβαδόρ Άλλιέντε. Δολοφονούνται επίσης ο ύπουργός Έξωτερικών Ο. Λατελίε, ο στρατηγός Ρ. Σνάιντερ και ένας Άμερικανός δημοσιογράφος.

»Νοέμβριος του 1974. Λίγες μέρες μετά την επίσκεψη του Κίσιγκερ στην Ντάκκα, πρωτεύουσα του Μπαγκλαντές, άνθρωποι της αμερικανικής πρεσβείας συναντώνται μυστικά με παραστρατιωτικές ομάδες που έτοιμάζουν πραξικόπημα. Τον Αύγουστο του 1975 δολοφονείται ο πρόεδρος της χώρας Μ. Ραχμάν μαζί με 40 μέλη της οικογενείας του από «ομάδες του στρατού».

»Δεκέμβριος 1975. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζ. Φόρντ και ο ύπουργός Έξωτερικών Χ. Κίσιγκερ πραγματοποιούν επίσκεψη στην Ίνδονησία. Λίγες ώρες μετά την αναχώρησή τους από τη Τζακάρτα ο στρατός της Ίνδονησίας εισβάλλει στο Ανατολικό Τιμόρ, σκοτώνοντας τούς μισούς σχεδόν κατοίκους του. Πάνω από 200.000 νεκροί».

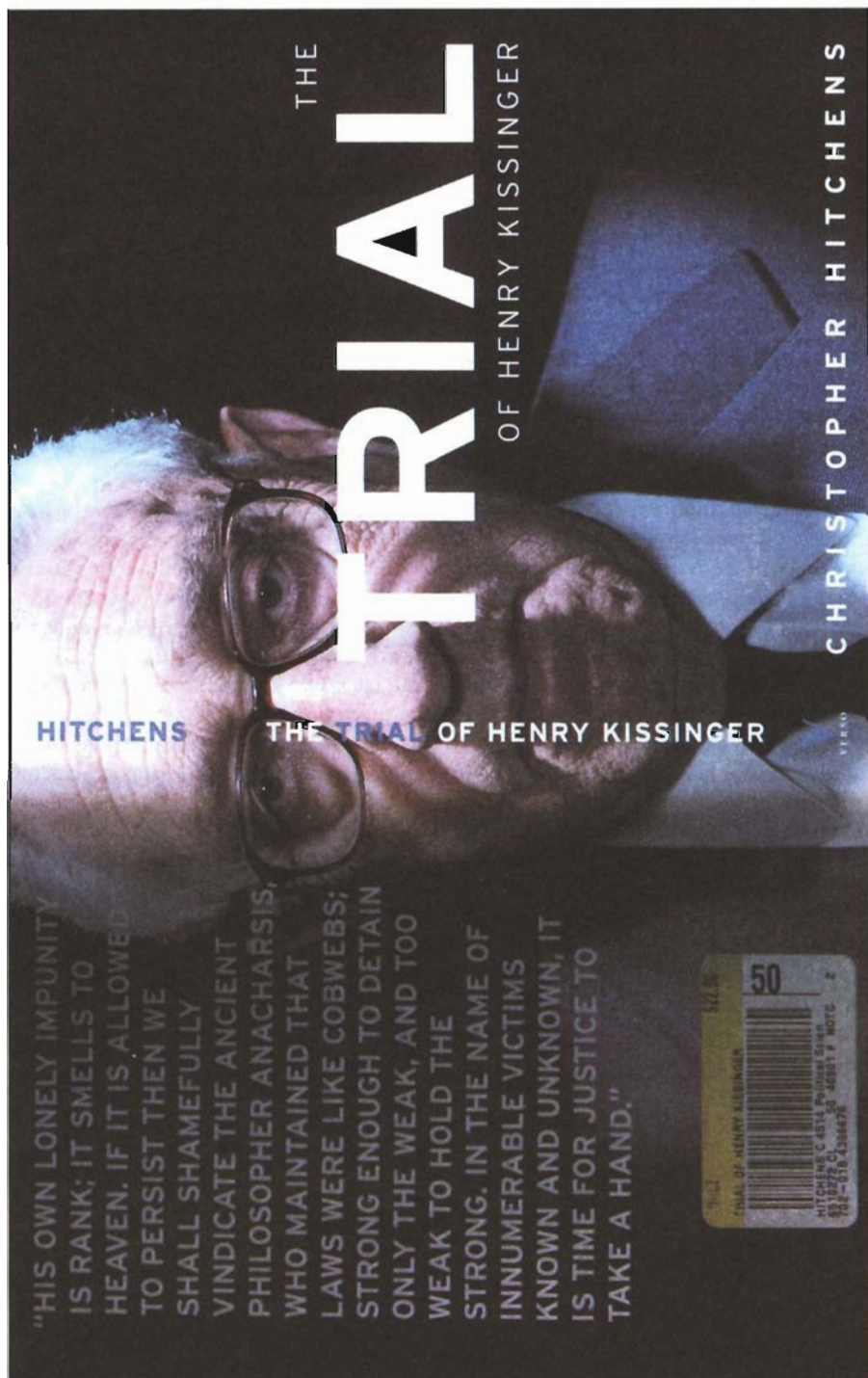
Ο Χίτσενς αναφέρεται εκτενώς και στα έλληνικά πράγματα. Ο Κίσιγκερ φέρεται άμεσα αναμειγμένος σε σχέδιο δολοφονίας του αρχιεπισκόπου Μακαρίου και του δημοσιογράφου Ήλία Δημητράκοπουλου. Ο έν λόγω Έλλην δημοσιογράφος, που από το 1967 ζή στις ΗΠΑ, σε πρόσφατο άρθρο του («Ελεύθερος Τύπος», 28/7/2001) υποστηρίζει ότι έχει ακράδαντα ένοχοποιητικά στοιχεία για τον Κίσιγκερ. Φαίνεται, πώς το σύνθημα «Σκύλε Κίσιγκερ!» που χρησιμοποιούσαν απελπισμένοι Κύπριοι διαδηλωτές μετά την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο ήταν απόλυτα άληθινό... Παρά ταύτα οι έλληνικές και κυπριακές δικαστικές αρχές δεν έχουν ακόμη κινηθεί έναντιον του Κίσιγκερ, παρά την θετική απήχρηση που θα είχε μία τέτοια κίνηση στην κοινή γνώμη της Ελλάδος και της Ομογένειας.

Ή επίσημη έξουσία άδυνατεί να έλέγξη

Η παραπομπή του Κίσιγκερ σε ένα διεθνές δικαστήριο έγκλημάτων και ή πιθανή καταδίκη του (αν τελικά γίνουν όλα αυτά) δεν άρκοϋν βέβαια, για να αλλάξουν τούς όρους διεξαγωγής του μυστικού παρασκηνίου της άόρατης Διεθνούς Έξουσίας. Πρόκειται όμως για μία πράξη θαύματα πολιτική με σαφώς μεγαλύτερο δάρος απ' τις ανάλογες παραπομπές του Μιλόσεβιτς και του Πινοσέτ. Το έκαστοτε παρασκηνιο δεν δύναται να έλεγχθι πολιτικά παρὰ μόνο δικαστικά. Και τοϋτο ίσως να άποτελέση ανασταλτικό παράγοντα για έγκληματικές ένέργειες τών έκαστοτε έξουσιαστών. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ή δικαστική άρχή άποκτὰ όλοένα και σπουδαιότερο ρόλο στο σύγχρονο κόσμο, αν και τις περισσότερες φορές φέρνει ίσχνα άποτελέσματα άκόμη. Είναι όμως ο μοναδικός τρόπος να άποκαλυφθοϋν και να έλεγχθοϋν ένέργειες και πράξεις, που ή επίσημη πολιτική άδυνατεί να έλέγξει.

Όπως προειπώθηκε, ο Κίσιγκερ ως σύμβουλος Άσφαλείας του προέδρου τών ΗΠΑ είχε άμεση συνέργεια στις κινήσεις τών μυστικών ύπηρεσιών. Γι' αυτό οι άποκαλύψεις από μία «δίκη Κίσιγκερ» ίσως να δοηθήσουν και στη διαλεύκανση του τρομοκρατικού χτυπήματος της 11ης Σεπτεμβρίου στη Ν. Υόρκη. Η ολοκληρωτική άπόδοση του θλιβερού αυτού συμβάντος σε τρομοκρατικές ομάδες ίσλαμιστών παρουσιάζει άάμπολλα κενά. Δύο μέρες μετά το τρομοκρατικό χτύπημα ή βρετανική έφημερίδα «Γκάρντιαν» γράφει, πώς τα στοιχεία ένοχοποίησης τών ομάδων αυτών και του Μπιν Λάντεν είναι «σαθρά». Την ίδια μέρα οι «Τάιμς» της Ν. Υόρκης («Καθημερινή», 14/9/2001) αναφέρουν: «*τυφλοπόντικες σε CIA και FBI*»...

Αν διαδάση κανείς προσεκτικά το περίφημο «Έγχειρίδιο Έκστρατείας για τις Μυστικές Ύπηρεσίες που διεξάγουν Έπιχειρήσεις Σταθεροποίησης», που κοινοποιήθηκε τον Μάρτιο του

Φωτοτυπία του εξωφύλλου του αποκαλυπτικού βιβλίου του Christopher Hitchens «Η Δίκη του Χένρυ Κίσσιγγκερ».

1970 στις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, θά ύποψιασθῇ πολλά. (Τά στοιχεῖα λαμβάνουμε ἀπὸ τὸ ἀναλυτικὸ ἄρθρο τοῦ Κλεάνθη Γρίβα, «Ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀδιανόητου: 11 Σεπτεμβρίου 2001», ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ βιβλίο «Ὁσάμα Μπὶν Λάντεν», τῶν ἐκδόσεων «Κάκτος»). Στὸ ἐν λόγω ἐγχειρίδιο περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι πιθανὸ οἱ φιλικές κυβερνήσεις νὰ δείχνουν παθητικότητα ἢ ἀναποφασιστικότητα ἀπέναντι στὸν ἀνατρεπτικὸ κομμουνισμό (σ.σ. σήμερα τρομοκρατία) ἐξαιτίας κάποιας χαλάρωσης τῶν βίαιων πράξεων... Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση οἱ στρατιωτικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες θὰ πρέπει νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πραγματοποιήσουν εἰδικὲς ἐπιχειρήσεις, ἱκανὲς νὰ πείσουν τὴν κυβέρνησι καὶ τὴν κοινὴ γνώμη ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι πραγματικὸς καὶ ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ καταπολεμηθῇ. Γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες ἐπιβάλλεται νὰ διεισδύσουν στὶς ἀνατρεπτικὲς ὁργανώσεις μὲ εἰδικούς πράκτορες, ποὺ θὰ ἔχουν ἀποστολὴ νὰ δημιουργήσουν ὁμάδες δράσης ἀπὸ τὰ ριζοσπαστικὰ στοιχεῖα τῶν ὁργανώσεων... Αὐτὲς οἱ ὁμάδες δράσης ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν θὰ ἐξαπολύσουν κύμα βίαιων ἢ μὴ ἐκδηλώσεων ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

... Ἄν δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ διείσδυση αὐτοῦ τοῦ εἶδους, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ στὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπὸ ἡ χρησιμοποίησι δυνάμεων τῆς ἄκρας Ἀριστεράς».

Ἡ διαφαινόμενη ἀπόφασι τῆς νέας ἀμερικανικῆς κυβέρνησις Μπους νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πολιτικὴ τῆς διαρκούς στρατιωτικῆς παρουσίας καὶ δράσις σὲ κάθε σημεῖο τῆς γῆς ἴσως νὰ μὴν «ἄρесе» σὲ κάποια κέντρα ἐξουσίας, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνο ἡ ἐπίσημη ἀμερικανικὴ πολιτεία δὲν ἐλέγχει, ἀλλὰ ἴσως νὰ ἀγνοῇ καὶ τὴν ὑπαρξὴ τους. Ἐτοὶ τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου ἔβγαλε ξανά τοὺς Ἀμερικανούς καὶ τὴ στρατιωτικὴ τους δύναμι πρὸς τὸν «ἔξω κόσμον» καὶ μάλιστα τοὺς ἔξανάγκασε νὰ τὴν ἐνισχύσουν μὲ τεράστιες δαπάνες. Τὰ παρὰπάνω ἴσως νὰ ἀποτελοῦν ἀπλὲς ὑποθέσεις, δύσκολα ὅμως μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς παραβλέψῃ.

Τὸ γενικώτερο συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο καταλήγει κανεὶς, εἶναι πῶς, ὅσο ἡ ἀνθρωπότητα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται κάτω ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ σκέπη τῆς θεοκρατίας καὶ τῶν -ισμῶν τῆς (ἰουδαϊσμός, ἰσλαμισμός, χριστιανισμός, καπιταλισμός, κομμουνισμός κ.ἄ.), ποὺ ἐκφυλίζουν τὴν ἀνθρώπινη συνειδήσι καὶ τὴν ὁδηγοῦν στὸ τέλος τοῦ μηδενισμοῦ καὶ τοῦ φανατισμοῦ, ὄχι μόνο ὁποιοδήποτε δικαστικὸ ἢ πολιτικὸ ἢ στρατιωτικὸ μέτρο δὲν θὰ ἐξαλείψῃ τὴ στυγνὴ καὶ δολοφονικὴ ὄψη τοῦ ἐξουσιασμοῦ, ἀλλὰ ὁλόκληρος ὁ κόσμος θὰ ὁδηγηθῇ ἀργὰ ἢ γρήγορα στὴν αὐτοκαταστροφὴ.

Ὁ μόνος τρόπος ἐξόδου ἀπ' τὸν πνευματικὸ αὐτὸν κατήφορο εἶναι μία «ἐπίθεσι πολιτισμοῦ» σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, μιὰ νέα παγκόσμια Ἀναγέννησι τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς Γνώσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀναζήτησις τῆς ἀλήθειας, ποὺ δυστυχῶς οὔτε οἱ ΗΠΑ, ποὺ ὡς πλανηταρχία θὰ ἦταν ἱκανὲς νὰ πράξουν, οὔτε κάποιος ἄλλος διαφαίνεται στὸν ὀρίζοντα ἔτοιμος πνευματικὰ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ πέραν ἐλαχίστων, ξεχωριστῶν συνειδήσεων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. C. Hitchens, «The Trial of Henry Kissinger».
2. Κλεάνθη Γρίβα, «Ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀδιανόητου, Ὁσάμα Μπὶν Λάντεν», Κάκτος 2001.
3. Ἐφημ. «Ἐλευθέρος Τύπος», 28/7/01 καὶ 5/8/01.
4. Ἐφημ. «Καθημερινή», 14/9/01 καὶ 21/8/01.
5. «Πρωτὴ τῆς Ν. Ὑόρκης», 11-12/8/01.
6. Ἐφημ. «Le Monde», 30/5/01 καὶ 18/8/01.
7. Περιοδικὸ «Μετρό», Ὀκτώβριος 2001.

– Εὐχαριστοῦμε θερμῶς τὸν καθηγητὴ Β. Φίλια, ποὺ εὐγενῶς μᾶς παραχώρησε τὸ σχετικὸ μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ προσωπικὸ του ἀρχεῖο καὶ τὸ βιβλίο τοῦ C. Hitchens.

Παν. Α. Κουδάλακῆς

Πότε γεννήθηκε ο Χριστός;

ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Στο ύπ' αριθ. 228 τεύχος του «Δαυλου» καταχωρίστηκε επιστολή του αξίου συν-συνεργάτη του «Δαυλου» κ. Ε. Ἀτταβυρίου με την οποία ἐσχολιάζετο ἐρευνά μου σχετική με τις χρονολογήσεις της γέννησης και της σταύρωσης του Χριστού. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τόν εὐχαριστήσω τόσο γιά τήν ἐπισήμανση τοῦ λάθους στὸν προσδιορισμὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ρώμης τὸ ἔτος 746 πρὸ Χριστοῦ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Πολυδίου, ὅσο καὶ γιά τήν εὐκαιρία βαθυτέρας ἐρεύνης τοῦ ὅλου θέματος πρὸς πληρέστερη ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιζήτητου πλέον «Δαυλου».

Οἱ πληροφορίες τῶν Εὐαγγελίων ὅπωςδήποτε εἶναι πολὺ περιληπτικὲς καὶ ἔχουν πολλὰς ἐλλείψεις ἱστορικῆς θεμελιώσεως τῶν γεγονότων τῆς περιόδου ἐκείνης, ἀλλὰ σὲ συσχετισμὸ καὶ παραλληλισμὸ με γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται ἀπὸ ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς μποροῦν νὰ φανοῦν χρήσιμες γιά τὸ πρὸς ὑπολογισμὸν θέμα, δεδομένου ὅτι ἡ κριτικὴ τῆς ἱστορικότητος τῆς περιόδου ἐκείνης ἔχει γίνε ἀπὸ πολλοὺς ἐπὶ 2.000 χρόνια τώρα. Ἡ διδασκόμενη ἀρχαία ἱστορία στὰ σχολεῖα μας εἶναι ἀποσπασματικὴ καὶ δὲν παρέχει πλήρη εἰκόνα τῶν γεγονότων τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ περισσότεροι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς δὲν εἶναι γνωστοὶ ἔστω καὶ κατ' ὄνομα στοὺς σημερινούς Ἕλληνες. Ἐπίσης πολλὰ γεγονότα ἔχουν διατυπωθῇ λανθασμένα καὶ ὁμως ἔχουν γίνε ἀποδεκτὰ εὐρέως.

Ενα ἐκ τούτων εἶναι ἡ «Κτίσις τῆς Ρώμης». Ὁ Α. Lapple στὸ βιβλίο του «Ὁ Ἄλλος Ἰησοῦς» (μετ. Εὐαγ. Γεωργούλα, ἐκδ. Κονιδάρη 1999, σελ. 17) λέγει: «ὡς ἡμερομηνία ιδρύσεως τῆς Ρώμης **θεωρήθηκε** τὸ ἔτος 753 πρὸ Χριστοῦ». Καὶ στῇ σελ. 18 συμπληρώνει: «ὁ μοναχὸς Διονύσιος ὁ Μικρὸς τὸ ἔτος 525 μετὰ Χριστὸν **ἐπρότεινε** μία χριστιανικὴ χρονολόγηση, τοποθετώντας τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὸ ἔτος 754 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Ὡστόσο ὁ δημιουργὸς τοῦ ἡμερολογίου ἔκανε ἓνα μικρὸ σφάλμα κατὰ ἑπτὰ χρόνια, ὅπως διαπιστώθηκε ἀργότερα. Ἡ χρονολόγηση αὐτὴ, ποὺ προτάθηκε τὸν 6ο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν, ἀποδείχθηκε λανθασμένη ἀπὸ μεταγενέστερους ὑπολογισμούς, με ἀποτέλεσμα ἡ ἱστορικὴ χρονολογία τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ πρέπει νὰ τοποθετηθῇ στὸ 7ο ἔτος πρὸ Χριστοῦ. Τὸ ἀπολογιστικὸ λάθος τοῦ μοναχοῦ Διονυσίου τοῦ Μικροῦ δὲν ἔχει διορθωθῇ μέχρι σήμερα». Κατόπιν αὐτῶν ὁ Η. G. Wells στῇ «Σύντομη Παγκόσμια Ἱστορία» του (μετ. Μπ. Γραμμένου, ἐκδ. Ἀγκυρα 1971, σελ. 139) λέγει: «Σύμφωνα **με τις παλιές χρονολογίες** ἡ Ρώμη ιδρύθηκε τὸ 753 πρὸ Χριστοῦ καὶ 23 χρόνια μετὰ τὴν πρώτη Ὀλυμπιάδα».

Ὁ Μ. Ντινὰν στὴν «Παγκόσμια Ἱστορία» του (τόμος 1ος, ἐκδ. Πάπυρος 1966, σελ. 74) λέγει: «Πάνω στοὺς λόφους ποὺ δεσπόζουν στὴν περιοχὴ ιδρύθηκε ἡ Ρώμη τὸ 753 πρὸ Χριστοῦ, σύμφωνα με τὴ **μυθικὴ παράδοση**». Ὁ Θ. Διαμαντόπουλος στῇ «Συνοπτικὴ Ἱστορία τῶν Λαῶν» (ἐκδ. 1966, σελ. 146) σημειώνει: «Τὸ 754 πρὸ Χριστοῦ ἀναφέρεται ἱστορικὰ σὰν χρονολογία ἱδρύσεως τῆς Ρώμης». Καὶ ὁ Η. W. van Loon στὴν «Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος» (μετ. Π. Βραχιώτης, ἐκδ. Σελίδες, σελ. 95) λέγει: «Βρισκόμαστε στὸ 753 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης».

Πότε ὁμως ιδρύθηκε στὴν πραγματικότητα ἡ Ρώμη; Ὁ Πολύβιος λέγει: τὸ 746 π. Χ. Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης στὸ 7ο βιβλίο τῆς «Ἱστορικῆς Βιβλιοθήκης» του λέγει: «Ἡ Ρώμη ἐκτίσθη στὸ δευτέρου ἔτος τῆς 7ης Ὀλυμπιάδος» ἢ τὸ ἔτος 746 π. Χ. Ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς στὴν Ρω-

μαϊκή Ἀρχαιολογία (βιβλ. Α, παρ. 75, ἐκδ. Teubner 1967), γράφει: «*Ὁ Ρωμύλος ἡγήθη τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 7ης Ὀλυμπιάδος*», δηλ. τὸ ἔτος 747 π.Χ. Ὁ Εὐσέβιος στὴν «Προπαρασκευὴ Εὐαγγελίου» (βιβλ. 10ον, παρ. 14) ἀναφέρει: «*Ὁ Ἀχὰς βασιλεὺς 16 ἔτη. Τότε ἐγένετο ἡ πρώτη Ὀλυμπιάδα. Τὸν διεδέχθη ὁ Ἐζεκίας ἐπὶ 29 ἔτη. Τότε ὁ Ρωμύλος ἔκτισε τὴν Ρώμην καὶ ἐβασίλευσε αὐτὴν*», δηλ.: 776 π.Χ. – 29 χρ. = 747 π.Χ. Ὁ Πλούταρχος στὸ «Βίος Ρωμύλου» (μετ. Μ.Γ. Μερακλή, ἐκδ. Γαλαξίας 1968, σελ. 64) λέγει: «*Ὁ Ρωμύλος ἔκτισε τὴν πόλιν τῆς Ρώμης τὸ τρίτο τῆς 6ης Ὀλυμπιάδος*», δηλ. τὸ ἔτος 749 π.Χ. Ἡδὴ παρουσιάζονται πέντε χρονολογίες ἰδρύσεως τῆς Ρώμης ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς, πού ἡ μικρότερη διαφέρει τῆς μεγαλύτερας κατὰ τρία μόλις χρόνια. Ὁ «μέσος ὁρος» τῶν χρονολογιῶν τούτων εἶναι τὸ ἔτος 747 πρὸ Χριστοῦ. Τὸ 747 π.Χ., ἀφαιρούμενο ἀπὸ τὸ 754 τοῦ Διονυσίου τοῦ Μικροῦ, δίνει ὑπόλοιπο 7 χρόνια, ὅσο ἦταν τὸ προσδιορισθὲν ἀνωτέρω σφάλμα τοῦ περὶ τῆς γεννήσεως Χριστοῦ.

Ἀφαιρούμενο ὁμως ἀπὸ τὸ 753 π.χ. δίνει ὑπόλοιπο - 6 χρόνια, πού ἀντιστοιχοῦν στὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὑπολογίσθηκε καὶ ἀποδείχθηκε ἀπὸ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα στὸ σχετικὸ ἄρθρο μου, πού δημοσιεύθηκε στὸ τεύχος 216 τοῦ «Δαυλοῦ». Κανονικὰ ἡ χρονολογία ἰδρύσεως τῆς Ρώμης χρειάζεται **διόρθωση**, ἀλλὰ ποίος μπορεῖ σήμερὰ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τέτοιες σταγόνες ἱστορικῆς ψευδολογίας;

Τὰ χρονικὰ διαστήματα τόσο τῆς Βίβλου ὅσο καὶ τῶν Εὐαγγελίων ὀρίζονται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἢ τῶν μεσοδιαστημάτων ἢ τοῦ συνολικοῦ χρόνου τῆς ἡγεμονίας ἐνὸς βασιλέως. Ἐκτὸς τούτου περὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἢ τοῦ ἔτους τῶν Ἑβραίων σημαντικὴ εἶναι καὶ ἡ πληροφορία τοῦ Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ στὶς «Χρονογραφίες» του (ἐκδ. Ἀποστ. Διακ. τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος, 1958, σελ. 179-180), κατὰ τὴν ὁποία: «*Οἱ Ἑβραῖοι ἀριθμοῦν τοὺς ἐνιαυτοὺς κατὰ τὸν ὁρόμον τῆς Σελήνης... διὰ τοῦτο ἀνὰ ὀκτὼ χρόνια παρεμβάλλον τρεῖς ἐμβολίμους μῆνας*». Τοῦτο δὲν ὀδηγεῖ σὲ ἓνα συγκεκριμένο καὶ παραδεκτὸ ὑπολογισμό τοῦ ἐτησίου ἐνιαυτοῦ. Κατ' ἀνάγκην σὲ πολλὰς περιπτώσεις πολλοὶ συγγραφεῖς ὅπως ὁ Ἰώσηπος, ὁ Εὐσέβιος, ὁ Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανὸς καὶ ἄλλοι γιὰ ἓνα πιὸ ἀκριβῆ χρονολογικὸ προσδιορισμὸ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀρίθμηση τῶν ἐλληνικῶν ὀλυμπιάδων.

Ἡ χρονολογία 750 π.Χ. «ἀπὸ κτίσεως Ρώμης», πού ἀποδίδεται στὸν Ἰώσηπο, δὲν συναντᾶται πουθενὰ στὰ ἔργα του, ἀλλὰ πολλὰς φορὲς χρησιμοποιεῖ τὴ χρονολογικὴ ἀρίθμηση τῶν Ἑλληνικῶν ὀλυμπιάδων. Ἐτεῖ ἡ χρονολογία «750 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης» τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρώδης εἶναι ἀθεμελιωτὴ καὶ πιθανῶς ὀφείλεται στὸν χρονολογικὸ ὑπολογισμό τοῦ Διονυσίου τοῦ Μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη πιὸ πάνω λανθασμένος. Ὁμως ὁ Ἰώσηπος στὸ 14ο βιβλίον του, παρ. 389 (ἐκδ. Weidmann, Βερολίνο 1955) γράφει, ὅτι: «*Ὁ Ἡρώδης ἀναλαμβάνει τὴν βασιλείαν τὴν 184ην Ὀλυμπιάδα*», δηλ. 184 Χ 4 = 736 χρ. - 776 π.Χ. = 40 π.Χ. Κατὰ τὸν Ἰούλιον Ἀφρικανὸν στὴ σελ. 181 τοῦ ἀναφερθέντος βιβλίου του: «*Ὁ Ἡρώδης ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τῆς Συγκλήτου καὶ τοῦ Ὀκταβίου Σεβαστοῦ, καὶ ἐβασίλευσε ἐπὶ 34 χρόνια*». Ὅποτε ὁ Ἡρώδης πέθανε: **40 π.Χ. - 34 χρ. = 6 πρὸ Χριστοῦ**, ὅπως προσδιωρίσθηκε πιὸ πάνω καὶ στὸ ἄρθρο μου τοῦ τεύχους 216 τοῦ «Δαυλοῦ». Πέθανε περίπου τρεῖς μὲ τέσσαρες μῆνες μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, διότι τὸν θάνατό του ὁ Ἰωσήφ τὸν ἔμαθε στὴν Αἴγυπτο, ὅπως γράφει ὁ Ματθαῖος (κεφ. Β., παρ. 19). Ἐπειτα, ἂν εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος ἀναχωρήσεως τοῦ Ἰωσήφ μετὰ τὸν Ἰησοῦ γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Κατὰ τὸν Ἰώσηπο («Ἀρχαιολογία», βιβλ. 18ον, παρ. 32): «*Ὁ Καῖσαρ, ὁ δεῦτερος αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων πεθαίνει ἐπὶ Ἀννίου τοῦ Ρούφου, ἀφ' οὗ βασιλεὺς ἐπὶ 57 χρόνια, καὶ ἔζησε 77 χρόνια. Τὸν διαδέχεται ὁ Τιβέριος*» (τὸ ἔτος 14 μετὰ Χριστόν, ὅπως γράφει ὁ Μ. Ντυνάν, σελ. 153 καὶ ὁ H.G. Wells στὴ σελ. 158 τῶν ἀναφερθέντων βιβλίων τους). Ὅποτε ὁ Καῖσαρ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία: **14 μ. Χ. - 57 χρ. = 43 πρὸ Χριστοῦ** καὶ γεννήθηκε: **14 μ.Χ. - 77 χρ. = 63 πρὸ Χριστοῦ**.

Ὁ Εὐσέβιος στὴν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία» (βιβλ. Α', παρ. 5) γράφει: «*Ἦταν πλέον τὸ 42ο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου, ὅταν διετάχθη ἡ πρώτη ἀπογραφή, ἡγεμονεύοντος στὴ Συ-*

ρία του Κυρηνίου». Ὅποτε ἡ ἐν λόγω ἀπογραφὴ, ἡ ὁποία ἀναφέρεται καὶ ἀπὸ τὸν Λουκᾶ (Β, 1), ἔγινε: **43 π.Χ. (ἀρχὴ βασιλείας Αὐγούστου) - 42 χρ. = 1 πρὸ Χριστοῦ**. Στὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1 πρὸ Χριστοῦ, ἢ μεταξύ τοῦ ἔτους 7 καὶ 6 π.Χ. κατὰ τὴν χρησιμοποιούμενη παραδοσιακὴ χρονολόγησι, ἡ Παναγία ἦταν ἔγκυος καὶ τὸ ἔτος 6 π.Χ. γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὅπως ἀποδεικνύεται στὸ σχετικὸ ἄρθρο μου, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ τεῦχος 216 τοῦ «Δαυλοῦ».

Ὁ Εὐσέβιος στὸ ἀναφερθὲν βιβλίο του (κεφ. Α, παρ. 9) ἀναφέρει, ὅτι: «**Στὸ δωδέκατο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου ἐγκαθίσταται ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας ὁ Πιλάτος**». Στὸ δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου (ὅπως λέγει καὶ ὁ Λουκᾶς στὸ κεφ. Γ', παρ. 1 τοῦ Εὐαγγελίου του) ὁ Πιλάτος ἔκλεινε τέσσαρα χρόνια στὴν Ἰουδαία, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς (κλείνοντας τὸ 29ο ἔτος τῆς ἡλικίας του) **εἰσήρχετο** στὸ 30ο ἔτος, καί, ἀφοῦ βαπτίστηκε, ἀρχισε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου του (ὅπως γράφει καὶ ὁ Λουκᾶς στὴν παρ. 23 τοῦ ἰδίου κεφαλαίου). Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων ἔχομε:

14 μ.Χ. (ἀρχὴ Τιβερίου) + 12 χρ. = 26 μ.Χ., (ἀρχὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ Πιλάτου). Ὅποτε τὰ τέσσαρα χρόνια ἀντιστοιχοῦν στὰ 26, 27, 28 καὶ 29, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Πιλάτος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἐξαγόμενο προκύπτει ἀπὸ:

14 μ.Χ. (ἀρχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου) + 15 χρ. = 29 μ.Χ. (τότε ἀρχίζει ἡ δημοσία παρουσία τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν συμπλήρωσε τὸ 29ο ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ εἰσήρχετο στὸ 30ο). Τέλος ὁ Εὐσέβιος στὸ Β' βιβλίο του (παρ. 4) ἀναφέρει, ὅτι: «**ὁ Τιβέριος πέθανε, ἀφοῦ διασίλεισε ἐπὶ 22 χρόνια**», δηλαδὴ τὸ ἔτος 36 μ.Χ. Τὸ ἴδιο ἔτος, τὸ 36 μ.Χ., ἔφυγε καὶ ὁ Πιλάτος ἀπὸ τὴν Ἰουδαία, ἀφοῦ ἡγεμόνευσε ἐπὶ δέκα χρόνια, ὅπως λέγει καὶ ὁ Εὐσέβιος στὸ ἀναφερθὲν βιβλίο του (Α', παρ. 9.2.).

Ἡ ὑπόθεσις τῆς σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ εἶναι θέμα ὥρας, καὶ ὁ Ἰωάννης λέγει περὶ αὐτοῦ (κεφ. ΙΘ, παρ. 14-34): «**Ἦταν Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥρα καὶ ὁ Πιλάτος παρέδωσε σ' αὐτοὺς τὸν Ἰησοῦν, γιὰ νὰ σταυρωθῇ. Τὸν ἔφεραν στὸν Κρανίον τόπον, ὅπου τὸν σταυρώσαν ἐν μέσῳ δύο κακούργων. Τότε οἱ στρατιῶτες διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά του**». Στὶς ἑξι ἢ ὥρα τὸ πρωὶ τελείωσε ἡ δίκη τοῦ Πιλάτου καὶ παρέδωσε τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ἰουδαίους γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν. Σὲ αὐτὰ συμφωνοῦν περίπου καὶ οἱ ὑπόλοιποι εὐαγγελιστὲς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι στὸ διάστημα ἀπὸ 6ης μέχρις 9ης ὥρας ἀναφέρουν ὅτι παρατηρήθηκε μείωσις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς λόγω ἐκλείψεως. Ἐπίσης ἀναφέρουν, ὅτι περὶ τὴν 9ην πρωινὴν ὥρα ὁ Ἰησοῦς παρέδωσε τὸ πνεῦμα του. Καὶ προσθετεῖ ὁ Ἰωάννης στὶς παρ. 31-33: «**Λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ μὴν μένουν τὰ σώματα στὸ σταυρὸ τὸ Σάββατο, γιατί ἦταν Παρασκευὴ τὸ ἀπόγευμα (ἢ τὸ βραδάκι), ρώτησαν τὸν Πιλάτο, γιὰ νὰ συντρίψουν τὰ σκέλη τῶν σταυρωμένων, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς ἦταν πεθαμένος καὶ δὲν τοῦ συντρίψαν τὰ σκέλη, ἀλλὰ ἕνας τῶν στρατιωτῶν τὸν κέντησε μὲ τὴν λόγχη καὶ ἀμέσως ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό**». Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ἀκόμη ζεστό. Ἄρα ἐξέπνευσε περὶ τὴν ἐνάτη πρωινὴν ὥρα, καὶ ἡ νύξιν διὰ τῆς λόγχης ἔγινε περίπου τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες τῆς Παρασκευῆς. Κατὰ συνέπειαν τὴν 12η ὥρα δὲν δικαζόταν ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ ἦταν ἤδη νεκρὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, τὴν ὁποῖαν ἀναφέρουν οἱ εὐαγγελιστὲς Ματθαῖος, Μάρκος καὶ Λουκᾶς, πλὴν τοῦ Ἰωάννου, ὅπως ἀπεδείχθη ὑπολογιστικὰ ἀπὸ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα στὸ τεῦχος 216 τοῦ «Δαυλοῦ» (ποὺ διωρθώθηκε στὸ τεῦχος 218 καὶ ἐπεξεργήθηκε στὸ τεῦχος 221), ἔγινε τὴν 18ην Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 31 μετὰ Χριστόν.

Ἡ ἡμερομηνία τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων καθωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Μωυσῆ (Ἔξοδος, κεφ. ΙΒ, παρ. 2 καὶ 6): «**ὁ μῆνας αὐτὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν μηνῶν, πρῶτος εἶναι γιὰ σᾶς στοὺς μῆνες τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τὴν δεκάτην αὐτοῦ τοῦ μηνὸς κάθε οἰκογένεια νὰ ἀγοράσῃ ἕνα πρόβατο. Νὰ τὸ διατηρήσετε μέχρι τὴν 14η τοῦ μηνὸς τούτου, ὁπότε νὰ τὸ σφάζετε (εἰς ἀνάμνησις τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς Αἰγύπτου)**». Πότε ἀρχίζει τὸ νέο ἔτος; Πῶς λεγόταν ὁ πρῶτος μῆνας τοῦ νέου ἔτους; **Ἄγνωστον**. Οἱ Ἑβραῖοι χρησιμοποιοῦσαν καὶ χρησιμοποιοῦν τὸ σεληνιακὸ ἡμερολόγιο. Ἀλλὰ οἱ ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος δὲν συμπίπτουν μὲ τὶς φάσεις τῆς σελήνης. Εἶναι φυ-

σικόν ότι ή αρχή τών σεληνιακών φάσεων σπάνια συμπίπτει με την ήμέρα της έβδομάδος ή του μηνός. Έτσι ή 14η του πρώτου μηνός του έτους του Μωυσή δέν μπορεί νά έχη καμμία σχέση με την 14ην ένός μηνός, πού ώνομάσθηκε Νισάν σέ μεταγενέστερη έποχή χωρίς καμμία άναγωγή άφειτηρίας. Μία πρώτη ένδειξη όνοματοθεσίας τών έβραϊκών μηνών άναφέρεται στη Βίβλο (Βασιλειών Γ, παρ. 1γ), όπου: « Στο 4ο έτος της βασιλείας του Σολομώντος έθεμελιώθη ό ναός του Κυρίου, στόν δεύτερο μήνα, τόν **Νισώ**. Τό 11ο έτος στόν όγδοο μήνα, τόν **Βάαλ**, έτελείωσε ό ναός». Δηλαδή περί τό 953 πρδ Χριστού, όπως άποδεικνύεται στό διδλίο μου «*Η Αναχρονολόγηση της Προϊστορίας*» (έκδ. «Δαυλός» 1999). Σέ δεύτερη φάση μήνες με όνόματα άναφέρονται άπό τά διδλία του Έσδρα κατά την έποχή της βασιλείας του Δαρείου και της Έσθήρ κατά την έποχή του Άρταξέρξου.

Περί της έορτής του έβραϊκού Πάσχα πέραν τών έντολών του Μωυσή, πού άναφέρθηκαν πδ πάνω, ύπάρχει και άλλη άπόφαση καταχωρισμένη στη Βίβλο (Παραλειπόμενα, κεφ. Λ, παρ. 12), πού λέγει: «και άποφάσισε ό βασιλεύς (Έζεκίας, 726-697 πρδ Χριστού) και οί άρχοντες και όλη ή εκκλησία νά έορτάζουν τό Φασέκ (τό Πάσχα) στόν δεύτερο μήνα». Και στην παράγραφο 13 προστίθεται: «και συγκεντρώθηκε στην Έρουσαλήμ λαός πολύς, για νά άποφασίσουν νά κάνουν την έορτή τών άζύμων τόν δεύτερο μήνα και έκαμαν τό Φασέκ (Φάσκα ή Πάσχα) την 14η του δευτέρου μηνός (δότε ή άπόφαση ήταν έγκυρη, γιατί έλήφθη με την παρουσία μεγάλου πλήθους)».

Προκύπτει όμως τό βασανιστικό έρώτημα: Ποιός ήταν ό δεύτερος μήνας τών Έβραίων; Σέ αυτό έρχεται νά άπαντήσει ό Έβραϊός Ίωσήπος στην «Ιουδαϊκή Άρχαιολογία» (διδλ. 3ο, παρ. 201), όπου λέγει: «Αρχομένου του δευτέρου έτους στόν μήνα Ξανθικόν τών Μακεδόνων, Νισάν δέ κατά τούς Έβραίους, στην πρώτη του μηνός». Τό στοιχείο αυτό συμπληρώνει ό Ευσέβιος στό διδλίο του «De Martyribus Palaestinae» (διδλ. 1ο παρ. 1η) λέγοντας: «Ο Ξανθικός τών Μακεδόνων είναι ό Άπρίλιος τών Ρωμαίων». Όποτε ό Νισάν τών Έβραίων μεταφέρθηκε άπό την πρώτη θέση του Μωυσή στη δεύτερη κατόπιν άποφάσεως του λαού και της ήγεσίας του και ταυτίστηκε με τόν μήνα Ξανθικόν τών Μακεδόνων και τόν Άπρίλιον τών Ρωμαίων, ό όποιος είναι ακόμη και σήμερα σέ παγκόσμια σχεδόν χρήση. Κατά συνέπεια με τά δεδομένα αυτά της Βίβλου, του Ίωσήπου και του Ευσέβιου ό Ίησους σταυρώθηκε κατά μήνα Άπρίλιον και δή την 13η Άπριλίου.

Στό άρθρο μου «Ο Χριστός γεννήθηκε τό 6 π.Χ.», πού δημοσιεύθηκε στό τεύχος 216 του «Δαυλού», προσδιορίστηκε άπό άστρονομικά στοιχεία, ότι ό Ίησους σταυρώθηκε την 18η Άπριλίου του 6 μ.Χ., διωρθώθηκε στό τεύχος 218 του «Δαυλού», έπαληθεύοντας περίπου ακριδώς τό προηγούμενο εξαγόμενο εκ τών διδλικών δεδομένων.

Άπό τά στοιχεία αυτά, πού προέκυψαν άπό μία συμπληρωματική έρευνα του όλου θέματος, προσδιορίζονται με χρονολογική ακρίβεια τά ακόλουθα γεγονότα της ιστορίας:

α. - 747 π.Χ. Κτίση της Ρώμης. **β.** - 63 π.Χ. Γέννηση του Καίσαρος Αύγούστου. **γ.** - 43 π.Χ. Ο Καίσαρ Αύγουστος άναλαμβάνει αυτοκράτωρ. **δ.** - 40 π.Χ. Ο Ηρώδης άναλαμβάνει βασιλεύς τών Ιουδαίων. **ε.** - 7 π.Χ. Η άπογραφή τών Ιουδαίων. **στ.** - 6 π.Χ. Η γέννηση του Ίησού Χριστού. **ζ.** - 6 π.Χ. Ο θάνατος του Ηρώδη. **η.** - 14 μ.Χ. Ο θάνατος του Καίσαρος Αύγούστου. **θ.** - 14 μ.Χ. Ο Τιβέριος αυτοκράτωρ τών Ρωμαίων. **ι.** - 26 μ.Χ. Ο Πιλάτος έπίτροπος τών Ιουδαίων. **ια.** - 29 - 30 μ.Χ. Η δημόσια εμφάνιση του Ίησού. **ιβ.** - 31 μ.Χ. (18η Άπρ.) Η σταύρωσή του. **ιγ.** - 36 μ.Χ. Ο θάνατος του Τιβερίου.

Αυτή είναι ή πραγματική ιστορία και χρειάζεται διόρθωση. Υπάρχει κανείς, για νά τη διορθώση;

Κων. Β. Κουτρουέλης

Αἰγαιακὸν εἰδώλιον σὲ στάση λωτοῦ τοῦ
5.800 π.Χ. (Μουσεῖο Νάξου.)

Η ΓΙΟΓΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

”Αμεση
ἀπόρροια
ἀρχαίων
ἐλληνικῶν
ἰδεῶν

Ἡ φιλοσοφία, σὰν ἔρευνα γιὰ τὴν πλήρη γνώση τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κόσμου ἐνιαιῶς, εἶναι ἀναντίρρητα ἐλληνικὴ ἀνακάλυψη. Εἶναι μία πορεία ἐπίπονη, «αἵματηρὴ» (Καζαντζάκης) μὲ τελικὸ σκοπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ Ἄληθές (εἰδέναι τὸ ὄντως ὄν'), ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ σοφός. Γιατὶ ἡ σοφία εἶναι μία κατάσταση, ἐνῶ ἡ φιλοσοφία ὁδός. Αὐτὰ πάντοτε τὰ συγχέουμε ἀπὸ ἄγνοια· ὁ Σωκράτης ὅμως τὰ ξεδιαλύνει συγκινητικά: «Θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γὰρ (=γιατὶ εἶναι ἤδη)· οὐδ' εἴ τις ἄλλος (ἄνθρω) σοφός, οὐ φιλοσοφεῖ» (Πλάτων, «Συμπόσιον» 204).

Καὶ σὰν ἐργαλεῖο ἡ Φιλοσοφία ἔχει τὸν λόγον, πὺν εἶναι διττός (πνεῦμα καὶ ἐπίγνωση²), χωρὶς νὰ ἀποκλείῃ τὸ ἄλλο ζευγὸς τῆς Τετρακτύος³, δηλαδὴ σῶμα καὶ ψυχισμὸς. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἀρχαιο-ἐλληνικὴ θρησκεία, πὺν δὲν ἔθετε φιλοσοφικά προβλήματα, ὅλες οἱ θρησκείες, ἰδίως οἱ ἀνατολικές, ὑποκαθιστοῦν τὴν φιλοσοφία/ἠθική, χρησιμοποιοῦντας διάφορα «ἐργαλεῖα» (ὁ Βουδισμὸς τὸ Ζέν, ὁ Κομφουκισμὸς τὸ Ταό).

Η ΓΙΟΓΚΑ. Ὁ Ἰνδουϊσμός, ἡ ἀρχαία αὐτὴ θρησκεία, προσπαθεῖ νὰ διερευνήσῃ τὰ υπαρξιακά προβλήματα μετὰ τὴ Γιόγκα. Στὴ Δύση ἐδῶ καὶ δύο αἰῶνες παρουσιάσθηκε καὶ καθιερώθηκε τὸ ἀπλούστερο ἀπὸ τὰ 8 εἶδη γιόγκα, ἡ Χάθα (Hatha-Yoga). Ἐγινε μοντέρνα γυμναστική, παρανοήθηκε, ἀλλοιώθηκε ἢ ἀπὸ ἄλλους λατρεύτηκε καὶ ἐγινε τρόπος ζωῆς. Ὑπῆρξαν περιπτώσεις ποὺ στὸ ὄνομά της ἐγιναν τεράστιες ἐπιχειρήσεις (Γκουρού, Μαχαρίσι κ.ἄ.).

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ γιόγκα⁴ καὶ ποιά ἡ σχέση της μετὰ τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ πράξι; Ἡ λέξις προέρχεται ἀπὸ τὸ σανσκριτικὸ < *yug* = συνδέω (μετὰ ζυγὸ) καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ ρῆμα *ζυγῶ* → λατ. *jungo*· σημαίνει δὲ τὴ συνένωση τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴ φύση (ἢ ὅπως ἀλλιῶς θέλετε: σύμπαν, ἀπόλυτο ἢ ὄντως ὄν, «θεῖον») ὥς καὶ τὴ χειραγώγηση τοῦ σώματος ἀπὸ τὸ πνεῦμα, ὥστε μετὰ τὴν ἐπίγνωση νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ρηχὴ καθημερινότητα, νὰ ἀφυπνισθῇ. Πέραν ὅμως ἀπὸ τὴ διαδικασία τελειοποίησης τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος (ὥστε τοῦτο νὰ μὴν τὸν ἀπασχολῇ πλέον) ἡ γιόγκα προτείνει ἕνα τρόπο ζωῆς ἢ καλύτερα μία «τέχνη τοῦ ζῆν» γιὰ κάθε λεπτὸ τῆς ζωῆς: τὸ «εὖ ζῆν» τοῦ Σωκράτη. Ἰσχυρίζεται ὅτι μετὰ τὴν ἀλληλεπίδραση σώματος-πνεύματος, μετὰ τὸν αὐτοέλεγχον καὶ τὴν αὐτοσυγκέντρωση φθάνει κανεὶς στὴν ἑκσταση (*samādhi*) [τὰ δύο «αὐτο-» προκαλοῦν καὶ τὶς μεγάλες ἀντιρρήσεις τῶν σοφῶν λ.χ. Krishnamurti²].

Η ΧΑΘΑ-ΓΙΟΓΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΕΣ. Αὐτὴ ἀσχολεῖται ἀποκλειστικὰ μετὰ τὸ σῶμα

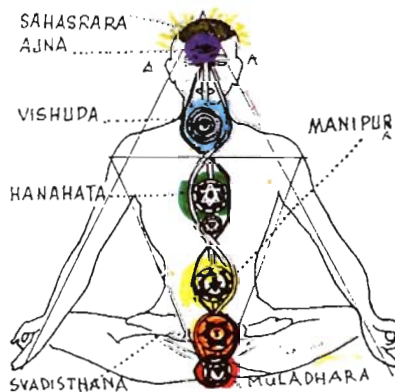

Σχ. 1. Ἡ «στάσις τοῦ Ἀωτοῦ».

καὶ μετὰ διάφορες μεθόδους ἐπιφέρει τὴν «κάθαρση» ὅλων τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, μετὰ σκοπὸ τὴν τελεία ὑγεία μέσῳ τῆς ἀπορρόφησης τοῦ Πράνα (= συμπαντικῆς ἐνέργειας). Οἱ βασικὲς μέθοδοι εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῆς ἀναπνοῆς, ἡ χαλάρωση (*shanāsana*), οἱ στάσεις (Σχ. 1) τοῦ σώματος (*asana-s*), ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς Χ-Γ καὶ τέλος ἡ αὐτοσυγκέντρωση. (Οἱ μέθοδοι λοιπὸν εἶναι μὴ τετρακτὺς = τετράς³ ὅπως ὅλα στὸν κόσμον μας, σύμφωνα μετὰ ἕνα συμπαντικὸ νόμον, τῆς Ἀνάγκης. Ἡ Πράνα ἔτσι προσλαμβάνεται καὶ συγκεντρώνεται σὲ 7 κέντρα (*chakra-s*) μπροστὰ καὶ 6 *Padma-s* στὴ σπονδυλικὴ στήλη, διαχέεται δὲ σὲ ὅλο τὸ σῶμα μέσῳ 2 βασικῶν καναλιῶν (*Nadi-s*) [Σχ. 2].

Ὑπάρχουν 8 εἶδη γιόγκα, δηλαδὴ δύο τετρακτὺς: α' **Τετρακτὺς**: Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴ Χάθα-γιόγκα, τὴ Μπάκζι (ἀφοσίωση ἀπόλυτῃ στὸ Θεό), τὴ Μάντρα (πρόκληση δονήσεων μέσῳ ἤχων/κινήσεων) καὶ Κάρμα (θυσιά

καὶ μετὰ διάφορες μεθόδους ἐπιφέρει τὴν «κάθαρση» ὅλων τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, μετὰ σκοπὸ τὴν τελεία ὑγεία μέσῳ τῆς ἀπορρόφησης τοῦ Πράνα (= συμπαντικῆς ἐνέργειας). Οἱ βασικὲς μέθοδοι εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῆς ἀναπνοῆς, ἡ χαλάρωση (*shanāsana*), οἱ στάσεις (Σχ. 1) τοῦ σώματος (*asana-s*), ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς Χ-Γ καὶ τέλος ἡ αὐτοσυγκέντρωση. (Οἱ μέθοδοι λοιπὸν εἶναι μὴ τετρακτὺς = τετράς³ ὅπως ὅλα στὸν κόσμον μας, σύμφωνα μετὰ ἕνα συμπαντικὸ νόμον, τῆς Ἀνάγκης. Ἡ Πράνα ἔτσι προσλαμβάνεται καὶ συγκεντρώνεται σὲ 7 κέντρα (*chakra-s*) μπροστὰ καὶ 6 *Padma-s* στὴ σπονδυλικὴ στήλη, διαχέεται δὲ σὲ ὅλο τὸ σῶμα μέσῳ 2 βασικῶν καναλιῶν (*Nadi-s*) [Σχ. 2].

Σχ. 2. Τὰ τσάκρας μετὰ χρώματα.

του ἑαυτοῦ σὲ ἀφιλοκερδῇ προσφορά). **6' Τετρακτύς:** Ζνάνα-γιόγκα (γνώση/αὐτογνωσία), Κουνταλίни (ξύπνημα καὶ χρῆση τῆς δύναμης ποὺ ἐδρεύει στὴ σπονδυλική στήλη), τὴν *Ράζα* (=βασιλική) < ὀρέγω → Λατ. *rego/rex* καὶ Γαλατ. -rix), ἡ συνέχεια τῆς Χάθα μὲ διαλογισμό καὶ τέλος ἡ Σαμάντι-γιόγκα, αὐτὴ ποὺ στοχεύει στὴν ἔνωση μέσῳ τῆς ἔκστασης.

ΤΑ ΤΣΑΚΡΑΣ. Μετὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατόν σύντομη καὶ τίμια παρουσίαση τῆς γιόγκα (οἱ παρερμηνεῖες εἶναι συχνές καὶ ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐκ τοῦ πονηροῦ) ἃς καθορίσουμε τίς ἀκριβεῖς θέσεις τῶν τσάκρας. [Ἡ σανσκρ. λέξη *chakra* (= κύκλος/ κέντρο συσσώρευσης ἐνέργειας) προέρχεται ἀπὸ τὸ πρωτομινωικὸ *ku'ka-ro'* → κύκλος, πρβλ. τὰ κύκλα = ὀφθαλμοὶ γενικῶς].

Οἱ Ἰνδοῦιστές Βραχμάνοι κρατοῦσαν κρυφὸ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῶν Τσάκρας καὶ τῆς θέσεως τῶν μέχρι τὸν 17ο αἰ., ὁπότε καὶ ἐμφανίστηκαν οἱ πρῶτες ἀπεικονίσεις (**Σχ. 3**), ποὺ τὰ παρουσίαζαν ὡς πολύγωνα $d \approx 15$ ἔκ.

Ἔτσι χάθηκε, ἴσως ἐσκεμμένως, ἡ ἀκριβὴς των θέσις καὶ ἀντὶ σημείων ἔχουμε ἀκαθόριστες ἐπιφάνειες σὲ **μὴ σωστή** θέση!

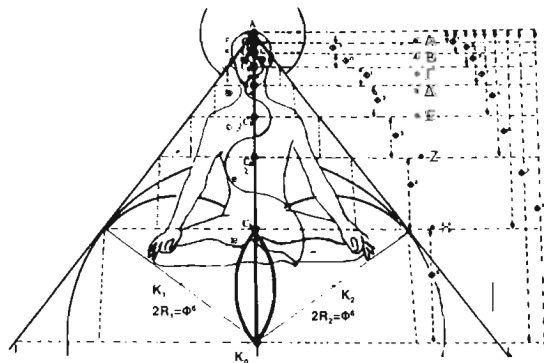
Ὁ Ἰπλ. Δάκογλου στὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέροντος βιβλίο του «Ὁ μυστικὸς κώδικας τοῦ Πυθαγόρα» (τόμ. 1), ὁρμώμενος ἀπὸ τὰ Ζιγκουράτ (πύργοι τῆς Μεσοποταμίας) καὶ τὴν πυραμίδα τοῦ Χέοπος καὶ θεωρώντας τὰ ἐνεργειακὰ κατασκευές, συσχετίζει αὐτὰ μὲ τὰ Τσάκρας. Ὑπολογίζει καὶ τὰ ἐξαόροφα Ζιγκουράτ καὶ τὴν Πυραμίδα χωρισμένα σὲ ὕψη, ἀνάλογα πρὸς τὴ χρυσὴ σειρὰ τῶν δυνάμεων⁵ τοῦ ἀριθμοῦ $\Phi = 1,618\dots$, δηλαδὴ $\Phi^{-1}, \Phi^0, \Phi^2, \Phi^3, \Phi^4$. (**Σχ. 4**),

ὅπου δέβαια ὁ λόγος τῶν διαδοχικῶν ὑψῶν ἰσοῦται μὲ Φ ($B\Gamma:BA = \Phi$ κ.λπ.). Θεωρεῖ δὲ τὴν ἴδια σειρὰ ὡς ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν τσάκρας.

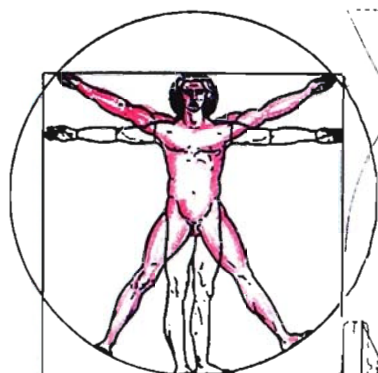
A	B	Γ	Δ	E	Z	H

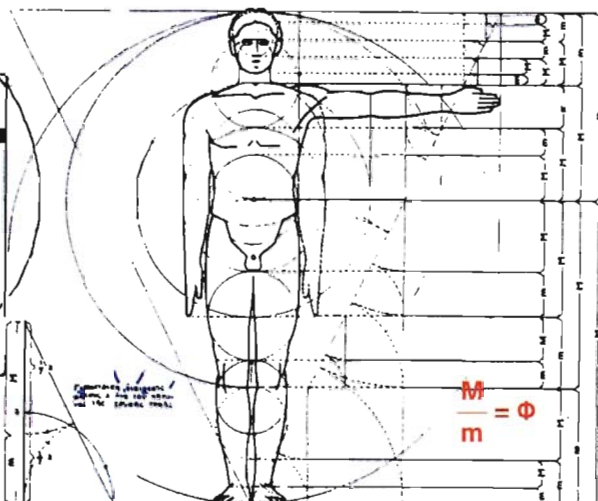
Σχῆμα 3.

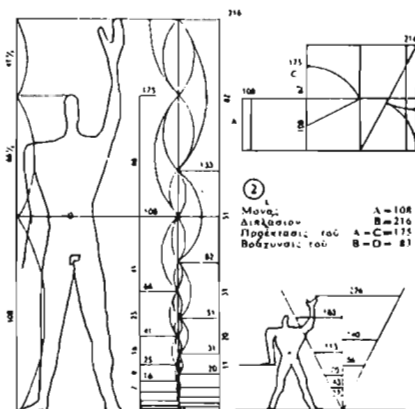
Σχῆμα 4.

Σχήμα 5. Leon. da Vinci.

Σχήμα 7.

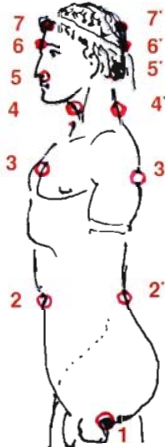

Σχήμα 6. Le Corbusier.

Βέβαια ο χωρισμός του ανθρώπινου σώματος σε «χρυσές» αναλογίες του Φ ήταν γνωστός από την Αναγέννηση, σχεδιάστηκε δε από μεγάλους ζωγράφους-αρχιτέκτονες όπως οι Α. Dürer, Μ. Αγγελος (Σχ. 5), ντ'Αντί και ο σύγχρονος Le Corbusier (Σχ. 6). Η «Βίβλος» των αρχιτεκτόνων ή «Αρχιτεκτονική» του Neufert ξεκινά από την ακριβή μέτρηση του σώματος (Σχ. 7) πάντα με βάση τον αριθμό Φ .

Ο Ίπλ. Δάκογλου λοιπόν απεκάλυψε εφαρμογές του αριθμού Φ του Πυθαγόρα, ο οποίος δυστυχώς δεν έγραψε κανένα βιβλίο, ούτε φυσικά έχουμε σχέδια δικά του ή κανενός άλλου αρχαίου Έλληνα μαθηματικού σχετικά με το Φ και ιδιαίτερα για τα τσάκρας-κύκλα.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΥΚΛΑ. Για να επισημάνουμε την ακριβή θέση των «κύκλων» ως ενεργειακών σημείων, προτείνουμε να ληφθούν τα **πραγματικά** μήκη μεταξύ των (μέτρηση επί του σώματος) με λόγο $\Phi = 1,618...$, αρχίζοντας από το πρώτο στο κέντρο του Μερινέου, μεταξύ γεννητικών οργάνων και πρωκτού (Σχ. 8). Ός δεύτερο να ληφθεί ο ομφαλός για άτομο ύψους 1,70 μ. μετράται απόσταση $M = 40$ εκ. Επομένως το τρίτο θα βρίσκεται σε

Σχήμα 8. Κύκλα των Ελλήνων.

$M = 24,7$ έκ. ($40 \times 1/\Phi = 0,618 \times 40$) ήτοι στο μέσον του *στέγνου* και τὸ τέταρτο $15,3$ έκ. ($0,618 \times 24,7$) στὸ *λάρυγγα* (*καρύδι*): τὸ πέμπτο $9,5$ έκ. κείται κάτω ἀπὸ τὴ μύτη, τὸ ἕκτο $5,8$ έκ. ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ τὸ ἕβδομο $3,6$ έκ. στὰ ριζά, μεταξὺ μετώπου καὶ μαλλιών (ὄχι στὴν κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπως θεωρεῖ ἡ νεώτερη γιόγκα). Ἐπομένως ἂν $\alpha = 3,6$ έκ., τότε οἱ ἀποστάσεις τῶν «κύκλων» εἶναι α , $\alpha \cdot \Phi$, $\alpha \cdot \Phi^2$, $\alpha \cdot \Phi^3$, $\alpha \cdot \Phi^4$, δηλαδή ἡ «χρυσή» Πυθαγόρεια σειρά Φ ! Ἀντίστοιχα ἀκριβῶς εἶναι τὰ Padma's τῆς σπονδυλικῆς στήλης. 2' = πρῶτος ὀσφυϊκὸς σπόνδυλος, 3' κύρτωμα, 4' = πρῶτος θωρακικός, 5' = ἄτλας, 6' = λαμβοειδὴς ραφή καὶ 7' = βρέγμα.

Ἐπειδὴ τὸ Σύμπαν «ἐργάζεται»⁶ μὲ τὸν ἀριθμὸ Φ καὶ στὸ ὕλικό καὶ στὸ ἐνεργειακὸ πεδίο, εἶναι φυσικὸ καὶ τὰ κύκλα-chakra νὰ ἀκολουθοῦν τὶς ἀναλογίες τοῦ Φ . Σχέδια τῶν κύκλων δὲν βρέθηκαν στὴν ἑλληνικὴ γραμματεία, ἀφοῦ τὸ 90% τῶν βιβλίων καταστράφησαν ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς διαφθορεῖς. Εἰδικώτερα στὰ μαθηματικά, ἀστρονομία, φυσικὴ κ.λπ. ἔγινε καὶ καταστροφή ἔνεκα λογοκλοπῶν (Fibonacci, Νεύτων, Κέπλερ καὶ πολλοὶ ἄλλοι). Πάντως οἱ πρωτο-ἑλληνες τὰ ἐγνώριζαν τουλάχιστον ἐμπειρικά, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴ λεπτομερέστατη περιγραφή ἀπὸ τὸν Ὅμηρο στὴν Ἰλιάδα (τοῦ ἀντιπολεμικοῦ αὐτοῦ ἔργου μὲ τὶς ὥμεις ἀφηγήσεις μαχῶν-μακελειῶν) αὐτῶν τῶν θανατηφόρων σημείων: «τὸν δὲ σκότος ὄσσε (= τὰ μάτια) κάλυψε» (Φ , 181), δηλαδή τῶν Chakra's καὶ Padma's ἓνα πρὸς ἓνα:

A Κύκλα: 1^{ον} κύκλον = «*θεδλήκει βουδῶνα*» [(= χτύπησε στὸ βουδῶνα), Δ 492]. 2^{ον} = «*γαστέρα γάρ με τύψε παρ' ὀμφαλόν*» (Φ 180). 3^{ον} = «*βέλος ἔβαλ' ἐνθ' ἄρατε φρένες*» (Π 480). 4^{ον} = «*βάλε δουρὶ λαιμόν*» (= χτύπησε μὲ τὸ κοντάρι στὸ λαιμό, N 388) καὶ «*φάρυγξ*» (T 420). 5^{ον} = «*βέλος ἵθυνε ρῖνα, ἐπέρησεν ὁδόντας*» μᾶσταξ; 6^{ον} = «*μέτωπον ρινός*» («*ὑπὲρ μύτης*»: N 616). 7^{ον} = «*βάλε... καὶ κορυφήν, ὅθι πρῶται τριχες ἐφύασι*».

B Padma's: 1^{ον} συμπίπτει μὲ τὸν 1^ο κύκλο. 2^{ον} «*κατ' ἄκνηστιν*» (μέσα νῶτα). 3^{ον} «*μεταφρένῃ ἐν ὀρόν πῆξεις*» (X 293). 4^{ον} «*ἔλασ' ἔγχει ἀντικρὺ δ' αὐχένος*» (X 327). 5^{ον} «*δόρυ δ' ὀφθαλμοὺς ἐξῆλθε διὰ ἰνίον*» (Ξ 495). 6^{ον} «*ξίφει ἤλασε κόρσιν καὶ ἔκπεσε δίφρον ἐπὶ δρεγμόν*» (Ε 584-5) καὶ 7^{ον} «*... ἐπικάρ*» [(= κατακέφαλα), Π 392].

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ. Προσπαθήσαμε νὰ ἀναδιώσουμε τὶς γνώσεις τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὰ ἐνεργειακὰ κέντρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρότασή μας, ἔχοντας τὴν ἴδια βάση μὲ τὴν τοῦ κ. Δάκογλου (σειρὰ Φ), ἔχει κάποιες διαφορὲς ἰδίως στὸ 2^ο κύκλο, λιγώτερο στὸν 3^ο κ.λπ. Ὡς πρὸς τὴ σύγχρονη ὁμως γιόγκα οἱ ἀποκλίσεις εἶναι μεγάλες: φαντάζομαι πάντως ὅτι θὰ συμπεῖσουμε μὲ τὴν πρότασή μας, ἐφ' ὅσον βρεθοῦν τὰ ἀρχαῖα σχέδια τῶν βραχμάνων.

Τί σχέση ὁμως ἔχει μὲ τοὺς Ἑλληνες-Αἰγαίους ἡ γιόγκα, ὁ Ἰνδουϊσμός, ἡ σανσκριτικὴ (ἀρχαία Ἰνδικὴ γλῶσσα) καὶ γενικὰ ὁ Ἰνδικὸς πολιτισμός; Ἀρκετοὶ ἐρευνητὲς διεπίστωσαν⁷ τὴν βαθεῖα ἐπίδραση ἐπὶ αὐτοῦ τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν καὶ ἐξερευνητῶν (Ζεὺς, Διόνυσος, Ὀρφεύς, Ἡρακλῆς) ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρό-

νια (προκατακλυσμαῖα) συνεχῶς μέχρι τὸν Μ. Ἀλέξανδρο. Ἡ Σανσκριτική λοιπὸν ἔχει διαπιστωμένη ὁμοιότητα μετὰ τὴν Ἑλληνική, ἐπεὶδὴ προέρχεται ἀπ' αὐτήν, ἀφοῦ ἡ Ἑλληνική εἶναι ἀρχαιότερη. Πράγματι ἐνῶ ἡ Σανσκριτική ἀπαντᾶται μόλις τὸ 1100 π.Χ., ἡ Ἑλληνική Γλῶσσα ἀνιχνεύεται ἀπὸ τὸ 5500 π.Χ. (Δι-σπηλιδό) μέχρι καὶ 40.000 πρὶν, σύμφωνα μετὰ τὸν Ἀρη Πουλιανό.

[**Παρέκδαση:** Ἡ ἴδια ὁμοιότητα καὶ τῶν μεταγενεστέρων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν μετὰ τὴν Ἑλληνική, ἀντὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπόδειξις ὅτι εἶναι μητέρα τῶν γλωσσῶν αὐτῶν, τροφοδότησε τὸ ἰδεολόγημα τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς» γλώσσας καὶ φυλῆς γιὰ εὐνόητους λόγους. Π.χ. γιὰ τὴν ἔννοια «δένδρου» ἔχομε Σανσκρ: dhruvāh/drva → Σλαβ. drvo, Γαλατ. derw. Ἀπὸ τὸν **μέσο ὄρο** αὐτῶν ἐφευρέθηκε ἡ δῆθεν ἰνδο-ευρωπαϊκὴ ρίζα *druv(o), ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀρχαιότατο *du-ru*⁸ = δρυς τῆς Γραμμικῆς B ≥ 4.000 π.Χ.]

Σχ. 9.

Κηρύκειον.

ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΙΟΓΚΑ. Ἐπόμενο λοιπὸν εἶναι **ὅλοι** οἱ ὄροι

τῆς γιόγκα νὰ ἔχουν ἑλληνικὲς ρίζες. Παρ' ὅλο ποὺ δὲν ὑπάρχει λεξικό μετὰ προφορὰ τῆς Σανσκριτικῆς, θὰ ἐπιχειρήσουμε τὴν ἐτυμολογήσῃ τους:

1. Τὴ λέξη Γιόγκα τὴν ἐτυμολογήσαμε ἐνωρίτερα εὐκόλα ὅπως καὶ τὰ Τσάκρας.
2. Āsana = στάση (σώματος) < Φεστάν = ἴσταμαι.
3. Bandha = συστολή / σφίξις < πακτώω / πηγνύω = στερεῶ → Λατ. pango.
4. Dhyana = διαλογισμὸς < δύ(ν)ω = βυθίζομαι (σὲ σκέψεις) / ἀντιλαμβάνομαι.
5. Γκουρού (guru) = Γαλλ. maître = κύριος/διδάσκαλος Σανσκρ. gurūh < ἰσχυρὸς (Ἡσύχιος). Κυάρεη Ἀθηνᾶ < μινωϊκὸ ku-ra-no = κύριος/κοῖρανός.
6. Jnana = γνώση (φιλοσ./ἐαυτοῦ) < Σανσκρ. g'nanam < γνῶναι = γινώσκω → Σλαβ. jnanie.
7. Karma = χρέος ἀνταπόδοση, «Ἀνάγκη» < χρέος < χρᾶσθαι = μεταχειρίζομαι (καλῶς / κακῶς).
8. Kundalini = δύναμις τῶν «ὄψεων» τῆς σπονδυλικῆς στήλης < κυνδάλῃ(νος)! = πασσαλίσκος παιγνίου μετὰ κορδέλλες. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 2½ ἡμιστροφές σπείρας στὸ χῶρο πέριξ ἄξονος (Σχ. 9), εἶναι δηλαδὴ ὅμοιο μετὰ τὸ κηρύκειον τοῦ Ἑρμοῦ, προστάτη τῆς ὑγείας καὶ ἐκφραστὴ τῶν μυστικῶν δυνάμεων. Συμβολίζει τὰ κανάλια τῆς Πράνα = κοσμικῆς ἐνέργειας (θετικὸ/ἀρνητικὸ) [Σχ. 10]: μετὰ σύγχρονους ὄρους, τὴν κβαντομηχανικὴ (κύματα) καὶ τὴ διπλὴ σπείρα τοῦ DNA⁹ μετὰ τὸν ἀγγελιαφόρο (messenger, mRNA) τὸν ἄγγελο-Ἑρμῆ!
9. Māndra = λέξεις / ἤχοι / δονήσεις < σανσ. manyatre = διαλογίζομαι < μάντις < μαίνομαι καὶ μάω. Ἐξ οὗ

Σχ. 10. Φίδι περὶ ἀοράτου φαλλοῦ (!) συμβολίζοντα τὴν κοσμικὴ ἐνέργεια! Ἰνδία 18ος αἰ.

καὶ μῆτις → Λατ. mens, mentis, Γοτθ. muns → Ἀγγλ. mind.

10. Nādi = κανάλι < Σανσ. nati = δίκτυο < νηδὺς = πλέγμα κοιλίας < νήθω → Ἀγγλ. net.
11. Pādma = βάθμις < πάτημα < πατέω < πάτος / πόντος → Λατ. pons, pontis.
12. Prāna = κοσμική ἐνέργεια < πέρνημι / περάω = διαπερνῶ.
13. Samādhi = ἐκσταση < Δωρ. σάμα = σῆμα < σημαίνω = φανερώνω, ἀντιλαμβάνομαι ἄμεσα.
14. Shān-Āsāna = χαλάρωση, relax → Shava < σαδάζω = συντρίβω, διαλύω, παραλύω (τὰ μέλη), ἐξ οὗ παράγεται ἡ ἐβραϊκή λέξη Sabbath = ἀνάπαυση! ὅπου παραλύει κάθε δραστηριότητα.
15. Tāntra = ἐκτείνω < Σανσ. tanu-te < τάνυται τοῦ τανύω/τείνω.
16. Hātha-Yōga. Ἡ ἀπλούστερη καὶ γνωστότερη γιόγκα, ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸ σῶμα τὴ διπλὴ κοσμικὴ ἐνέργεια ἥτοι τὴν θετικὴ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀντιστροφῶς τὴν ἀρνητικὴ (ἡα < καγ = πρὸς τὰ κάτω + τηα < δᾶθεν = γῆθεν = ἀπ' τὴ γῆ).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΓΙΟΓΚΑ. “Ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος νοεῖ μετὰ τὴν ἀλληλεγγύη τῆς «πολιτείας» τὸ παρανοεῖ μετὰ τὴν ἀπομόνωση μιᾶς ἐγωκεντρικῆς κοινωνίας. Καὶ ἡ γιόγκα σὲ Ἰνδία καὶ Ἀνατολὴ νοθεύεται μετὰ τὴ μεταφυσικὴ/ἀσκητισμὸ, ἐνῶ στὴ Δύση μεταφυτευμένη παραποιεῖται μετὰ τὸν ὠφελισμὸ (σωματικὴ εὐεξία μόνον). Οἱ βασικὲς τῆς ὁμῶς ἀρχές, δηλαδὴ ἡ συνταύτιση τοῦ ἀτόμου μετὰ τοὺς ρυθμοὺς καὶ τοὺς νόμους τῆς Φύσης (ἡ Ἀνάγκη τῶν Ἑλλήνων) καὶ ἡ κατανόηση τῆς λειτουργίας τοῦ Ἐγὼ (γινῶθι σαυτὸν), εἶναι ὄντως παναθρώπινες καὶ διαχρονικὲς, ἀφοῦ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ κοσμοθέαση.

Καὶ ὁ τελικὸς [δὲν ὑπάρχει τέλος, παρὰ ποιοτικὴ ἀλλαγὴ] στόχος, ἡ *συνένωση* (= Γιόγκα) σώματος, ψυχῆς, πνεύματος καὶ Samadhi (ἐπίγνωσης)², δὲν εἶναι παρὰ τὰ 4 «*ριζώματα*» τοῦ Ἐμπειδοκλῆ (B19), ἐνοῦμενα μετὰ τὴ «*σχεδύνην, φιλότητα*» (= συνεκτικὴ φιλία). Καὶ οἱ ἐπιδιώξεις τοῦ **γιόγκα: ἀπλότης, ἐπίγνωσις, διαλογισμός, γαλήνη εἶναι τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλλήνα φιλοσόφου: μέτρον, αὐτογνωσία, διάλογος, ἀταραξία. Εἰδικώτερα γιὰ τὸ διαλογισμὸ/αὐτοσυγκέντρωση καὶ τὴ γαλήνη.

1 «Σὲ κάθε τι σοβαρὸ ποὺ κάνουμε, ὅπως ὁ ἔρωτας καὶ τὸ παιχνίδι, εἴμαστε σὲ αὐτοσυγκέντρωση· ἔτσι ἀνοίγουν οἱ πόρτες τῆς φύσης καὶ ἀφήνουν νὰ περάσουν οἱ ἀκτῖνες τῆς γνώσης», γράφει ὁ γιόγκι Vivekanda τὸν 19^ο αἰ. Καὶ ὁ Σωκράτης διαλογίζεται στὸ «Συμπόσιο» τοῦ Πλάτωνα: «τὸν Σωκράτη ἐαυτῷ προσέχοντα» (= θυσιάζοντα, σὲ αὐτοσυγκέντρωση) κι ἔμεινε πίσω, εἶπε δὲ ὁ Ἀριστοδῆμος -ἀφῆστε τον, τὸ ἔχει συνήθεια νὰ μένη ἀκίνητος! («ἔθος τι τοῦτ' ἔχει ἐνίοτε ἀποστάς ὅπῃ ἂν τύχῃ ἔστηκεν» 174D. Ἐπίσης στὸ 220c ἀναφέρεται ὅτι ὁ Σ. παρέμεινε ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος ἐπὶ 24 ὥρες «*ξυμνοήσας*» (= διαλογιζόμενος).

2 Γαλήνη: Καὶ ὁ πάντα γαλήνιος Σωκράτης γιὰ μοναδικὴ φορὰ προσεῦχεται: «᾿Ω φίλε, πάν... δοίητέ μοι καλῶ γενέσθαι τᾶνδοθεν· τὰ ἔξωθεν τοῖς ἐντὸς εἶναι μοι φίλα» (= ἀξίωσέ με νὰ ἔχω ἐσωτερικὸ κάλλος καὶ τὰ ἔξω νὰ μοῦ ταιριάζουν ἁρμονικά). “Ὅσο γιὰ τὸν μέγα «ἀτάραχον» Ἐπίκουρο (ὁ «ἡδονιστὴς»

τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν) χρησιμοποιεῖ στο τεράστιο ἔργο του (300 βιβλία σὺν ἐπιστολές, ἐξ ὧν ἐλάχιστα ἀπέμειναν) συνεχῶς λέξεις ὡς ἀπονία, ἀταραξία, ἀλυπία, ἀπάθεια, μακαριότης, γαλήνη, διαλογισμός, ἐπαίσθηση καὶ ἐπίνοια.

“Ὅπως εἶπαμε, ἡ Χάθα γιόγκα ἐκφράζεται μὲ ἀναπνοές, χαλάρωση καὶ στάσεις. Δυστυχῶς δὲν ἐρεύνησα τὸ πολύτομο ἱατρικὸ Corpus (συλλογὴ) τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν λόγῳ τοῦ τεραστίου ὄγκου του.

Ὑποθέτω, ὅτι θὰ περιέχῃ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντες πληροφορίες γιὰ τὰ ἀνωτέρω θέματα. Σὰς προσφέρω ὅμως μία τρυφερὴ ὅσο καὶ συγκλονιστικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὸ «Συμπόσιον» τοῦ Ξενοφῶντα (II 19): «Ὁ Χαρμίδης κατέλαβε τὸν Σωκράτη ὀρχούμενον καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγη καὶ ἔδεισε μὴ μαίνοιο» (= φοβήθηκα μὴπως τρελλάθηκε)· αὐτὸς ὅμως τοῦ εἶπε: «ἐλθὼν οὔκαδε ὀρχούμενη μὲν οὐδ',... **ἐχειρονόμουν δέ.**» [Σαφῶς ἀναφέρεται στὶς στάσεις (asana's) τῆς γιόγκα (**Φωτ. 1**) καὶ στὴ χορευτικὴ γιόγκα τῶν Κινέζων, τὸ Τάι-Τσί].

Καὶ συνεχίζει μὲ τοὺς «κυβιστήρας» (= ἀκροβάτες), ποὺ στέκονται μὲ τὸ κεφάλι κάτω (**Σχ. 11**)· τελειώνει δὲ ὁ Ξενοφῶν ὡς ἐξῆς: «...ἡ παῖς εἰς τοῦπισθεν καμπτομένη τροχοῦς ἐμιμεῖτο, ὃ δὲ (παῖς) ταῦτα εἰς τὸ ἔμπροσθεν... **ἐπειράτο**» (**Σχ. 12**).

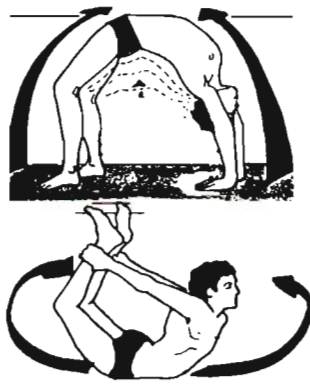
Καὶ ἓνα χαριτωμένο ἀπόφθεγμα τοῦ Πλουτάρχου (Λακων. 233): “Ενας ξένος στὴ Σπάρτη «κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θάτε-

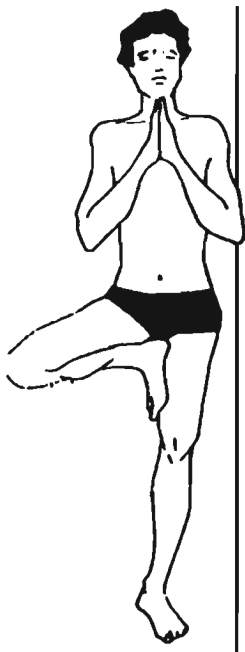
Φωτ. 1. Ἡ Dakini ὀρθούμενη ἐν σοφίᾳ.

Σχῆμα 11.

Σχ. 12. Στάση ρόδας = Chakrasana.

Σχ. 13. «Χήνα».

ρου σκέλους» (στηριζόμενος στο ένα του πόδι) είπε σὲ Λάκωνα: *μπορεῖς νὰ μείνης τόσο χρόνο;* Ὁ δὲ ἀπάντησε: *«οὐ γάρ τῶν μέντοι χηνῶν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ»* (= ὄχι βέβαια! ἀπὸ τίς χῆνες ὅμως δὲν ὑπάρχει μιὰ πού νὰ μὴν μπορῇ!) [Σχ. 13].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Προσπαθήσαμε νὰ ἀποδείξουμε τὴ γένεση τῆς γιόγκα σὰν θεωρίας καὶ πράξης στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ μεταφύτευσή της στὴν Ἰνδία μετὰ ἀπὸ τὴν προϊστορική ἐπίσκεψη τῶν Ἑλλήνων. Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωση τούτων παρουσιάζουμε δύο ἐκπληκτικὲς φωτογραφίες εἰδωλίων, πού βρέθηκαν στὰ Δωδεκάνησα ≥ 5.800 π.Χ. καὶ τὴν Κρῆτη ≥ 6.500 π.Χ. ἀντίστοιχα (**Φωτ. Προμετωπίδας** καὶ **Φωτ. 2**). Οἱ πρωτο-ἐλληνες Αἰγαῖοι διαλογίζονταν στὴ στάση τοῦ Λωτοῦ!

Βιβλιογραφία

1. Πλάτων, «Φαῖδρος» 231D/2 49C, ἐκδ. Ζαχαρόπουλος.
2. Κ. Καρμυράντζος, «Ἐπίγνωση» «Δ», τ. 228.
3. Κ. Καρμυράντζος, «Ἀσκληπεῖα», «Δ», τ. 216.
4. J-P. Roumanes, «Le Yoga», Hachette.
5. Κ. Καρμυράντζος, «Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου», «Δ», τ. 224.
6. Ἱππ. Δάκογλου, «Ὁ μυστικὸς κώδικας τοῦ Πυθαγόρα», Νέα Θέσις.
7. Κ. Κουτρουβέλης, «Ἡ Ἀναχρονολόγηση τῆς Προϊστορίας», ἐκδ. «Δαυλὸς» 1999.
8. Hooker, «Γραμμικὴ Γραφὴ Β».
9. Κ. Καρμυράντζος, «Ὁ μινωϊκὸς σταυρὸς-σπείρα», «Δαυλὸς», τ. 220, σελ. 13982.

Κων. Καρμυράντζος

Ἀρχιτέκτων ΕΜΠ

Φωτ. 2. Βλέπε φωτογραφία τῆς προμετωπίδας τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ταλιμπανισμός στη Γλώσσα

Κατάπληξη και απορία προκάλεσε η πρόταση της Έλληνίδας επιτρόπου στην Ευρωπαϊκή Ένωση Άννας Διαμαντοπούλου για την επιβολή της Αγγλικής ως δεύτερης επίσημης γλώσσας στην Ελλάδα. Ερωτηματικά επίσης προκάλεσε η άμεση «απόρριψη» της εν λόγω πρότασης από τους γνωστούς «αδιάφορους» του κατεστημένου (Έκκλησία, έλληνοχριστιανικοί κύκλοι, νυν και πρώην ύπουργοί Παιδείας, ό πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Μπαμπινιώτης, εύρωδουλευτές της Αντιπολίτευσης κ.λπ.). Ό τρόπος πού «έτέθη» και ταυτόχρονα «άπερρίφθη» ή «πρόταση» επιτρέπει την βάσιμη ύποψία ότι επρόκειτο για μία προσχεδιασμένη άπόπειρα «βολιδοσκόπησης» της κοινής γνώμης για τά πνευματικά ρεύματα και τις αντίληψεις πού σήμερα διαμορφώνονται περί του Έλληνικού Πολιτισμού και μάλιστα για τό ζωτικό στοιχείο του, πού άναμφισβήτητα είναι ή Έλληνική Γλώσσα. Σίγουρα έπονται κι άλλες – άνάλογες – άπόπειρες «βολιδοσκόπησης» ή «δοκιμής», διότι ή Διεθνής Έξουσία, ως γνωστόν, μέσω τών δικών της ανθρώπων, έπιχειρεί νά έλέγξει και νά έμποδίσει ένα νέο φαινόμενο: την άναγεννητική πνοή πού άρχισε σιγά σιγά νά διαπερνά την έπί αιώνες λιμνάζουσα πνευματική κατάσταση αυτού του Τόπου αλλά και της ανθρώπινης γενικώτερα.

Είναι πλέον γεγονός, πώς σήμερα ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων στην Ελλάδα και παγκοσμίως «ψάχνει» και «ψάχνεται» με άπώτερο στόχο την κατανόηση της σπουδαιότητας του Έλληνικού Πολιτισμού ως μιάς και μοναδικής όδου ίστορικής και πολιτιστικής ύπάρξεως στο μέλλον. Συμβάνα άπως ή πρόταση της Έπιτρόπου μόνο ύπό αυτό τό πρίσμα μπορούν νά έρμηνευθούν.

Μέ άφορμή τό έν λόγω συμβάν μās δίνεται ή εύκαιρία νά διατυπώσουμε δύο έπισημάνσεις:

Α Οί άπαιτήσεις στην έπιστήμη, στην ύψηλή τεχνολογία και κυρίως στην πληροφορική σέ συνδυασμό με την άνάγκη καθιέρωσης ένός ώλοκληρωμένου γλωσσικού συστήματος έπικοινωνίας φέρουν στο προσκήνιο την άπαιτηση για καθιέρωση μιάς κοινής παγκοσμίου γλώσσας, πού δέν θα είναι άλλη άπό την Έλληνική, καθ' όσον κατά κοινή όμολογία ή Αγγλική δέν έπαρκει. Στο ένδεχόμενο αυτό ήδη προσαρμόζονται έταιρείες - κολοσσοί της Πληροφορικής (ή έταιρεία Microsoft για παράδειγμα άρχισε τη διδασκαλία της Αρχαίας Έλληνικής στο στελεχιακό της δυναμικό: βλ. «Δ», τ. 244). Επίσης πέραν τών Έλληνικών Σπουδών σέ έπίπεδο πανεπιστημίου τά αρχαία έλληνικά διδάσκονται και πάλι στα Δημοτικά και στα Γυμνάσια τών περισσότερων εύρωπαϊκών χωρών ως βασικό ή προαιρετικό μάθημα.

Β Είναι ασύλληπτο και έγκληματικό τό ίδιο έλλαδικό κράτος νά επιδιώκη τόν ύποβιβασμό ή την έξομώωση της Έλληνικής Γλώσσας με μία ξένη, όπως ασύλληπτη και έγκληματική ήταν ή «γλωσσική μεταρρύθμιση» του 1976 (διά νόμου κατάργηση της διδασκαλίας τών Αρχαίων) ή του 1982 με την διά νόμου κατάργηση της δισχλιετούς ισχύος έλληνικής γραφής και έπιβολή του μονοτονικού (βλ. «Δ», τ. 233).

• Ό «Δαυλός» στα είκοσι χρόνια της παρουσίας του έχει άφιερώσει περίπου 5.000 σελίδες του για την έρευνα της Έλληνικής Γλώσσας και Γραφής (προκαλώντας την όργή του ρωμείου κατεστημένου αλλά και του διεθνούς σκοταδισμού, πού μεθοδικά έως σήμερα επιδιώκουν ποικιλοτρόπως την άγλωσσία), προβάλλοντας την παγκοσμότητα της Έλληνικής Γλώσσας και ταυτίζοντάς την με τόν Έλληνικό Πολιτισμό. Τό ίδιο θα συνεχίση νά πράττη και στο μέλλον.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΟΜΗΡΙΚΑ ΚΥΡΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

«Ψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν» (Ίλιάς Λ 440). [Μετάφρασι: «πισωπατώντας εἶπε στὸν Σῶκο τὰ λόγια αὐτά».] [1]. Ὅμως τὸ Ὅμηρικό ὄνομα Σῶκος τὸ ἔχουν ἀρκετοὶ συμπατριῶτες μας τώρα, ὅπως εὐκόλα μπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο τῶν Ἀθηνῶν. Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς Ἰλιάδας ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Δάρης, ὄνομα κοινὸ στὴν σύγχρονη Ἑλλάδα.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς νομίζουμε ὅτι ἑλληνικὰ ὀνόματα ἦσαν μόνον τὰ γνωστὰ τῆς κλασικῆς Ἑλλάδος (Σωκράτης, Φίλιππος, Ἀλέξανδρος, Πλάτων Κλεοπάτρα, Ἡρων, Ἀρχιμήδης, Εὐκλείδης, Χαρμίδης, Ἡρακλῆς κ.λπ.), τὰ ὁποῖα ὅλα διατηροῦνται ὡς τίς μέρες μας, ὥστε νὰ μᾶς θυμίζουν τὴν σύνδεσή μας μὲ τὸ ἀρχαῖο μας παρελθόν. Τελικῶς τί

Γιατὶ ὄχι καὶ «πισωγλέντης»; (ἢ περὶ «πληρότητας» ἐνὸς λεξικοῦ)

Προσφάτως ἔπεσε στὰ χέρια μου τὸ περίφημο «Λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας» τοῦ κ. Γ. Μπαμπινιώτη καὶ τῶν «γλωσσολόγων» (ἔτσι αὐτοαπακαλοῦνται) συνεργατῶν του. Προσπαθώντας νὰ τὸ συμβουλευθῶ βρέθηκα μπροστὰ σὲ ἓνα πραγματικὸ γλωσσικὸ χάος, γεγονὸς πού μὲ προέτρεψε νὰ τὸ μελετήσω εὐρύτερα, μὲ στόχο νὰ κατανοήσω τὴ «φιλοσοφία» του, τὴν ὁποία νομίζω ὅτι τελικῶς συνέλαβα καὶ ἀκολουθῶς παραθέτω ἐν ὀλίγοις.

Ἀνατρέχοντας στὰ διάφορα λήμματα τοῦ ἐν λόγῳ λεξικοῦ, θὰ ἀναγνώση κανεῖς τίς πρῶτες ἐρμηνευτικὲς ἐκδοχὲς κάθε λέξεως πού περιέχονται σ' ὅλα τὰ ἄλλα λεξικά (καὶ μάλιστα σ' αὐτὰ μὲ μεγαλύτερη σαφήνεια καὶ συνέπεια). Ἀκολουθῶς ἀρχίζει ἓνας κατάλογος μὲ ἐννοιολογικὲς καὶ σημασιολογικὲς ἐκδοχὲς πού ξενίζουν. Πρόκειται γιὰ νοήματα καὶ σημασίες τῆς δημώδους νεοελληνικῆς ὅπως καὶ τῆς λεγόμενης «ἀργκῶ», πού γιὰ ἓναν κοινὸ ἀναγνώστη σίγουρα εἶναι οἱ περισσότερες πρωτόγνωρες. Κάθε λέξη λοιπὸν χάνει τὸ αὐτοτελές της νόημα, τὴ σαφήνειά της καὶ τὴν πρωτογενῆ της σημασία καὶ θυθίζεται σὲ ἓναν ἀπέραντο κυκεῶνα «ἐκδοχῶν», χάνοντας τελικῶς τὴν ἰδιαίτερη ταυτότητά της.

Θὰ ἰσχυρισθῇ κανεῖς, πὼς δυστυχῶς αὕτη εἶναι ἡ γλωσσικὴ κατάντια τῆς νε-

συμβαίνει με τὰ ὀνόματα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων; Εἶναι τυχαῖο γεγονός ὅτι τὰ ὁμηρικὰ ὀνόματα Σῶκος καὶ Δάρης διασφύζονται ὡς τὶς μέρες μας;

Γιὰ νὰ διαλυθοῦν οἱ ἀπορίες, διενεργήθη μία μικρὴ δειγματοληπτικὴ ἔρευνα σὲ μερικὲς σελίδες τῆς Ἰλιάδος, ὅπου τὰ εὐρεθέντα ὁμηρικὰ ὀνόματα ἀνεζητήθησαν στὰ ὀνόματα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων μέσῳ τοῦ τηλεφωνικοῦ καταλόγου τοῦ ΟΤΕ τῆς περιοχῆς τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ διαπίστωση εἶναι, ὅτι ἀρκετοὶ Ἑλληνες φέρουν ὁμηρικὰ ὀνόματα. Κατωτέρω παρατίθεται ὁ κατάλογος τῶν ὁμηρικῶν ὀνομάτων τῶν ἀντιστοιχούντων πρὸς τὰ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀριστερὴ στήλη περιέχει τὸ ὁμηρικὸ ὄνομα μὲ κεφαλαῖα καὶ ἡ δεξιὰ τὸ σύγχρονο ἢ τὸ παραπλήσιό του. Ἐὰν τὸ σύγχρονο ὄνομα ταυτίζεται μὲ τὸ ὁμηρικόν, γράφεται καὶ αὐτὸ μὲ κεφαλαῖα, ἄλλως μὲ μικρά.

Ὀμηρικὸ	Σύγχρονο	Ὀμηρικὸ	Σύγχρονο
ΣΩΚΟΣ	ΣΩΚΟΣ	ΞΑΝΘΟΣ	ΞΑΝΘΟΣ
ΔΑΡΗΣ	ΔΑΡΑΣ	ΘΟΑΣ	ΘΟΥΑΣ
ΜΥΡΙΟΦΑΝΗΣ	ΜΗΤΡΙΟΥΝΗΣ	ΔΙΟΜΗΔΗΣ	ΔΙΟΜΗΔΗΣ
ΜΕΓΗΣ	ΜΕΓΑΣ	ΛΕΥΚΟΣ	ΛΕΥΚΟΣ
ΛΥΚΑΩΝ	Λύκας	ΓΛΑΥΚΟΣ	ΓΛΑΥΚΟΣ
ΚΑΠΑΝΕΥΣ	ΚΑΠΑΝΟΣ	ΦΗΓΕΥΣ	ΦΗΓΕΑΣ
ΑΣΤΥΑΝΑΣ	ΑΣΤΥΑΝΑΣ	ΔΙΩΝΗ	ΔΙΩΝΑ
ΑΒΑΣ (ΝΤΟΣ)	ΑΒΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ	ΘΕΡΣΙΤΗΣ	Θερσίδης

ὀλληνικῆς κοινωνίας καὶ τὸ ἐν λόγῳ λεξικὸ ἀπλῶς τὴν καταγράφει. Ἄν ὅμως ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, πρὸς τί ἢ χρησιμότητα μιᾶς τέτοιας καταγραφῆς; Ἀπλᾶ ὁ λόγος ὑπάρξεως ἐνὸς τέτοιου λεξικοῦ εἶναι ἡ νομιμοποίηση, μὲ τὴν καταγραφή του, αὐτοῦ τοῦ γλωσσικοῦ ἐκφυλισμοῦ; Τὴν ἀπάντηση θὰ τὴ δώσουμε ἀμέσως.

Γιὰ τὸν κ. Μπαμπινιώτῃ ἡ γλῶσσα ὀρίζεται ὡς «**ὄργανο ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων**» καὶ τίποτε παραπάνω. (Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ πεποίθηση τῆς μοντέρνας γλωσσολογίας.) Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ γλῶσσα ὀρίζεται ὡς μέσο συνεννόησης, τότε ἡ ποιότητά της κρίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. Ἄν δηλαδὴ ἐπιτυγχάνεται ἡ συνεννόηση, τότε καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι ἐπαρκής. Οἱ σύγχρονοι γλωσσολόγοι δέχονται, χωρὶς νὰ τολμοῦν πάντοτε νὰ τὸ ὁμολογήσουν, πὼς δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως μιὰ «ἐπίσημη» – ὀργανωμένη ἐννοιολογικά, συντακτικά καὶ γραμματικά – γλῶσσα. Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ ἡ δημώδης καὶ ἡ «ἀργκὴ» ἀρκοῦν γιὰ τὴ συνεννόηση τῶν χρηστῶν τους, τότε ἀποτελοῦν «πλήρεις» γλῶσσες. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὕτῃ τὸ ἐννοιολογικὸ περιεχόμενον τῶν λέξεων ἀφήνεται στὴν κρίση τοῦ ἐκάστοτε ὁμιλοῦντος-χρήστη τῆς γλώσσας. Μάταιος λοιπὸν εἶναι ὁ κόπος τῆς σύνταξης ἐνὸς λεξικοῦ, ἀφοῦ κάθε λέξη παίρνει ἀπεριόριστες σημασίες ἀνάλογα μὲ τὶς νοητικὲς ἢ κοινωνικὲς ποιότητες τῶν χρηστῶν της. Παρὰ τὴν πίστη σ' αὐτὴν τὴν ματαιότητα τοῦ λεξικοῦ ὁ κ. Μπαμπινιώτῃς τὸ συνένταξε μὲ ἀποτέλεσμα τὸ χάος. Γι' αὐτὸ σὲ κάθε λήμμα ποὺ παραθέτει εἶναι ἐκδηλὴ καὶ προφανὴς ἡ ἀγωνία του νὰ συμπεριλάβῃ ὅλες τὶς ὑπάρχοντες ἐκδοχὲς τῆς λέξεως, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἀφοῦ οἱ τέτοιες «ἐκδοχὲς» εἶναι ἀπειρες. Γιὰ παράδειγμα τὴν

Όμηρικό	Σύγχρονο	Όμηρικό	Σύγχρονο
ΛΗΤΙΟΣ	Λητός	ΚΑΙΝΕΥΣ	Καινής
ΚΛΟΝΙΟΣ	Κλονιζάκης	ΠΟΛΙΤΗΣ	ΠΟΛΙΤΗΣ
ΠΡΟΘΟΟΣ	ΠΡΟΥΘΗΣ	ΑΚΑΜΑΣ	ΑΚΑΜΑΣ
ΑΖΕΑΣ	ΑΖΑΣ	ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ	ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ
ΠΕΤΕΟΣ	Πετέλαρος	ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ	ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ
ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ	Μενεσθέας	ΡΗΝΗ	ΡΗΝΑ
ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ	ΠΟΛΥΞΕΝΙΔΗΣ	ΜΕΔΩΝ	Μεδένης
ΔΙΩΡΗΣ	ΔΙΟΡΙΔΗΣ	ΦΟΡΚΥΣ	Φοῦρκος
ΜΑΧΑΩΝ	ΜΑΧΑΩΝ	ΑΣΚΑΝΙΟΣ	ΑΣΚΑΝΗΣ
ΛΕΟΝΤΕΥΣ	ΛΕΟΝΤΗΣ	ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ	Ἀντίφαλος
ΚΟΡΩΝΗΣ	ΚΟΡΩΝΗΣ	ΝΑΣΤΗΣ	ΝΑΣΤΑΣ

Ἡ διαπίστωση εἶναι, ὅτι ἀρκετοὶ τωρινοὶ Ἕλληνες φέρουν ὁμηρικὰ ὀνόματα. Μάλιστα δὲ τὸ ὁμηρικὸ ὄνομα στὴν σημερινὴ ἐποχὴ ἀπαντᾶται ὡς ἐπίθετο καὶ ἀκολουθεῖ τὸ «μι-κρὸ» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον ὄνομα, δηλαδὴ τὸ «βαπτιστικόν». Τὸ φαινόμενο τῆς «ἐπι-θετοποιήσεως» τοῦ ὁμηρικοῦ ὀνόματος χρηθεῖ ἐρμηνείας, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος.

Τὸ φαινόμενο τῆς καθόλου διατηρήσεως τῶν ἀρχαίων ὀνομάτων ἕως τὶς ἡμέρες μας εἶναι εὐρύτερο καὶ περιέχει καὶ τὴν διατήρησι τῶν ὁμηρικῶν. Ὅμως τὰ ὁμηρικὰ ὀνόμα-

ἔννοια τοῦ ὁμοφυλοφίλου τὴν ἀποδίδει στὶς λέξεις «κίναϊδος», «πούστης», «κου-νιστός», «ἀδελφή», «συνιά» κ.ἄ. Τὶ γίνεται ὅμως μὲ τὶς λέξεις «πισωγλέντης», «ἄλευρον», «ἀγαπούλης» καὶ ὅσες ἀκόμη δημιουργεῖ ἡ «ἀργκὼ», ποὺ δὲν τὶς καταγράφει ὁ κ. Μπαμπινιώτης (καὶ ἔτσι αὐτοαναιρεῖται, ὅταν περιαντολογῇ στὸν πρόλογο, ὅτι ἔκανε τὸ «**πρῶτο πλήρες λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς**»); Μάταιη εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἀπόπειρα ἐτυμολόγησις τῶν λέξεων, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι οἱ ἐτυμολογοῦντες δέχονται τὴ συμβατικότητά τῆς γλώσσας. Ἀφοῦ δέχονται πὼς δὲν ὑπάρχει γε-νεσιονργὸς σχέση μετὰξὺ σημαίνοντος καὶ σημαινομένου, δηλαδὴ μετὰξὺ τῆς λέ-ξεως καὶ τοῦ πράγματος ποὺ ὀρίζει, πρὸς τι ἡ ἀνάγκη ἐτυμολογήσεως; Ὡς μόνη ἀνάγκη διεφάνη στὸ ἐν λόγῳ λεξικὸ ἡ κατάδειξις τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς» προε-λεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας. Ἔτσι οἱ περισσότερες ἀρχαιοελληνικὲς λέξεις ἔλκουν τὴν καταγωγή τους ἀπ' τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ «πρωτογλώσσα». Ἀλλες δη-λώνονται ὡς «ἄγνωστης προελεύσεως»... Γιὰ παράδειγμα ἡ ἐτυμολόγησις τοῦ λήμματος «θεός» ἔχει ὡς ἐξῆς: «**Θεός: ἀγνώστου ἐτυμολογίας, πιθανὸν γερμα-νικῆς ἢ λιθουανικῆς προέλευσης!**»

Ἀξίζει ἐπίσης νὰ δοῦμε τὸ κατεξοχὴν «σχετικὸ» λῆμμα «λόγος»: «**Λόγος: ἡ ικανότητα νὰ ἐπικοινωνῇ κανεὶς μὲ τὴ γλῶσσα**»(!) Στὴν συνέχεια παρεμβάλλο-νται κάποιες γνωστὲς ἀπ' τὴν καθημερινὴ ἔκφραση ἐκδοχές, καὶ στὴ 15ῃ ἐκδο-χῇ: «**ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ὡς δημιουργικὴ δύναμις τοῦ σύμπαντος**»... Ἡ ἔννοια τοῦ Λόγου στὸν Ἡράκλειτο καὶ εὐρύτερα στὴν ἀρχαιοελληνικὴ σκέψις, ποὺ συνέλα-βε καὶ ἐξέφρασε αὐτὴ τὴν ἐκρηκτικὴ ἔννοια, πουθενά! [Διαδάζουμε σήμερα σὲ

τα βασίζονται στην Μυκηναϊκή κληρονομία και όπωσδήποτε θα είναι αρχαιότερα του Όμηρου. Περί τούτου άψευδής μάρτυς είναι οι πινακίδες της ΓΓΒ με τὰ μαρτυρούμενα «κλασικόμορφα» όνόματα όπως π.χ. Εὐμήδης «e-u-mede-i», Μένων «me-no-no». Τό όμηρικό Γερήνιος (άπαντᾷ στίς πινακίδες ως Γερηνός – «ge-re-no»), ένῳ δέν άπουσιάζουν από τίς πινακίδες καί όνόματα συγχρόνων Ἑλλήνων όπως τὰ Λοῦκος, «lu ko», αλλά καί Ψελλός (τό όνομα του γνωστού λογίου του Βυζαντίου) «pe-se-to». Για τὰ όνόματα Λοῦκος καί Ψελλός μετ' έπιφυλάξεως άναφέρω, ότι δέν μαρτυροῦνται στη γνωστή Ἑλληνική Γραμματεία.

Μερικά από τὰ όμηρικά όπως τὸ ΜΥΡΙΟΝΗΣ, ένῳ δέν άναφέρονται στὸν Ἀθηναϊκό κατάλογο του ΟΤΕ, όμως υπάρχουν (ΜΗΡΙΟΥΝΗΣ). Είναι μαθηματικῶς δέδαιο, ότι καί άλλα όμηρικά όνόματα έχουν διασωθῇ έως τίς μέρες μας. Φάίνεται δέ ότι άρκετά όνόματα που δέν μαρτυροῦνται άμέσως στην Ἀρχαία Ἑλληνική Γραμματεία, τὰ χρησιμοποιοῦμε άκόμη καί σήμερα, είναι πανάρχαια καί ἦσαν όνόματα τῶν Ἑλλήνων από τούς προϊστορικούς χρόνους, όπως τὰ πελασγικά Λοῦκος καί Χαράλης.

Ἐν συμπεράσмати μπορεῖ άνέντως νά ύποστηριχθῇ για τὴν άνάκτηση τῆς αὐτογνωσίας μας, πῶς δέν χρειάζεται καθ' όλοκληρίαν νά πραγματοποιήσουμε άνασκαφές ἢ νά γράψουμε περισπούδαστα έργα. Ἀρκοῦν καί μόνον τὰ όνόματά μας καί μάλιστα αὐτὰ που οὔτε καν φανταζόμαστε, όπως τὰ Σῶκος καί Δάρης, για νά μᾶς οδηγήσουν στη γνώση καί τὴ σύνδεσή μας με τὸ ιστορικό αλλά καί με τὸ άπώτατό μας παρελθόν.

Βασίλειος Π. Κατσιαδράμης

διάφορα έπιστημονικά συγγράμματα, πῶς «ἡ σύγχρονη φυσική ξαναβρίσκει τὸν Λόγο του Ἡρακλείτου». Πόσο θά δοηθῇ τὸ σχετικό λήμμα του κ. Μπαμπινιώτη νά κατανοήση κανείς τὴ φυσική έννοια του ἡρακλείτειου λόγου;] Ἡ ἴδια τραγελαφική κατάσταση συναντᾶται καί σέ φαινομενικά εύκολες έτυμολογήσεις. Διαβάζουμε: «Ἀλιάκμων: εκ του ἄλας = ἄλατι + ἄκμων, που μπορούσε νά όφείλεται στο σχῆμα του ποταμού» (;!). Ἀντί τῆς αὐτονόησης: ἄλς (= θάλασσα) + ἄκμαίνω (χτυπῶ), ὁ κτυπῶν (με τὰ όρμητικά νερά του) τὴ θάλασσα.

Συμπερασματικά μπορούμε νά ύποστηρίξουμε πῶς, άνεξάρτητα από τὴ δούληση τῶν εκδοτῶν του, αντικειμενικά τὸ έν λόγω λεξικό γράφτηκε με στόχο τὴν έμπρακτη είσοδο τῆς μοντέρνας γλωσσολογίας στην Ἑλληνική Γλῶσσα, με άπώτερο σκοπὸ τὴ σύγχυση καί τὴν εξασθένηση τῆς παρουσίας τῶν αρχαιοελληνικῶν έννοιῶν στη νεοελληνική γλωσσική παιδεία.

Στὸν πρόλογο του έν λόγω λεξικοῦ, όπως προαναφέραμε, οί συντελεστές του θριαμβολογοῦν πῶς «δέν διατάζουμε νά ποῦμε στὸν άναγνώστη ότι κρατάει στα χέρια του τὸ πρώτο εκτενές, πλήρες καί με γλωσσολογικές προδιαγραφές συντεταγμένο λεξικό τῆς Νέας Ἑλληνικῆς». Ὁ παραπάνω ισχυρισμός συμφωνεῖ απόλυτα καί με τὸν όρισμό που οί ἴδιοι συντελεστές απέδωσαν στο λήμμα «ψώνιο = ὁ άνθρωπος που πιστεύει για τὸν έαυτό του ότι είναι πολύ σπουδαίος, ότι έχει ιδιαίτερα ταλέντα (χωρίς νά ισχύη κάτι τέτοιο), με άποτέλεσμα νά γελοιοποιῆται».

Παν. Α. Κουβαλάκης

Παρέκκλιση από τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψη ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴ τοῦ Πολιτισμοῦ Ἡ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΕΞΟΥΣΙΑΣΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟ

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν μυθικὸ λόγον στὸν ὀρθὸ λόγον τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἔργο τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης καὶ ὄχι τῶν ἐμπειρικῶν κανόνων ἀφρικανικῶν καὶ ἀσιατικῶν πολιτισμῶν. Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ ἀνιστόρητους ψευδοκλασικιστὲς πολλὲς ἀνοησίες γράφτηκαν γιὰ μιὰ ἀνύπαρκτη «πολυπολιτισμικότητα». Ἡ ἱστορικὴ μελέτη τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν ὁδηγεῖ στὴν πεποίθησιν, ὅτι σ' αὐτοὺς τῇ γνώσει συνιστοῦσαν ἀσύνδετοι πρακτικοὶ κανόνες, ποὺ δὲν ἱκανοποιοῦσαν καμμιὰ μορφή ἐπιστήμης.

Οἱ Ἕλληνες ἀντιμετώπισαν ἓνα πλῆθος προτάσεων, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονταν σὲ ὑλικά ἀντικείμενα, χωρὶς τὴν ἀναγκαίαν ἀφαίρεσιν καὶ γενικότητα μιᾶς ἐπιστημονικῆς θεώρησης. Ἡ λογικὴ σύνδεσις τῶν προτάσεων ἦταν ἐπιφανειακὴ ἢ τελείως ἀνύπαρκτη. Ἡ σκέψις τῶν βαρβάρων ἦταν καθηλωμένη ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ συγκεκριμένου. Καμμιὰ θεωρία δὲν μπορούσε νὰ ἀναπτυχθῇ. Ἡ λογικὴ συνέπεια καὶ συμβατότητα δὲν λειτουργοῦσαν ἱκανοποιητικὰ γιὰ μιὰ ἐπιστημονικὴ προσέγγισιν τῶν φαινομένων. Προφανῶς ἡ παραγωγικὴ σκέψις ἦταν ἀδύνατη, γιατί ἡ λογικὴ συνέπεια δὲν ἦταν αὐστηρή, ἐνῶ ἡ ἐπαγωγὴ ἦταν μιὰ πρωτόγονη προσπάθεια ταξινομήσεως ἐπὶ τῶν συγκεκριμένων πραγμάτων χωρὶς αἰτιοκρατικὴ ἀξιολόγησιν. Ἡ ἀνυπαρξία τῶν φαντασμάτων τοῦ νοῦ, ποὺ συνθέτουν τίς ἀρχικὰς ἐννοίας συνεποῦς θεωρίας, κρατοῦσε βαρεῖα τῇ σκέψει στὴν ἐπιφάνεια μιᾶς ἀφελοῦς ἐμπειρίας.

Ἡ ἀπόδειξις ἔξω ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ χῶρον ἦταν ἄγνωστη καθὼς καὶ ὅποι- αδήποτε ὑποτυπώδης θεμελίωσις ἐπιστήμης.

Εἶναι φανερὸ πῶς οἱ γνώσεις τῶν Ἀνατολικῶν ἢ τῶν Ἀφρικανικῶν λαῶν δὲν ἀποτελοῦσαν ἐπιστήμην, ἀλλὰ ἴσως ὑλικὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ μετασχηματισθῇ καὶ νὰ πάρῃ μορφή κατάλληλη, γιὰ νὰ ἀποτελέσῃ μαζί με νέες μεγαλοφυεῖς κατακτήσεις τὰ ἀρχικὰ μορφώματα τῆς ἐπιστήμης. Ὁ δρόμος γιὰ τὸν κόσμον τῆς ἐπιστήμης ἦταν πολὺ μακρὺς καὶ οἱ ἐμπειροτέχνες Ἀσιᾶτες καὶ Ἀφρικανοὶ δὲν ὑπωψιάζοντο τὴ δύναμιν τῆς παραγωγικῆς σκέψεως.

Στοὺς Ἕλληνες μαθηματικοὺς καὶ φιλοσόφους ὀφείλεται ἡ θεμελίωσις τῆς ἀξιωματικῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία προσφέρει γνώσιν ἀμετάβλητην ἀνά τοὺς αἰῶνες. Τὸ ἀναλλοίωτον τῆς παραγωγικῆς γνώσεως ἐπέβαλε τὴν μαθηματικὴν ἀλήθειαν ὡς ἀπόλυτην.

Ὁ Εὐκλείδης ἔδωσε τὸ πρῶτον ἀξιωματικὸν σύστημα στὴ γεωμετρίαν καὶ ὁ Πλάτων εἰσήγαγε τὴν ἀναλυτικὴν μέθοδον ἀποδείξεως προτάσεων καὶ θεωρημάτων. Ἡ ὁμορφία καὶ ἡ δύναμις χαρακτηρίζουν ἀκόμα καὶ τὰ παιδικὰ

θήματα της μαθηματικής επιστήμης. Ὁ φιλόσοφος ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονας Πυθαγόρας, ζώντας τὸ γλυκοχάραγμα τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν σχημάτων, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ἁρμονία καὶ τὴν ἀκρίβεια, ἀπαλλάσσει τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων ἀπὸ κάθε ὕλικῃ ὑπόστασι. Διατυπώνει τὴν ὄντολογικὴ ἄποψη, ὅτι τὸ ἀρχικὸ στοιχεῖο τῆς δημιουργίας δὲν εἶναι ψηλαφητό, ὅπως τὸ θεωροῦν ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ Ἀναξίμενης, ἀλλὰ μιὰ ὄντοτητα πνευματικὴ, ὁ ἀριθμὸς, ποὺ «ἐμψυχώνει» τὸν κόσμον. Ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τοῦ ὁρθοῦ λόγου (λογικῇ) σπρώχνει τὸν μυστικισμό τῆς Ἀνατολῆς στὴ σκιά τοῦ πνευματικοῦ τοπίου.

Ὁ Πυθαγόρας καθίσταται ὁ μέγας μεταρρυθμιστὴς τοῦ μυστικοῦ Ὁρφισμοῦ καὶ προσπαθεῖ ἀνεπιτυχῶς τίς μεταφυσικὲς δοξασίες νὰ τίς θεμελιώσῃ στὸ σύστημα τῆς ἀριθμητικῆς. Ἀπὸ τὴν πυθαγόρεια σχολὴ διατυπώθηκαν ἀποδείξεις περιφήμων θεωρημάτων τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς θεωρίας τῶν ἀριθμῶν, ἡ ὁποία γιὰ τοὺς πυθαγόρειους ἦταν ἓνα πρωτόφαντο μαθηματικὸ μοντέλο τοῦ κόσμου, ποὺ δὲν περιωριζόταν στὴν ἐκφραση φυσικῶν φαινομένων, ἀλλὰ ἐπεκτεινόταν καὶ στὶς κατηγορίες τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Εἶναι ἐκπληκτικὸ, πὼς τὸ ἀξεπέραστο πυθαγόρειο θεώρημα ὠδήγησε στὴν ἀνακάλυψη τῶν ἀρρήτων ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέτρεψαν ὁλόκληρὴ τὴ μυστικὴ πυθαγόρεια μεταφυσικὴ, περιορίζοντας τοὺς ἀριθμοὺς στὸ χῶρο τῶν μαθηματικῶν ὄντοτήτων. Οἱ ἀριθμοὶ ἔπαυσαν νὰ ἐκφράζουν μεταφυσικὲς δυνάμεις ἢ σχέσεις αὐτῶν καὶ κατέστησαν μαθηματικὰ πλάσματα, ποὺ λειτουργοῦν ὡς στοιχεῖα μαθηματικοῦ λογισμοῦ. Ἡ ἐπανάστασις τῆς νόησης ἔγινε ἀπὸ τοὺς θεμελιωτὲς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, τῶν ὁποίων τὸ ἔργο ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο ὁρόσημο τῆς ἱστορίας τοῦ πνεύματος. Γιατὶ στὴν ἐποχὴ τῆς πνευματικῆς ἀκμῆς τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς ἀπόδειξης ἀπελευθερώνεται ἡ νόηση ἀπὸ τὴν ἐμπειρία. Ὁ νοὺς καταυγάζει τὸ χῶρο, μορφώνει τὸ χάος καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἐποπτεία.

Πράγματι εἰσάγονται οἱ πρῶτες ὑπερβατικὲς ἔννοιες, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν χαρακτῆρα μεταφυσικό, ἀλλὰ εἶναι γεννήματα τῆς λογικῆς ἀφαίρεσης καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας. Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ὑπερβατικῶν ἐννοιῶν στὴ γεωμετρία καὶ τὴν ἀριθμητικὴ προσφέρει τὰ κατάλληλα στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα διατυπώνονται οἱ ἀρχές τοῦ διαισθητικοῦ χώρου· καὶ σήμερα ὡς συνέχεια αὐτοῦ ἐπινοοῦνται οἱ κατασκευές τῶν μὴ αἰσθητῶν ἀφηρημένων χώρων, ποὺ ἀλλάσσουν τὴ μορφή τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ κατὰ δάθος μελέτη καὶ ἡ συγκρότησις τῆς λογικῆς ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ γενικώτερα τοῦ λόγου ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς ἐρευνητὲς εἶναι τὸ θεῖο δῶρο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος στὴν ἀνθρώπινη νόηση. Εἶναι ἡ στιγμή τῆς γέννησις τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς γνώσεως, ὡς συνέπειας γνωστῶν πραγμάτων.

Εἶναι οἱ χρόνοι τοῦ ἔπους τοῦ πνεύματος, ποὺ συνέθεσαν οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι καὶ οἱ ποιητὲς τοῦ ὠραίου. Μέσα στὸ σκότος τῆς ἄγνοιας τῶν βαρβάρων ἔκτισαν Παρθενῶνες καὶ ἐπινόησαν θεωρίες γνώσεως καὶ ὁμορφιάς,

πού παραμένουν διαχρονικές. Ὁ Ἀριστοτέλης διατυπώνοντας τὶς ἀρχὲς τῆς λογικῆς ὀρίζει τὴν ἔννοια τοῦ συλλογισμοῦ γιὰ τὴν ἐξαγωγή συμπεράσματος, παρ' ὅλο πὺν ὁ συλλογισμὸς δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ὁρθότητα, γιατί μπορεῖ νὰ παρεισφύσῃ συντακτικὸ λάθος· εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ προσέγγιση στὴ λύση τοῦ προβλήματος τῆς συνέπειας. Βεβαίως ὁ ἀριστοτελικὸς συλλογισμὸς δὲν ἔχει τὴν τελειότητα τῆς ἀρχῆς τῆς τυπικῆς λογικῆς, ἀλλὰ ἀντιδιαστέλλει τὴν συνέπεια ἀπὸ τὴν γνώση τῶν πραγμάτων διὰ τῆς γνωριμίας. Ἡ γνωριμία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς συνειδητὴ συλλογὴ πληροφοριῶν γιὰ τὸ ἀντικείμενο καὶ ὡς φυσικὴ κατάταξη αὐτῶν σὲ κατηγορίες, ἐνῶ ἡ συνέπεια εἶναι ἡ λογικὴ συμβατότητα ἀποτελεσμάτων καὶ ὑποθέσεων. Ἡ ἀντιδιαστολὴ τῆς γνωριμίας ἀπὸ τὴν συνέπεια ὠδήγησε τὸν Εὐκλείδη στὴν ἀνακάλυψη τῆς ἀξιωματικῆς θεμελίωσης μιᾶς θεωρίας, πρῶγμα πὺν ἐμεῖς νοήσαμε στοὺς νεωτέρους, τελευταίους χρόνους. Στὴ σύγχρονη ἐπιστὴμὴ ἡ ἀξιωματικὴ θεμελίωση ἦταν ἡ διέξοδος, γιὰ νὰ λυθῇ τὸ μέγα πρόβλημα τῶν ἀντινομιῶν τῆς θεωρίας τῶν συνόλων, πὺν προκάλεσε ἀμφιβολίες ὄχι μόνον γιὰ τὴ θεμελίωση τῶν μαθηματικῶν ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε μορφὴ σκέψης.

Ἀπὸ τὴν μεγάλη κρίση τῆς νόησης οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἤλθαν καὶ μᾶς ἀπάλλαξαν. Εἶναι φανερὸ πὺς τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα παραμένει συνεχῶς ἐνεργὸ καὶ φωτίζει τὸ δρόμο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ. Ὅποιαδήποτε παρέκκλιση ἀπὸ τὴν ὀρθολογικὴ σκέψη τῶν Ἑλλήνων μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκτροπὴ καταστροφικὴ.

Εὐτυχῶς ὑπάρχει ἡ διαχρονικὴ σωτήρια ἀναγέννηση τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας, πὺν ἐκφράζεται διὰ τοῦ σύγχρονου Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος. Ἀπὸ τὴν ἀριστοτέλεια λογικὴ γεννήθηκαν ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ συνέπεια τῆς ἐπιστημονικῆς θεωρίας, πὺν ὑπερβαίνουν τὸ φαινόμενο, γιὰ νὰ προσεγγίσουν τὸ ἀντικείμενο. Ἡ γνώση στηρίζεται στὴν ἐγκυρότητα τῆς λογικῆς συνέπειας, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν ἐπαλήθευση.

Τὸ φῶς τῆς ἐπιστὴμης ἔλαμψε καὶ ἡ γνώση μὲ τὴν ἀπόδειξη ἐπικυρώθηκε. Οἱ Ἕλληνες ἀνακαλύπτουν τὸν νοητὸ κόσμον τῆς θεωρίας, πὺν εἶναι τὸ μοναδικὸ πέρασμα πρὸς τὸν ἀντικειμενικόν. Τὰ δεσμὰ τοῦ χώρου τῶν φαινομένων περιορίζονται, ἡ γνώση ἐπεκτείνεται καὶ ἡ ἀλήθεια στὸ ὄριο ἐμφανίζεται. Τὰ γεγονότα αὐτὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνες σοφοὺς εἶναι πραγματικότητα, τὴν ὁποία βίωσαν καὶ ἐδίδαξαν, ἀντίθετα ὁ ἄρβαρος πὺν δὲν ἐνόησε, ἐνεὸς ἔμεινε στὸ ἄκουσμα τῆς ἀλήθειας. Τὸν μυστικισμὸ δὲν ἀπέβαλε, μῖσος καὶ πόλεμος ἐκήρυξε στὸν ὀρθὸν λόγον τῶν Ἑλλήνων. Δυστυχῶς σήμερον οἱ ἐξουσιαστές συμμαχοῦν μὲ τοὺς σκοταδιστές, γιὰ νὰ κτυπήσουν τὴν ἐλευθερὴ Ἑλληνικὴ Σκέψη, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ρίζα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ. Ὁ πολιτισμὸς θὰ προχωρῇ σὲ ἀνώτερες μορφές, ἀναζητώντας τὸ τέλειον, ἂν δὲν ξεχνοῦμε, ἀλλὰ μελετοῦμε τὴ φύση καὶ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης.

Λάμπρος Ντόκας

Καθηγητὴς Μαθηματικῆς Ἀναλύσεως
τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν

Σκουπιδότοπος τὸ Μνημεῖο τῶν Θεσπιέων

Τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τῶν Θεσπιέων στὶς Θερμοπύλες ἔγιναν τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1997 ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Κωστή Στεφανόπουλο. Ἰερὴ συγκίνηση μᾶς κατεῖχε τότε σὲ ἓνα ἱστορικό χωρὸ, γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἓνα χρέος τιμῆς σ' αὐτοὺς ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ ὑψηλὰ ἰδανικά καὶ ἀξίες.

Τὸ μνημεῖο τῶν Θεσπιέων συμβολίζει: μὲ τὸ ἀκέφαλο ἀνδρικό σῶμα τὴν ἀνώδυμη θυσία-εἰσφορὰ τῶν 700 Θεσπιέων πρὸς τὴν πατρίδα· μὲ τὰ προτεταμένα στήθη τὸν ἀγῶνα, τὴν ἀνδρεία, τὴ δύναμη, τὴ γενναιότητα καὶ τὸ θάρρος· μὲ τὸ ἀνασηκωμένο φτερό τὴ νίκη, τὴ δόξα, τὴν ψυχὴ, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν· μὲ τὸ τσακισμένο φτερό τὴν ἐκούσια θυσία καὶ τὸ θάνατο· μὲ τὸ γυμνὸ κορμὶ τὸν ἔρωτα, πρῶτο θεὸ τῶν ἀρχαίων Θεσπιέων, θεὸ τῆς δημιουργίας, τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ζωῆς.

Ἡ θυσία αὐτὴ στοὺς νόημα τῆς ἐλευθερίας ἔγινε πράξη καὶ στὴ Σαλαμίνα καὶ στὶς Πλαταιές. Ἐγινε πεποίθηση ἀκόμη καὶ στοὺς σημερινὸ (πολιτισμένο) κόσμος, ὅπως τόνισε ἓνας Ἀγγλὸς καθηγητής: «... ἐκεῖ, σ' αὐτὲς τὶς γιγαντομαχίες, ὅπου σώθηκε ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος». Ἄλλη θὰ ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Εὐρώπης σήμερα, ἂν δὲν εἶχε ἀντισταθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς στὴν Ἀσιατικὴ λαίλαπα τότε.

Ζοῦμε σήμερα, μόλις 5 χρόνια μετὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια, στιγμὲς ἱερῆς ἀγανάκτησης, ὅπως θὰ διαπιστώσῃ ὅποιος σταματήσῃ γιὰ λίγο σ' αὐτὸ τὸ χωρὸ τῆς θυσίας. Τέλεια ἐγκατάλειψη: Ποῦ εἶναι τὰ 700 δενδρύλλια, ποὺ φυτεύτηκαν γιὰ νὰ συμβολίζουν τοὺς θυσιασθέντες; Ποῦ εἶναι τὰ φωτιστικά, ποὺ τοποθετήθηκαν γιὰ νὰ φωτίζουν τὸ μνημεῖο; Ποῦ εἶναι ἡ καθαριότητα τοῦ γύρω χώρου; Ποῦ εἶναι ἡ πλάκα, ποὺ ἐξηγοῦσε τί συμβολίζει τὸ Μνημεῖο; Ποῦ εἶναι ἡ ἐλληνικὴ σημαία, ποὺ κυμάτιζε τότε;

Χόρτα, σπασμένοι σωληνες, σκουπίδια καὶ ἀκριδῶς πίσω ἀπὸ τὸ Μνημεῖο, χώρος γιὰ ὑπαίθριο... Οἱ Θερμοπύλες δὲν δέχονται τὸ Μνημεῖο τῶν 700 Θεσπιέων δίπλα στὴ Λεωνίδα, ὅπως τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ σημερινὴ εἰκόνα του (**βλ. φωτογραφία ἐναντι σελίδας**). Ἐκτιμοῦμε, ὅτι δὲν θὰ ἔτυχε νὰ περάσουν, γιὰ νὰ ἀποτίσουν φόρο τιμῆς στὶς Θερμοπύλες, ἐκπρόσωποι τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἱπουργοί, νομαρχιακοί, δημοτικοί ἢ ἄλλοι ἄρχοντες, ποὺ μὲ τὴν παρέμβασή τους θὰ μποροῦσαν νὰ βελτιώσουν τὴν εἰκόνα. Συνιστοῦμε στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Λαυλοῦ», διερχόμενοι ἀπὸ τὶς Θερμοπύλες νὰ σταματήσουν γιὰ λίγα λεπτά καὶ νὰ ἀνάψουν ἓνα κερί (συμβολικά) σὲ αὐτοὺς ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν πατρίδα μας τότε. Προσοχὴ ὅμως, ὅταν θὰ διασταυρῶνε τὴν ὁδὸ: εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον τὸ πέρασμα αὐτὸ καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς, Ἕλληνες καὶ ξένους, ὅπως ἦταν γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας μας τότε ἢ διάβαση τῶν Θερμοπυλῶν...

Ν. Νόκας

Ἵποπτεράρχος ἐ.ἀ.

«Στέκια» ἢ ἐκτροφεῖα ἐλληνοκουλτουριάρχων

Οἱ κουλτουριάρχες ὅλον τοῦ κόσμου γίνονται συνεχιστές σὲ κάτι, τὸ ὁποῖο μοιραῖα τοὺς ἐπικολλᾷ τὰ ἀμαρτήματά του. Οἱ εὐπιστοὶ αὐτοὶ ἔχουν μιὰ ἐγγενῆ ἀναπηρία στὴ σκέψη, διότι, μεταφυσικοὶ ὄντες, δὲν ἔχουν ἐπαφὴ μὲ τὴ φύση καὶ τοὺς νόμους τῆς, γι' αὐτὸ ξεκινώντας κάτι, ἀπὸ κάποια ἔστω καὶ καλὴ θέληση ἀρχικά, δὲν ὑπολογίζουν τὸ τίμημα (βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὸ Σύμπαν) καὶ τὰ θαλασσώνουν.

Ἐκεῖ ὅμως πὺν οἱ κουλτουριάρχες εἶναι δύο φορὲς κοντοὶ εἶναι στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴ μεγάλη τῆς ἱστορία, ὅπου τὰ ντόπια καὶ ξένα κατεστημένα ἔχουν πολλὰ «προγράμματα». Στὴν ἐπιστῆμη θὰ δαγκώσουν ἀμέσως τὴ «φόλα» τῆς παραποίησής τῆς σὲ ὅσα δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴ... Βίβλο· στὴν ἀντίληψή τους περὶ ἐλληνικότητας θὰ εἰσαγάγουν μιὰ γερὴ δόση «ἐλληνοχριστιανικοῦ» ὁπίου ἢ μιὰ μουσειακὴ εἰκόνα φερέτρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τρέχοντας σὲ ἐκδρομές, ἐκδηλώσεις, «μαθήματα» κ.λπ. πίσω ἀπὸ ἀστοιχείωντες ἐκμεταλλευτὲς «ἐλληναράδες», πὺν τὸ μόνο πὺν ξέρουν καλὰ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ εἶναι ὅτι «πουλάει» πολιτικὰ ἢ ἐμπορικὰ· στὴ φιλοσοφία θὰ χλευάσουν ὅ,τι δὲν συνάδει μὲ τοὺς διωρισμένους φιλοσοφοῦντες κεκράχτες, πὺν ἀνακνυκλώνουν τὸ σύστημα, ἀερολογοῦντες χωρὶς κατὰθεση πολιτισμοῦ, πὺν θὰ ἀπορρέῃ ἀπὸ τίς θεωρίες τους.

Στὸ βρόντο καὶ στὸ πουθενά... λόγια, λόγια, λόγια. Στὴν Τέχνη; ἔ! Ἐκεῖ εἶναι τὸ μεγάλο Βατερλώ, ὅπου ἡ μοντέρνα, χωρὶς τὸ γιγάντιο τάλαντο, τέχνη τῶν ἐξουσιοδοτημένων καλλιτεχνῶν. ὄντας σὲ παράκρουση, ῥαδιουργοὺν μὲ τὰ φαντάσματα τῶν πραγματικῶν κωδικῶν τῆς Φύσης, ἄμμοιροι τῶν ἀληθινῶν, μ' ἀποτέλεσμα νὰ φεύγουν μακρὰν τῶν βιολογικῶν καὶ ὀντολογικῶν προδιαγραφῶν μας, στὸ ἀνύπαρκτο ὑπερπέραν... Κι ὅλ' αὐτὰ χάριν τῆς εὐκολίας, γιὰτὶ δὲν ἔχουν τὰ κότσια καὶ τὴν ὑπομονή, μ' ἀποτέλεσμα νὰ ὑψώνουν τὸ ἀνύπαρκτο ἀνάστημά τους μόνο στὰ διάφορα στέκια - ἐκτροφεῖα κουλτουριάρχων καὶ κηφήνων τοῦ συστήματος (πὺν τώρα τελευταῖα πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουν αὐτοχαρακτηρισθῇ... «ἐλληναράδικα»!). Διεθνῇ χρηματοδοτούμενα ἀπ' τοὺς ἐξουσιαστὲς κέντρα ἀποφασίζουν γιὰ τὴ μόδα τοῦ πνεύματος· πυρετικοὶ καὶ παραληροῦντες νονοὶ σέρνουν τοὺς ἐκστασιασμένους, ὅπου ἡ ἀνωμαλία, ὁ ἐκφυλισμὸς καὶ ὅλα τὰ συναφῆ, πὺν τὰ θεωροῦν ὡς «μαγκιά» τους.

Βέβαια, τὸν κοντσὸ μπορεῖ νὰ τὸν ὑποδυθῇ ὁ οἰοσδήποτε· τὸ νὰ κάνῃς ὅμως τὸν δρομέα θέλει... πόδια! Δὲν ξέρω, ἀγαπητοὶ κουλτουριάρχες, ἂν σὰς ἐπείσῃ· γίνονται πάντως καὶ ἐκπτώσεις.... Κάνοντας ἀρχικά ὅ,τι δὲν συμφωνεῖτε, μπορεῖτε, στρίβοντας στὴ γωνιά, νὰ ντραπῇτε γιὰ λογαριασμό σας... Καληνύχτα σας, τῆς ἱστορίας ξεχασμένοι!...

Παντελῆς Γλάρος

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Sir R. LIVINGSTONE *Ἡ Ἀποστολή τῆς Ἑλλάδας*

Ἐχει καθιερωθῇ ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψη, ὅτι σ' ὁλόκληρη τὴν ἑλληνιστικὴν περίοδο (ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου ὡς τὴν ὀριστικὴν νίκη τοῦ χριστιανισμοῦ), ὁ ἑλληνισμός «ἔπνεε τὰ λοιπὰ», πῶς θρῆθηκε σὲ κατάστασι ἀδιέξοδου καὶ σὲ γενικὴ παρακμῇ. Ἡ ἀντίληψις αὕτη δὲν ἐπικράτησε τυχαῖα. Ἡ ὑποτιθέμενη παρακμῇ τοῦ ἑλληνιστικοῦ κόσμου χρησιμοποιήθηκε ὡς ἄλλοθι γιὰ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων δικαιολόγησιν τῆς καταστροφικῆς ἐπιβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὰ ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἀκούστηκαν καὶ ἀκούγονται πολλὰς φορές ἀπὸ ἀμβωνος: «Ὅταν ἦρθε ὁ χριστιανισμός τὰ πάντα εἶχαν πιά ναυαγήσῃ, ὁ Χριστιανισμός ἦταν ἡ σάνίδα σωτηρίας τοῦ τελματωμένου κόσμου».

Μέ τὸ ἔργο του αὐτὸ ὁ σερ R. Livingstone ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ αὕτη τὴν σκοπίμως ἐσφαλμένη ἀποψη περὶ τῆς πνευματικῆς ἐκπτώσεως τοῦ ἑλληνιστικοῦ κόσμου, καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει πλήρως.

Ὅπως ὑποστηρίζει στὴν εἰσαγωγὴν του, ὁ ἑλληνισμός μὲ τὴν κατάλυσιν τῶν πόλεων ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον ἀρχικὰ καὶ τοὺς Ρωμαίους στὴ συνέχεια θρῆθηκε χωρὶς πολιτικὴν ὑπόστασιν ἄλλὰ μὲ διάχυτον τὸν πολιτισμὸν του σ' ὁλόκληρην τὴν οἰκουμένην. Καὶ ἐδῶ, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἀρχίζει ἡ δευτέρα μεγάλη ἀποστολὴ τῆς Ἑλλάδος. Ἀποστολὴ τῆς τώρα δὲν εἶναι ἡ κατάκτησις τῆς ἀλήθειας, ἡ εὕρεσις τοῦ νοήματος τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ τὰ κατέκτησε σὲ ἀπίστευτον βάθος ἡ κλασικὴ ἐποχὴ. Τῇ στιγμῇ αὕτῃ ὁ ἑλληνισμός ἐξέρχεται τῶν ὁρίων του καὶ καλεῖται νὰ διαπαιδαγωγῇ τὴν ὁλόκληρον τὴν κόσμον. Ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημα «Πῶς θὰ ζήσῃ ὁ ἀνθρώπος». Καὶ οἱ μεγάλες μορφές τῆς, ὁ Ἐπίκουρος, ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Πλούταρχος, οἱ Κυνικοί, ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ Λουκιανὸς καὶ πολλοὶ ἀκόμη πλάθουν ἀνθρώπινους τύπους μὲ πληρότητα καὶ σοφία, ποὺ ἔμειναν πρότυπα ὡς σήμερα. Ὁ κοσμοπολίτης ἀνθρώπος τοῦ ἑλληνιστικοῦ κόσμου μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸν σημερινὸν καὶ οἱ φιλόσοφοί του εἶναι τόσο οἰκεῖοι σὲ μᾶς. Ὁ Livingstone σημειώνει: «Οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς (σ.σ. ἔννοεῖ τοὺς κλασσικοὺς) εἶναι πράγματι οἱ μεγαλύτεροι. Ἀλλὰ οἱ μεταγενέστεροι μιλοῦν τὴ δική μας γλῶσσα· ὁ κόσμος τους εἶναι μοντέρνος, ἐνστικτωδῶς αἰσθα-

Παραφυάδες τῆς ἴδιας ἰδεολογίας

Ἡ ἀνθρωπότητα θρῆσκεται σὲ ἓνα πολιτιστικὸ, ἠθικὸ ἄλλὰ καὶ πνευματικὸ κυρίως ἀδιέξοδο. Στὸν πολιτισμὸν ποὺ «κινδυνεύει» καὶ ποὺ δέχτηκε ἐπίθεσιν, λίγα καλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσάψῃ — ἡ Γῆ, ὁ πλανήτης μας, ἔχει ἰδίαν πείραν καὶ ξέρει αὐτὸν τὸν πολιτισμὸν σὸ πετσί της. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς ἀξίες του ἢ μᾶλλον τὴν ἑλλειψὴν τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκτελεστὲς τῆς ἐπιχείρησης ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν διαφέρουν κατὰ πολὺ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὅποιο μάχονται. Οἱ πράξεις τους δὲν εἶναι παρὰ ἀντίποδες του, ἡ ἄλλη ὅψη τοῦ ἰδίου νομίσματος. Καὶ οἱ δύο πλευρὲς εἶναι ἀποτελέσματα καὶ δημιουργήματα τοῦ ἰδίου πολιτισμοῦ, παιδιὰ δικὰ του, πρωτοξάδερφα.

Ἡ παγκοσμιοποίησις δὲν εἶναι πλέον μιὰ ἀφηρημένη ἰδέα· εἶναι κατάστασις καθημερινότητος. Ἡ δημιουργία της εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας, τόσο περιοριστικῆς ὅσο καὶ περιορισμένης, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἰδιαίτερα χαμηλὰ ἐπίπεδα εὐρύτητος συνειδητότητας. Ὁ πόλεμος ποὺ ἡ Ἀμερικὴ ἄρχισε δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀκόμη ἔκφρασις αὐτῆς τῆς κοσμοαντίληψης. Δὲν εἶναι πόλεμος μετὰξὺ ἐθνῶν καὶ

νόμαστε ἄνετα σ' αὐτόν· δὲ χρειάζεται νὰ κἀνὴ τεράστια ἄλματα ἢ φαντασία μας, γιὰ νὰ ἐγκλιματιστοῦμε σὲ τοῦτο τὸν κόσμον».

Πραγματικά, ὅταν ὁ ἀναγνώστης ἀγγίξῃ τὰ ἐπιλεγμένα χωρία τῶν φιλοσόφων πού ὁ συγγραφέας παραθέτει, θὰ νιώσῃ σίγουρα αὐτὴ τὴ συνάφεια μὲ τὸ δικό του παρόν καὶ τὴν ἑλληνικὴ σοφία νὰ δίνει λύσεις στὰ δικά του σημερινὰ ἀδιέξοδα.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΕΜ. ΓΙΑΡΟΣΛΑΥΣΚΙ, *Πῶς γεννιοῦνται, ζοῦν καὶ πεθαίνουν οἱ θεοὶ*

Πρόκειται γιὰ μιὰ πρωτοποριακὴ, ριζοσπαστικὴ μελέτῃ τοῦ σπουδαίου Ρώσου ἐπιστήμονος Γιαροσλαύσκι, ὁ ὁποῖος στὸ ἐν λόγω βιβλίο καταπιάνεται λεπτομερῶς μὲ τὸ θέμα τῆς θεοκρατίας. Συγκεντρώνει λοιπόν, παραθέτει, ἀναλύει καὶ συγκρίνει πολλαπλῶς ποιοτικὰ καὶ ποσοτικὰ στοιχεῖα, πού ἀφοροῦν στὸ φαινόμενο τῆς θρησκείας ἀπὸ τὴν μακραίωνη ἀρχαιότητα ἕως τὸν 20ὸ αἰῶνα.

Μὲ τρόπο μεθοδικό, συστηματικό καὶ συγκριτικό παρουσιάζει καὶ ἐπεξεργάζεται ἀνθρωπολογικὰ πορίσματα τῶν ἐπιστημῶν τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας, τῆς ἀρχαιολογίας, τῆς παλαιοντολογίας, τῆς θρησκευολογίας, τῆς κοινωνιολογίας κ.λπ., προκειμένου νὰ καταδείξῃ τίς πανάρχαιες ρίζες τοῦ θεοκρατισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ὑπόθεση τῶν ἀφελῶν, ἀλλὰ ἓνα πολιτικό καὶ πολιτισμικὸ φαινόμενο μὲ τραγικὲς προεκτάσεις ἐκμετάλλευσης καὶ ἐξαπάτησης λαῶν καὶ ἐθνῶν, πού ὅμως μὲ τὸ χριστιανισμό κι ἔπειτα μὲ τὸ μαρξισμὸ φτάνει στὴν ἐξόντωση λαῶν καὶ ἐθνῶν, ξεπερνώντας τὰ ὅρια τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπινου σὲ μιὰ σαλλοδοξία καὶ φονικότητα.

Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας γράφει: «Ἐτοί ὁ χριστιανισμὸς νύθετῃσε σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ τίς δοξασίες καὶ τὴ λατρεία τῶν λεγόμενων εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ ἂν τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, πὺν παρουσιάζει κάτω ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν τὸν φῶς ὠρισμένα πράγματα στὰ ὁποῖα ἑκατομμύρια ἀνθρώποι πίστεψαν μὲ δέος καὶ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ πιστεύουν ἀκόμη, θὰ δυσαρεστήσῃ κάπως τοὺς πιστοὺς, αὐτοὶ πρέπει νὰ σκεφτοῦν ὅτι ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καὶ οὔτε μποροῦμε νὰ ἔχουμε κανένα σεβασμὸ ἀπέναντι σὲ κεῖνο πὺν ἐπὶ χιλιάδες χρόνια χρησίμευε στοὺς ἐκμεταλλεῦτες σὰν ἓνα μέσο ἐξαπάτησης τῶν λαϊκῶν μαζῶν, παρεμπόδισης τῆς ἀνάπτυξης τῶν καὶ ὑποδούλωσης. Τοῦτο τὸ βιβλίο παρουσιάζει συνοπτικὰ μόνον τὰ πιὸ σημαντικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἱστορία τῶν θρησκειῶν. Προσπαθεῖ νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ μυστικιστικὸ χαρακτῆρα τῶν θρησκευτικῶν λατρειῶν, ν' ἀποκαλύψῃ τίς ρίζες αὐτῶν τῶν λατρειῶν καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὴ θρησκεία σ' ὅλη τῆς τῆ γύμνια». (Πρόλογος, σ. 3).

κυβερνήσεων, ἀκόμα δὲ λιγώτερο δὲν εἶναι πόλεμος μεταξὺ καλῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων. Ἡ πάλῃ αὐτὴ στίς λεπτομέρειες τῆς δὲν εἶναι τόσο ξεκάθαρη, ὅσο ὅταν ἀπεικονίζεται ἀπὸ τὸ Χόλινγουντ ἢ ὅταν περιγράφεται μέσῳ τῆς λογοτεχνίας τῶν θριλλερ.

Κατὰ εἰρωνεῖαν τῆς τύχης ἢ ἴδια ἢ παγκοσμιοποίηση καὶ ἢ εὐρύτερη εἰκόνα τοῦ κόσμου, τὴν ὁποῖα ἀφειδῶς παρουσιάζει, εἶναι καὶ ὁ ἀρωγὸς πὺν προσφέρεται στίς παροῦσες συνθήκες, ὥστε νὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν ροπὴ τῶν πραγμάτων καὶ νὰ θέσουμε ὑπὸ ἐρώτηση τὴν πορεία πὺν δείχνουν νὰ παίρνουν. Ὁ ἰσλαμικὸς φονταμελισμὸς μὲ τίς ἀκράϊες πεποιθήσεις καὶ τὸν φανατισμὸ του εἶναι γεγονὸς ἀποδεδειγμένο κι ἐπικίνδυνον· τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀρχομανία, ἢ δία καὶ ἡ δίψα γιὰ κέρδος κι ἐξουσιαστικὴ δύναμη τῆς Δύσης, ὅπου ἢ Ὑπερδύναμη εἶναι ἐπικεφαλῆς. Καὶ οἱ δύο τάσεις καταφέρονται καὶ δροῦν ἐνάντια σὲ ὅ,τι βαθέτερο ἢ ὑψηλόφρονον μπορεῖ νὰ διώσῃ ὁ ἀνθρώπος. Τοὺς ἐλλείπει ἢ ἐπιείκεια, ἢ κατανόηση καὶ τὰ ἰδανικά· ἐπίσης, ἢ ἀνωτερότητα κι ἢ ἀλήθεια πὺν προσδίδει ὁ αὐτοέλεγχος. Δὲν μετέχουν στὴν βαθύτερη συνειδησιακὴ κατάσταση, ἢ ὁποῖα εἶναι ἱκανὴ νὰ ὑπερβῇ τὸ μικρὸ καὶ ἐγωϊστικὸ ἐγώ. Ἐν ὀλίγοις εἶναι ἄγνωστοι τοῦ Γνωθὶ Σεαυτόν.

Το βιβλίο αυτό καταρρίπτει πολλούς ιδεολογικούς μύθους και φληναφήματα από το θεοκρατικό όπλοστάσιο. Για παράδειγμα: «Ύστερα απ' όλα αυτά μπορούμε μήπως να ισχυριστούμε ότι ο χριστιανισμός είναι μονοθεϊσμός; Ασφαλώς όχι. Ούτε στο παρελθόν δεν υπήρξε ούτε και σήμερα υπάρχει καμιά θρησκεία μ' ένα μόνο θεό. Σέ κάθε θρησκεία υπάρχει ή πίστη σέ πολλούς θεούς: στους κύριους θεούς και δευτερεύοντες θεούς, σέ θεούς καλούς και θεούς κακούς. Αλλά οί πιστοί δέν τιμούν συνήθως τούς κύριους θεούς αλλά μάλλον τούς δευτερεύοντες θεούς. Λόγου χάρη στήν ύπαιθρο δέν τιμάται ο θεός - πατέρας· ή όρθόδοξη εκκλησία δέν τού άφιέρωσε ούτε μία γιορτή. Αντίθετα οί λεγόμενοι «άγιοι» λατρεύονται και πρós τιμήν τους γίνονται πολλές γιορτές. Σχετικά με τίς θρησκευτικές άντιλήψεις οί χριστιανοί, οί μωαμεθανοί και οί έβραιοί δέν διαφέρουν πάρα πολύ από τούς ανθρώπους τής άρχαιότητας, πού πίστευαν σέ πλήθος θεούς και θεές» (σ. 163).

Επίσης όσον άφορ ά στόν ιουδαϊσμό: «Έτσι λοιπόν τή «μέρα τού έξιλασμού» στόν άρχηγό τών δαιμόνων πρόσφεραν ίδια θυσία με τó θεό. Τό γεγονός αυτό άποδείχνει ότι οί άρχαίοι έβραιοί, καθώς και οί άλλοι λαοί τής άρχαιότητας, πίστευαν σέ πολλούς θεούς και άντικρούει τίς έπινοήσεις τών έβραίων και χριστιανών σήμερα, ότι τάχα οί άρχαίοι έβραιοί ήταν μονοθεϊστές. Άλλοτε οί δαίμονες, οί διάβολοι, οί σατανάδες θεωρούνταν θεοί και οί πιστοί έβραιοί προσκυνούσαν μερικους απ' αυτούς όπως και τόν 'Ιαχβή. Τό ίδιο και ό πιστός χριστιανός φοβάται στόν ίδιο βαθμό τó σατανά όπως και τó θεό· φυλάγεται από τίς «έπιούρες τού καταραμένου», γιατί τόν θεωρεί και αυτόν παντοδύναμο. Ακόμα και ένα μεγάλο μέρος τής χριστιανικής λειτουργίας έχει σαν σκοπό νά διώξη και νά φούισή τó διάβολο» (σ. 177). Και: «Σέ καμιά από τίς σημειώνες θρησκείας δέν μπορεί νά λείψη τó δόγμα τής «μέλλονσας κρίσης», ό παράδεισος και ή κόλαση. Σύμφωνα με μερικές θρησκείες αυτή ή κρίση γίνεται στό τέλος τής ζωής τού ανθρώπου. Σύμφωνα μ' άλλες θρησκείες ή κρίση αυτή γίνεται κάθε χρόνο. Σάν παράδειγμα δώσαμε τή δοξασία τής «ουράνιας κρίσης» στη μωσαϊκή θρησκεία. Οί ραββίνοι προσπάθησαν νά παρουσιάσουν όσο τó δυνατόν πιο φοδερή αυτήν τήν κρίση. Άλλά μήπως οί χριστιανοί και οί μουνσουλμάνοι ιερείς δέν κηρύττουν στους πιστούς τους τά ίδια πράγματα;» (σ. 183).

Τό σημαντικώτατο αυτό έργο τού Γιαροσλαύσκι άποδεικνύει εύστόχως, ότι ή έβραϊκή θρησκεία καθώς και τά παράγωγά της χριστιανισμός και μωαμεθανισμός, άκριδώς πάνω σ' αυτήν τήν προϋπάρχουσα τους θεολογική όάση στηρίζονται, τήν όποία όμως έχουν διαστρελώσει και παραμορφώσει κατά τά μισάνθρωπα δοκούντα τους.

Άλέξανδρος Χ. Μήτσιου

Οί μέν άφιονίζονται με τήν ιδέα μιās παραδεισιακής ζωής κάπου στό επέκεινα κι οί άλλοι θέλουν νά πιστευουν, πώς τó μυστικό τής εύτυχίας κρύβεται στήν έπιτυχία και τήν δίνανη, πού άποφέρουν οί όποιες κοντόφθαλμες ύλικές απολαβές τους. Κανείς από τούς δύο δέν διανοείται τόν "Ανθρωπο ούτε και τó άληθινό "Ατομο.

Η κοσμοαντίληψη πού καταδυναστεύει τόν κόσμο τίς δύο τελευταίες χιλιετίες έχει φτάσει σέ άδιέοδο· κι αυτό γίνεται καθημερινά όλο και πιο προφανές. Τά δύο άντιμαχόμενα αυτή τή στιγμή στρατόπεδα είναι παραφνάδες αυτής τής κοσμοαντίληψης και ή βία τήν όποία χρησιμοποιούν άποδεικνύει όχι μόνο τó παράλογο τού χαρακτήρα της αλλά ταντόχρονα και τήν άποτυχία της. Γιατί τó Κακό γίνεται άκόμα πιο Κακό, όταν χάνη.

Άλλά άνάμεσα στά δυό κακά πώς διαλέγει κανείς τó Καλό; Όπως ό 'Ηρακλής με ένδοσκόπηση και κατανόηση τής ζωής, πέραν τής στενωπού τού έπιφανειακού και εφήμερου.

Κατερίνα Παπαδιαμαντοπούλου Widmer

Ποντισσερό, Ίνδία

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 20ου ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

(Τεύχη 229-240, Σελίδες 14607-15502)

ΑΔΑΜΑΚΟΣ, Π.: Τὸ τοιμενένιο ὑπέρθυρο τοῦ Θησανροῦ τοῦ Ἀτρέως (ἐπιστ.).....	15416
ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ: Δηλώσεις τοῦ Ε. Ματτίεβιτς στοῦ Σύνδευ γιά τὰ ἔργα τῶν Ἀρχαιοελλήνων στοῦ Περού.....	14783
ΑΘΜΟΝΕΥΣ, ΔΙΟΔΩΡΟΣ: Οἱ κινήσεις γιά τήν ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας (ἐπιστ.).....	15091
ΑΙΝΟΣ, ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Ἀπείρως περισσότερες ἑλληνικὲς λέξεις στήν Ἀγγλική (ἐπιστ.).....	14611
ΑΙΣΑ: Ἡ διακεκαυμένη ἀφροκεντρική «Λούσυ» - Πρόσωπα, παρευθες καὶ «κεφάλια»- «... Καὶ τοὺς ἔλεγον ἄλλες» - Κανέναν δὲν μιλά... - Καὶ κάτι γιά τὸν «Μεθυναῖον Οἶνον».....	14665
- Γκὼλ τοῦ κ. Χριστοδούλου - Πανουρανισμός - Παράκρουση «ἐλληνιζόντων» ἀνελ- ληνίστων - Ἀγνοημένο ἀρχαῖο θέατρο - «Κατακυριεύσατε τῆς γῆς» - Ἡθοκοπνευ- ματική λινάτσα.....	14737
- Ἀπεριορίστον κάλλους ἐθνικὸς μαζοχισμός - Οἱ ἀρχαῖοι ἀντέγραψαν τοὺς Βυζαν- τινοὺς - Πίστη καὶ Ἑλλάδα - Ποῦ ἀνήκουν οἱ διχαστές; - Προτιμᾶται ὁ «Ἡλίθι- ος».....	14823
- Ταλιμτὰν καὶ Βυζαντινοὶ - Ἡ ταμπακιέρα - Σομερικὸς ἀθλητισμός - Πολιτισμός τῶν ὑπὸ νόμων - Ἡ καταγωγή τοῦ Ἀλφάβητου - Ὁ δόκτωρ ὕρῃκε τὴ Βαβέλ.....	14861
- Περί ἀρχαίας Τουρκίας - Στὰ πεταχτὰ - Ἰερὰ ἐκεχειρία - Νεφεριτὴ καὶ Βίβλος- Προσδοκοῦν τόσα - Σοῦπες λογοκλοπίας.....	14987
- Τὸ πάθημα τῶν εἰδωλολατρῶν τῆς Ἀγίας Σινδόνης - Τὰ ἀξιόποινα Ἑλληνικὰ Μα- θηματικά - Εἰκονικὲς εἰκόνες - Ἀπαγορευμένη ἡ λέξη «Ἑλληνικός» - Ἀμετανόη- τοι μετανοοῦντες - Τὰ τερατογεννήματα τοῦ «Δ».....	15069
- Ὀμηρος καὶ Παῦλος - Ὁ Μαραθῶνας, ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ Κ. Ε. Βενιζέλος - Ὅπως πάντα - Ἡ ἀπομνημοποίηση τῆς ἱερότητος - Ὁθόνη-ἀγχόνη.....	15145
- Ἑλληνο-χριστιανική σχιζοφρένεια - «Παῖδι τῆς Ἀκρόπολης» - Ἡ Καρδιολογία τῶν... Προηγουμένων! - Ἡ κυφορομένη ἐπανάσταση - Σύγχρονοι ... ἀλαριχι- στὲς - Τὸ τέχνασμα.....	15239
- Ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδά μας - Λάβαρα καὶ ψῆφοι - Ἐφορος ἀρχαιοτήτων Μάτσας - «Ὅλοι δικοὶ μας εἴμαστε» - Ἐπιχείρηση «Ἐκμετάλληση τῆς Ἀγνοί- ας».....	15289
- Ὁ ἐκλατινισμός τῶν Ρωμίων - 7,5 δις χωρὶς ἀριθμομηχανή - Ἀγρόματοι ταγοὶ - Κίνδυνος ἡ σωστὴ γλῶσσα! Κτερίσματα σὲ τάφους 800 χρόνια μετὰ Χριστὸν - Ἐκεῖ πάνω ἢ ἐκεῖ μέσα;.....	15377
- Πανφοινικισμός - Οἱ τρεῖς θρησκείες τῆς Ἐρήμου - Κονπὶ καὶ ... πισωλέμβιες - «Ἡ- ρες Βυζαντίου» Κωμικοτραγικὸ κροῦσμα - Ὅσο ὑπάρχει «Δαυλός».....	15433
ΑΛΤΑΝΗ: Ἡ μυστηριώδης ἐπαναληπτικότητα τοῦ ἀριθμοῦ 20 στὴν ἀρχαιότητα.....	15417
ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Ἡ συμμετοχὴ τῶν γυναικῶν στὴν προετοιμα- σία τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων στὴν ἀρχαιότητα.....	15199
ΑΞΙΩΤΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἡ ἀνέραστη ἀγιότητα καὶ ὁ ἅγιος Βαλεντίνος (ἐπιστ.).....	14692
Δρ ΑΡΚΑΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ: Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐπιβάλλεται στὴν ἡλεκτρονική λογική.....	14855
- Ἡ πολλαπλὴ εἰσορροπία ἑλληνικῶν λέξεων στὴν Ἀγγλική (ἐπιστ.).....	14930
ΑΡΤΣΙΤΑ, ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ: Λέν διδάσκειται πιά τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο στὰ σχολεῖα (ἐπιστ.).....	14852
- Ἐκδικήθηκαν τὸν Κωνσταντῖνο Παλαιολόγο.....	14956
ΑΣΠΙΩΤΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Οἱ Ἕλληνες συνέχιζαν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς γιά τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὴν ἀπαγόρευσή τους.....	14623
- Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιτεκτονική.....	14643
- Ἐνεπίγραφη πλάκα ἀποκαλύπτει τέλεση Ὀλυμπιάδων μέχρι τὸ 741 μ.Χ.!.....	14697
- Πολλὲς οἱ ἐκδόσεις τῶν «Ὀρφικῶν» στὶς εὐρωπαϊκὲς χώρες (ἐπιστ.).....	15173

ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ, Ε.: 'Ελληνική Παιδεία και Παιδεία της Ρωμοσύνης (ἐπιστ.)	14772
- Περί «Λογίων Ἰησοῦ» διάλογος	15089
ΒΑΣΔΕΚΗΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ: 'Ο Ἰαχὲ εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν; (ἐπιστ.)	14690
- Μία ἔκδοσις τῆς Μητροπόλεως Σερρών	14841
ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 'Η σεμνὴ κανηφόρος σὲ Γραμμικὴ Α'	14965
ΒΙΛΛΙΩΤΗΣ, Χ.Σ.: Τὰ «λατινικά» «πέτρα» καὶ «ἔλαιον» τῆς «Λαρούς»	15413
Γ.Β.Π.: Οἱ Ἀγιοτολλάδες αὐτοὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ μισελληνισμοῦ (ἐπιστ.)	14694
ΓΕΩΡΓΑΛΛΙΔΗΣ, ΜΑΡΚΟΣ: Λιάλογος γιὰ τὸν τετραγωνισμό τοῦ κύκλου (ἐπιστ.)	14774
ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Ἀρχαιοελληνικά ἀρχιτεκτονικά πρότυπα σὲ κτίσμα- τα τῆς Κορέας καὶ τῆς Ζιμπάμπουε	14973
- Στρέβλωση τῆς Ἱστορίας ὑπὸ κεφαλὴν Ἑλληνίδας	14887
- Ἰσπανοὶ εὐρωδονεῦτες ζητοῦν καθιέρωση τῆς Ἑλληνικῆς ὡς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς γλώσσας	14937
- «Ντονμπλάρισμα» φιλελληνικοῦ διβλίου	15022
- Τὸ Χι προηγεῖτο τοῦ Φι στὴν ἀλφαριθμητικὴ σειρὰ	15035
- Πολλές οἱ ἐκδόσεις τῶν «Ορφικῶν» στὶς Εὐρωπαϊκὲς χώρες (σημ.-ἐπιστ.)	15173
- Ἡ μυστηριώδης φινὴ Ἀνασάξι τῶν Η.Π.Α.	15188
- Ἀπὸ ἑλληνικὲς λέξεις προήλθαν οἱ «τίτλοι» εὐγενείας τῶν Εὐρωπαίων	15315
- Ἡ «τουρκικὴ» λέξη «κατήξ» εἶναι ἑλληνικὴ	15379
- Μενίρ, Ντολμέν, Τρίλιθα	15425
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Α.: Τὰ σαρκοφάγα ἄλογα τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἡ τράπεζα σπέρμα- τος τοῦ Εὐριπίδη	14907
ΓΛΑΡΟΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Ὁ φοινικισμός - περὶ τοὺς Φοίνικες καὶ περὶ τοὺς φοίνικες (ἐπιστ.)	14695
- Πρὸ Χριστοῦ Χριστιανοί!	14696
- Γιατί «θίγονται»;	14743
- Μπάχ, Μπετόβεν καὶ ἥρωισμός	14923
- Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ΥΠ.Π.Ο. κ. Βενιζέλο	14963
- Μόνο τὸ ἄτομο, ποτὲ ἢ ὁργάνωση	14997
- Ἡ «ἰντελλιγκέντσια» τῆς Ρωμοσύνης	15076
- Στρονθοκαμηλισμός	15182
- Ἐδρες Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ (γελοιογραφία)	15254
- «Στέκια» ἢ ἐκτροφεὶα κονιτουριάρηδων	15492
Δ.Κ.: Βοήκε ὁπαδὸς τῆς «Ὁρθοπαιδικῆς» τοῦ ὁ πρῦτανις Γ. Μπαμπινιώτης (ἐπιστ.) ...	14610
ΔΑΚΟΓΛΟΥ, ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ: Τὸ δημοσίευμα γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ Πανσανία (ἐπιστ.)	15170
ΔΑΡΔΟΥΜΠΑΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Ἀρχαιοελληνικὲς ἐνδυμασίες τῶν χορευτικῶν συγκρο- τημάτων (ἐπιστ.)	14614
ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Γιὰ μίαν ἑλληνικὴ θρησκεία τῆς ἐλευθέρης ἔρευ- νας	14936
π. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Φυσικοὶ ὄγκοι ἢ πανάρχαια τεχνητὰ ἔργα στὴν Κέ- ρο;	15103
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Τὸ Κοράνι ξέρει καλύτερα τοὺς Ρωμοὺς	15139
- Ἡ ἀπόδοσις τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος στὴ γυναῖκα (ἐπιστ.)	15332
ΕΡΜΕΙΛΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Διάλογος γιὰ τὸν τετραγωνισμό τοῦ κύκλου (ἐπιστ.)	14773
ΖΑΒΙΤΣΑΝΟΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λατρεία τοῦ Ἀχιλλέα σὲ νησί τοῦ Δούναβη	14889
ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: «Ἡ Θράκη εἶναι περιοχὴ τῆς Βουλγαρίας» (ἐπιστ.)	14854
ΖΕΚΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Ὁ Ε.Ο.Τ. προπαγανδίζει ὅτι «εἰσβολεῖς ἀπὸ Βορρᾶ» συνδέονται μετὰ τὴν ἵδρυνση τῶν ἱερῶν στὴν Ὀλυμπία (ἐπιστ.)	14850
ΖΩΓΡΑΦΑΚΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Ὁ ἐκπολιτισμός τῶν Ἰνδῶν ἀπὸ πανάρχαιους Ἑλλήνες (ἐπιστ.)	14771
- Ἡ ὑποούρεια πόλη στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ (ἐπιστ.)	15010
- Ἡ «ταφή» τῶν ἀρχαιοτήτων κάτω ἀπὸ τίς ἐκκλησίες (ἐπιστ.)	15402
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΩΜΑΣ: Ἑλληνικὸ χάρισμα (χωρὶς ἀνταπόδοσις)	14710
- Ἑλληνικὴ γλωσσικὴ «sovereignty»	15158
HALE, JOHN: Ἡ χαμένη τεχνολογία τῆς ἑλληνικῆς κλασσικῆς κωπήλατης ναυτιλίας... «HEBREW HISTORY FEDERATION L.T.D.»: Πῶς οἱ Ἕλληνες ἐκλεψαν τὸ κιονόκρα- νο τῶν Ἑβραίων	15291
ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ - ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἐυδομήντα χρόνια	14657

ἐπίθεσης κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.....	14856
ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ, ΜΙΚΗΣ: Εὐχές γιὰ τὰ 20 χρόνια τοῦ «Λανλοῦ».....	15410
Καθ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ: Ἀντί ΑΤΜ, «Δραχμή»!.....	15128
– Οἱ Ἱππομάχοι - Ποιᾶκοι τῆς Θράκης.....	15224
ΙΑΤΡΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ξαναεἶ τὸ «ἐξ ἔδαφος φέρειν» στὸν Μαθαῶνα.....	14884
ΙΣΑΡΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Ἕνας Βραζιλιανὸς φιλόλογος - παράδειγμα γιὰ μᾶς (ἐπιστ.).....	14613
ΚΑΖΑΚΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ: Εὐχές γιὰ τὰ 20 χρόνια τοῦ «Λανλοῦ».....	15411
Δρ. ΚΑΖΙΟΛΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Πῶς ἡ «νάδλα» τοῦ Σοφοκλῆ δόθηκε στὸν Σολομῶντα (ἐπιστ.).....	15011
ΚΑΛΑΝΤΩΝΗ, ΠΑΡΕΣΣΑ: Ποντιακὸ τραγούδι μὲ θέμα τὸ μῦθο τοῦ Προμηθέα.....	15039
Δρ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ, ΜΑΝΟΥΣΟΣ: «Ἐπιστημονικὴ» θεοκρατικὴ προπαγάνδα στὶς Η.Π.Α.....	15255
– Τὸ πᾶτριον ἔδαφος καὶ ἡ ἔννοια τῆς «πόλεως» (ἐπιστ.).....	15330
– «Οἱ γίγαντες ἱατροὶ τῆς Βαυυλῶνας».....	15462
ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰησοῦ (ἐπιστ.).....	15010
ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Βουλγαρικὴ - Σκνθικὴ: Μιά ἑλληνικὴ διάλε- κτος.....	14629
– Τὸ ἰδεολόγημα τοῦ «Μπίγκ Μπάνγκ», τὸ χάος, τὰ φράκταλς καὶ οἱ Ἕλληνες.....	14711
– Τὸ κοσμικὸ μύσφωμα «σάσμα».....	14803
– «Πρωτοεναγγέλιο» καὶ Ἑλληνικὴ Σκέψη.....	14899
– Ἰσπανοὶ εὐρωφουλεντέες ζητοῦν καθιέρωση τῆς Ἑλληνικῆς ὡς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς γλώσσας.....	14937
– Τὸ πλώριο ὑπέρθυρο τοῦ «Θησανοῦ τοῦ Ἀτρέως».....	14941
– Οἱ «θολωτοὶ τάφοι» δὲν εἶναι μνήματα, ἀλλὰ μνημεῖα.....	15043
– Ἕνα ἀντισεισμικὸ «θαῦμα» τοῦ Ἰκτίνου: Ὁ ναὸς τοῦ τοῦ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνα Βασσῶν.....	15117
– Πολιτεύματα καὶ ἑλληνικὴ «πόλις».....	15275
– Τετρακτὺς τὸ κλειδί τῶν Ἑλλήνων.....	15353
– Ἡ Γιόγκα καὶ οἱ Ἕλληνες.....	15473
– Ἀπάντηση στὸν Π. Ἀδαμάκο.....	14516
ΚΑΡΟΥΣΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ: Ὁ ὑπερρεαλισμὸς, ἡ ἄγνοια καὶ οἱ Ἕλληνες.....	15231
– Ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψη κατὰ τῆς παραγωγῆς ἡλιθίων.....	15335
ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ἑλληνικὴ ἐπινόηση τὸ ἀρχιτεκτονικὸ τόξο.....	15303
– Ὀμηρικὰ ὀνόματα φέρουν σύγχρονοι Ἕλληνες.....	15483
ΚΑΤΣΙΠΗ, ΜΑΤΑ: Ἐξαφάνιση ἀρχαίων μαρμάρων στὴ Φραγκοκκλησιὰ (ἐπιστ.).....	14614
Δρ ΚΟΒΑΤΣΗΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ: Ὁ Ἡράκλειτος καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς εἶχαν συνλάση τὴν ἐννοια τοῦ D.N.A. (ἐπιστ.).....	14612
– Τὰ ριζώματα τοῦ D.N.A. καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς (ἐπιστ.).....	14930
ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πάπας καὶ Ἀρχιεπίσκοπος στὰ πρόθυρα τῆς Ἀκρο- πόλεως (ἐπιστ.).....	15015
ΚΟΛΛΗΜΕΝΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὲ ἀρχαῖες κολῶνες ἔγινε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Βιζα- ντίνου (ἐπιστ.).....	15253
ΚΟΡΡΕΣ, ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Τὸ παραμῦθι τῆς προτεραιότητος τοῦ Κινέζικου Πολιτισμοῦ (ἐπιστ.).....	14854
ΚΟΣΜΙΔΟΥ, ΒΑΣΩ: Κάνουν σημετικὴ λέξη ἀκόμα καὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς (ἐπιστ.).....	14691
ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἱστορία - μῦθος.....	14776
– Ὅταν οἱ «εἰδωλολατρικοὶ» θεοὶ δίνουν ἄλλοθι στὴν ἀπεικόνιση τοῦ γυμνοῦ σώμα- τος.....	14800
– Δύο μεγάλοι Νεοέλληνες διαφωτιστές: Ἀδαμάντιος Κοραῖς καὶ Ἐμ. Ροῦθης.....	14811
– Προθέσεις τοῦ ὀνιπουργοῦ ἀθλητισμοῦ Γ. Φλωρίδη γιὰ ἰδεολογικὴ ἀναδόθμιση τοῦ «2004».....	14831
– Τὸ ρημαδιὸ τοῦ Περόδικκα Πτολεμαῖδας.....	14863
– Τὰ σαρκοφάγα ἄλογα τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἡ τράπεζα σπέρματος τοῦ Εὐριπίδη.....	14907
– Ὑποτροφία γιὰ τὴν Περσικὴ ἀντὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.....	14957
– Ἡ «ρεβάνς» τοῦ Βαρθολομίου κατὰ τοῦ Πολιτισμοῦ.....	14957
– Τὸ I.K.Y. ὁμολογεῖ τὴ διακοπὴ τῆς ὑποτροφίας.....	15016
– Κινηματογραφικὴ ψυχοθεραπεία.....	15083
– Latinographus Ellinikos Stratos.....	15116
– Μιά παράξενη συνέντευξη τοῦ δρος Παν. Παπᾶ.....	15147

- Τὸ «Λειμωνιακὸν Ζήτημα» (1862-1882) ἢ ὁ σκοταδισμὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου	15153
- Ὁ ἀνατολίζων ἀντιαφροκεντρισμὸς τῆς κ. Λέφκοβιτς	15183
- Ζεῦ, ἄνα, Δωδωναιῖε, Πελασγικέ	15196
- «Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος»: Ἐνα στίγμα μισελληνισμοῦ τῆς νεώτερης Ὀρθοδοξίας	15319
- Μαθήματα γενοκτονίας στὴν Παλαιὰ Διαθήκη	15347
- Ἀγών: ὁ μέγας θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων	15371
- Δυνατότητες ἐλέγχου τοῦ τρόπου σκέπτεσθαι	15398
- Χένρι Κίσεινγκερ: «Καταξητεῖται»	15465
- Γαίτι ὅχι καὶ «πισωγλέντης»	15483
- Ταλιμπανισμὸς στὴ Γλώσσα	15482
ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ, ΣΑΒΒΑΣ: Τὸ ψυχικὸ καὶ λογικὸ νόημα τοῦ Κότινου	14893
- Ἡ ἰδεολογία καὶ αξιολογία τοῦ Ἀγῶνος	15371
ΚΟΥΡΑΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Ἡ σύγχυση Ἑλληνισμοῦ-Ρωμισσύνης κάποιων ἱεραρχῶν μας (ἐπιστ.)	14772
ΚΟΥΡΚΟΥΤΑΣ, ΜΙΧ.: Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων καὶ ἡ ἀγλωσσία τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων	14825
ΚΟΥΡΜΟΥΛΑΚΗΣ, ΜΑΝΟΣ: Οὐσιαστικῶς γερμανικὴ ἐπικράτεια τὸ νέο ἀεροδρόμιο (ἐπιστ.)	15089
ΚΟΥΡΟΥΠΑΣ-ΜΑΚΡΗΣ, Ν.: Ἡ ἔννοια τῆς πληροφορίας καὶ τὸ τρίγωνο Spreng	15341
ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ, ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ: Ἡ ἐπανάσταση τῶν «ἀρρητῶν» ἀριθμῶν στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία	14969
- Ἐνότης Μαθηματικῶν-Θρησκείας στὴν Ἀρχαιότητα	15071
- Ἀν ξαναζοῦσε ὁ Πλάτων	15241
- Περί τὴν ἀναβίωση τοῦ Δωδεκάθεου	15311
ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Χρησοῦν-ἀργυροῦν-χαλκοῦν-σιδηροῦν γένη ...	14909
- Ὁ πανάρχαιος ἀποικισμὸς τῆς Ἰνδονησίας ἀπὸ τοὺς Μινωῖτες Κρητικοὺς ναυτικούς	14987
- Πανάρχαια ἐξάπλωση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ Γραφῆς στὴν Ἰνδονησία καὶ τὴν Πολυνησία	15059
- Πότε γεννήθηκε καὶ στανρώθηκε ὁ Χριστός;	15469
ΚΡΟΝΙΑΗΣ, ΔΙΟΜΗΔΗΣ: Ὁ Χριστὸς ἐβραϊκὴ ἐκδοχὴ τοῦ Διονήσου; (ἐπιστ.)	15415
ΚΤΕΝΙΑΔΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ἑλληνολαγνεία φρενοκομείου ἢ κατὰ χειρότερο; (ἐπιστ.)	14694
ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Ἡ ἐπιστήμη ὡς ὑπερέτεια τῆς θρησκείας	14838
- Ἐρευνα τοῦ περιοδικοῦ «Ancient American» γιὰ τὴν ἀφίξη ἀρχαίων Ἑλλήνων στὴν Ἀμερική	15367
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Κ.Χ.: Ὁ «πολυπολιτισμὸς» καὶ οἱ Ἀλβανοὶ	15272
- Τὸ ὅπιο ξεθύμανε	15340
ΛΑΖΑΡΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Ἡ τεχνολογία τῶν Θεῶν: Οἱ ἐκπληκτικὲς περιγραφὲς τῶν ἱπτάμενων ἀρμάτων στὴν Ἰλιάδα	15129
- Ἡ τεχνολογία τῶν Θεῶν (β')	15207
- Δὲν εἶναι δοινὰ τὰ ὁμηρικὰ «Ἰδη» καὶ «Ὀλυμπος»;	15383
ΛΑΜΠΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ἔτος 20 ^ο	14608
- Ποιὰ φθείρεται καὶ καταστρέφεται ἡ Ἑλλάδα ἢ ἡ ταφόπλακά της;	14688
- Μεσαιωνικοῦ τύπου λογοκρισία τῆς Ἱστορίας ἀπὸ τὴν Ε.Ρ.Τ.: Ἀπαγόρευσε διαφήμιση τοῦ «Δ»	14704
- Ἡ τραγικὴ παραφροσύνη τοῦ Ἑλληνοχριστιανισμοῦ	14768
- Ἡ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων καὶ ἡ ἀγλωσσία τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων	14825
- Θρίμιθος καὶ τραγωδία	14848
- «Ἀρχαιότητα» - Σήμερα - Ἀῦριο	14928
- Ἡ πολιορκημένη Ἀκρόπολη	15008
- «Στὸν αἰθέρα στέκει, νά!»	15086
- Τὸ φαινόμενο τοῦ Διαφωτισμοῦ	15088
- «Ἀντιφασιστικὸς» φασισμὸς	15168
- «Παγκοσμιοποίηση» ἢ Ἑλληνοποίηση τοῦ Κόσμου;	15248
- Ἡ μὴ πνευματικὴ «μαγιά»	15326
- «Ἀνάγκη» καὶ θεοὶ πείθονται	15328

Ραμαζάνι - Χριστούγεννα και οί 'Ολυμπιακοί 'Αγῶνες.....	15408
ΛΕΜΟΝΑΚΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μὴν ψάχνουμε μακρὰ τὶς αἰτίες τοῦ κακοῦ (ἐπιστ.)..	15093
Δρ ΛΥΡΑΚΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ 'Ορθοδοξία ἀπὸ τὸν 'Ιουδαϊσμό	
(ἐπιστ.)	14690
– "Ἕλληνες ἐναντίον 'Ελληνικῆς Γλώσσας (ἐπιστ.).....	15415
ΛΥΡΑΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Βοστώνης καταργήθηκαν τὰ 'Ελληνικά	
(ἐπιστ.)	15174
– 'Ο 'Ερμῆς τῆς Τζακάρτας (ἐπιστ.).....	15414
ΜΑΘΕΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Οἱ ἀπεικονίσεις καὶ οἱ μεταμφιέσεις τοῦ 'Ιησοῦ (ἐπιστ.).....	14931
ΜΑΚΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: 'Ἐχει γίνει θεώρημα ἡ «εἰκασία Φερμά» (ἐπιστ.).....	15089
ΜΑΚΡΟΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ: 'Ἡ ἀνάγκη διδασκαλίας τῆς ἀληθινῆς 'Ιστορίας	
(ἐπιστ.)	14853
ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ, ΚΩΝ.: Γιατί οἱ δὴθεν ξένοι Δωριεῖς τιμοῦσαν τοὺς 'Αχαιοὺς;	
(ἐπιστ.)	14693
ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ, ΛΑΚΗΣ: Συμπληρωματικὰ γιὰ τὴ θέση τοῦ ἀνακτόρου τοῦ 'Οδυσ-	
σεα στὴ Βασιλικὴ τῆς Λευκάδας.....	14610
ΜΑΜΑΝΕΑΣ, ΜΑΡΙΟΣ: 'Ἡ 'Ιλιάδα ὡς τὸ ἀρχαιότερο ἔργο 'Αστρονομίας.....	14615
– Ποιὸν ἐορτάζουμε ὡς ἅγιο στὶς 18 'Ιανουαρίου.....	14675
– 'Ἡ ταφὴ τῆς 'Ελληνικῆς Τέχνης κάτω ἀπὸ τὴν τοῦ «Θεοῦ Σοφίαν»	14951
– Μνημεναῖο νεκροταφεῖο στὰ Γλυκὰ Νερά.....	15222
– Κινδυνεύει μὲ ἀφανισμό τὸ 'Ιπποδάμειο 'Υδραγωγεῖο	15395
– Πῶς καὶ γιατί ἰδρύθηκε τὸ 'Ισλάμ	15435
Καθ. ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΚΗΣ, ΣΕΡΓΙΟΣ: 'Ἡ γέννηση τῆς ἐπιστημονικῆς 'Ιατρικῆς ἀπὸ τὴ	
«φυσικὴ» Προσωκρατικὴ Φιλοσοφία	15105
ΜΑΝΤΑΦΟΥΝΗΣ, ΘΑΝΑΣΗΣ: 'Ἡ σχετικὴ ταχύτητα τοῦ αἰθέρα πρὸς τὴ Γῆ	
(ἐπιστ.)	14853
ΜΑΡΓΕΤΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: 'Ἡ 'Αθηνά-Αἰθερόνεια καὶ Αἰθὴρ στὸν 'Ομηρο.....	14633
– 'Απὸ τὸν 5 ^ο π.Χ. αἰῶνα ὁ 'Ιπποδάμος ἀνέλυνε τὸ συνταγματικὸ πολίτευμα.....	14739
– Δύο μεγάλοι Νεοῦλληνες διαφωτιστές: 'Αδαμάντιος Κοραῖς καὶ 'Εμ. Ροῖδης.....	14811
– Καὶ ἡ πέμπτη μέθοδος τῆς ἀποδείξεως εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὸν 'Αριστοτέλη	14835
– 'Επαληθεύονται μαρτυρίες τοῦ 'Αριστοτέλους γιὰ ὑπαρξὴ πετρελαίου σὲ Μακεδο-	
νία καὶ Θράκη.....	14857
ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ: Εἴκοσι χρόνια «Δανλὸς»	15412
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο»: "Ενας 'Ελληνοχριστιανικός	
μῦθος	14771
ΜΗΤΣΙΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: «Νὰ σταυροκοπιέται στὸ χτύπημα τῆς καμπάνας».....	14681
– 'Ισπανοὶ εὐρωδουλεντές ζητοῦν καθιέρωση τῆς 'Ελληνικῆς ὡς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς	
γλώσσας	14937
– 'Ο φυσικός Δημόκριτος καὶ ὁ παρὰ φύσιν Γιαχβέ (ἐπιστ.).....	15090
– 'Από τὸν 5 ^ο π.Χ. αἰῶνα ὁ 'Ιπποδάμος ἀνέλυνε τὸ συνταγματικὸ πολίτευμα.....	15139
– Οἱ ἀπόψεις τοῦ 'Ιουλιανοῦ γιὰ τοὺς Ρωμαίους, 'Ιουδαίους καὶ Χριστιανούς.....	15170
– 'Ἡ κρατικιστικὴ ἀντίληψη τῆς 'Ελλάδος καὶ ὁ «Δ»	15229
– 'Ο 'Ιουλιανὸς δὲν ἀναφέρει πονθενὰ τὸν Μιθραϊσμό (ἐπιστ.).....	15414
ΜΗΤΣΙΟΥ, ΕΙΡΗΝΗ: Πῶς ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τὴ Λέσβο ἔγινε «Λεσβία» (ἐπιστ.).....	15253
ΜΠΕΛΙΤΣΑΚΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ: «Πέρσαι ἦσαν ἐν τοῖς στρατεύμασί σου» (ἐπιστ.).....	15333
ΜΠΙΣΚΑ, ΝΑΝΣΥ: «... Ξαναανακαλύπτει» τὸ στοιχεῖο τοῦ «αἰθέρα» τῶν ἀρχαίων 'Ελλή-	
νων ἡ σύγχρονη Φυσικὴ.....	14633
– "Ἀνθρώποι ὁμιλοῦντες στὴν 'Ελλάδα πρὶν ἀπὸ 1 ἑκατομμύριο χρόνια!.....	14727
– Προξενεῖα, 'Εκκλησία καὶ «ἐλλαδέμποροι» διαλύουν τοὺς "Ἕλληνες σὲ Η.Π.Α. -	
Αὐστραλία.....	14747
– 'Εργαστήριο ὁστέϊνων ὀπλων-ἐργαλείων στὴ Χαλκιδικὴ πρὶν ἀπὸ 700.000 χρόνια... ..	15017
– Χορηγίες 'Ελληνοαμερικανῶν στὸ Πατριαρχεῖο γίνονται ἐδρες Τουρκικῶν Σπονδῶν	
στὶς Η.Π.Α.	15095
– Καρκίνωμα γιὰ τὴν ἀρχαιολογικὴ ἐπιστῆμη ἢ μὴ δημοσίευση τῶν εὐρημάτων τῶν	
ἀνασκαφῶν συνέντευξη τοῦ σερ Τζὼν Μπόαρντμαν).....	15175
– Δὲν ὑπάρχει παγκοσμίως ἀποδεκτὴ ὡςισμὴ λύση ἐκτὸς τῆς ἐλληνικότητος. (Συνέ-	
ντευξη τοῦ Bruce S. Thornton).....	15255
– Ποιὸς σκότωσε τὸν "Ομηρο; (Συνεντεύξεις τῶν V. Hanson καὶ J. Heath).....	15451
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Οἱ ἀνθρωποθησιαστές 'Ατλάντιοι τοῦ Μεξικοῦ καὶ οἱ πα-	
νάρχαιοι 'Ἕλληνες ἐκπολιτιστές τους.....	14783

- Στην 'Ελενσίνα άλλοτε και τώρα (συνέντευξη του Φιλίππου Κουτσαφτή)	14869
- 'Ανθρωποθυσίες: Οί θέσεις 'Ελλήνων και Σημιτών	15023
- Σκουπιδότοπος τὸ μυκηναϊκὸ ἀνάκτορο Θηβῶν	15186
- 'Η ἀπάντηση τοῦ Σωκράτη στὸν «πολυπολιτισμὸ»	15265
- Ταυτότητα ἀντιλήψεων, Χριστιανῶν καὶ Ταλιμπάν	15439
ΜΩΡΑΪΤΗΣ, ΣΠΥΡΟΣ: 'Απερίγραπτη ἡ κατάσταση τῶν ἀρχαιοτήτων στὶς Κνκλάδες (ἐπιστ.)	15330
ΝΑΛΜΠΑΝΤΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Περιήγηση στὸ Σελινούντα τῆς Σικελίας	15217
ΝΙΚΟΛΤΣΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: 'Ο «δαίμων» τιμωρεῖ τὸ μεσαιωνικὸ κράτος μας (ἐπιστ.)	15251
ΝΟΚΑΣ, Ν.: Σκουπιδότοπος τὸ Μνημεῖο τῶν Θεοπέων	15490
Καθηγ. ΝΤΟΚΑΣ, ΛΑΜΠΡΟΣ: Παρέκκλιση ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ Σκέψη ἐπιφέρει καταστροφή τοῦ Πολιτισμοῦ	15487
Δρ ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΡΥΦΩΝ: Πολεμοῦν γιὰ τὸ «Filioque»	15159
ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ, ΜΙΧΑΛΗΣ: «Ναὸς Κυαμίτου»: Τὸ μυστικὸ τοῦ Πανσανία	14862
ΠΑΓΟΥΛΑΤΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Τὸ ξύπνημα τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (ἐπιστ.)	14932
ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ-WIDMER, ΚΑΤΕΡΙΝΑ: 'Εκ ὁυθέων ἀπὸ τὴν 'Ινδία γιὰ τὴν ἐλληνικότητα (ἐπιστ.)	15333
- Παραφνάδες τῆς ἰδίας ιδεοληψίας	15493
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΗΛΙΑΣ: 'Απλῶς καλοῦνται "Ελληνες οἱ μετέχοντες τῆς ἡμετέρας Παιδείας (ἐπιστ.)	14935
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Πρὸς τὸν ὑπουργὸ Χωροταξίας καὶ Περιβάλλοντος (ἐπιστ.)	15014
ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Μέσα ἀπὸ τὴ φιλοσοφία	15322
ΠΑΠΠΑΣ, ΣΠΥΡΟΣ: Πῶς ἡ 'Ελληνικὴ Μυθολογία γίνεται «Λούκν Λούκ» (ἐπιστ.)	15250
ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ, ΟΛΥΣΣΕΥΣ: Περί ἀναδιώσεως τοῦ Δωδεκαθέου (ἐπιστ.)	17474
ΠΕΠΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Τὸ ἀνθελληνικὸ σύνδρομο στὰ Α.Ε.Ι.	14921
ΠΕΡΔΙΚΟΛΟΓΟΣ, ΝΙΚΟΣ: Τὸ πέρασμα τῶν Συμπληγῶδων: 'Η πρώτη προσομοίωση στὴν 'Ιστορία	14667
ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: Διαπλεκόμενοι	14680
- 'Εν τάφῳ	14744
- Σαράντα παλικάρια	14828
- Exchange-Change-Cambio-Turk-para	14919
- "Ενα εἶναι τὸ ὀλοκαῦτωμα	14966
- Μὴν ξεχνᾶς	15056
- (Γαῖ) Δούρειοι "Ιπποι	15144
- Οἱ 'Αργοναῦτες ἦταν Φοῖνικες	15198
- Καὶ κερατὺς καὶ δαρμένος	15288
- Φιλοξενούμενος-αφεντικὸ	15366
- Τὸ φέρετρο τοῦ 'Αδάμ	15438
ΠΟΛΙΤΗΣ, ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: «Κομμουνιστικὸ Κόμμα 'Ελλάδος» καὶ «'Εκκλησία τῆς 'Ελλάδος» (ἐπιστ.)	14933
ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ, ΑΡΗΣ: Εὐχὲς γιὰ τὰ 20 χρόνια τοῦ «Δαυλοῦ»	15411
ΡΑΣΟΥΛΗΣ, ΜΗΝΑΣ: 'Η σύγχρονη ἐπιστὴμὴ ἐπαναλαμβάνει τοὺς Προσωποκρατικοὺς (ἐπιστ.)	15012
Σ., ΚΑΤΕΡΙΝΑ: «Μαῦρα μεσάνυχτα», ἄγνοια καὶ σκοταδισμὸς (ἐπιστ.)	14935
ΣΑΡΑΝΤΟΣ, ΠΑΝ: μδ. Πραξιτέλης	14621
- Τὸ χρονικὸ τῆς ἀπαγόρευσης τῶν 'Ολυμπιάδων	14623
- μς. 'Ορφεὺς	14829
- μς. 'Ομηρος	14897
- μη. 'Ησίοδος	14977
- μθ. 'Αρχίλοχος	15057
- ν. 'Αλκαῖος	15137
- να. Πίνδαρος	15215
- νό. 'Ανακρέων	15273
- νγ. Σησίχορος	15345
- Α. Λασκαράτος ἢ ὁ ἀφορισμὸς ἐνὸς διαφωτιστῆ	15391
- νδ. Συμωνίδης ὁ Κεῖος	15463
ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ: Εὐχὲς γιὰ τὰ 20 χρόνια τοῦ «Δαυλοῦ»	15410
ΣΑΡΩΦΟΝ: Διὰ πᾶσαν νόσον	14664
- "Οταν ἀδειάζει τὸ μαντρί	14752

- 'Η ἐκδίχηση ἀπὸ τὸν ὑπόνομο.....	14810
- Στὸ ὄσθρο.....	14868
- Πρὸς Θεοῦ, ὅχι διχασμὸς	15001
- Τοιμπεκι φιλοκοιμμένο	15034
- Η ἑτέρα παρειά	15102
- Αστυνομικὴ φιλιανθρωπία	15206
- Γλυπτικὸν μαστοῦρῶμα	15302
- Χριστιανικὸς, μονοσυλμανικὸς ἢ ... σκέτος;	15352
- Θεολόγος ἀρχιφιλόλογος	15450
ΣΜΑΡΑΓΔΗΣ, ΑΘΑΝ.: 'Αναπάντητο αἶτημα γιὰ τὴ θρησκευτικὴ μισαλλοδοξία (ἐπιστ.)	15092
ΣΠΑΝΔΑΓΟΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ: Νὰ ζητήσουν συγγνώμη γιὰ τὸ φόνο τῆς 'Υπατίας (ἐπιστ.)	15011
ΣΠΑΝΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ: 'Η ἀλήθεια δαλπτεῖ καὶ καταστρέφει τὴν 'Ελλάδα; (ἐπιστ.).....	14852
ΣΤΑΜΠΕΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: 'Η δεδῆλωση τοῦ ἱεροῦ χώρου τοῦ Μαραθῶνα (ἐπιστ.)	14934
- Οἱ Βάσκοι ζήτησαν ἴδρυση 'Ελληνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ τὸ Ρωμαϊκὸ κρατί- διο ἀπέρριψε τὸ αἶτημά τους (ἐπιστ.).....	15171
ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ: Τὸ 'Αλφάωτο διδάσκεται... ἀλλὰ μετὰ τὴ διδασκαλία του (ἐπιστ.)	15015
Καθ. ΤΖΑΝΗ, ΜΑΡΙΑ: Εὐχὲς γιὰ τὰ 20χρονα τοῦ «Δανλοῦ»	15411
'Υφηγ. ΤΖΗΜΑΚΑΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: 'Ο «αἶθηρ» τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ σημερινὴ Φυ- σικὴ	15136
ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: 'Η ἐξόντωση τῶν 'Ελλήνων μὲ βυζαντινοὺς νόμους	14979
ΤΣΑΚΝΑΚΗΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: 'Ο F. K. Sagredo μιλά γιὰ τὶς ἐλληνικὲς Σπονδές	15161
ΤΣΑΚΝΑΚΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ: 'Ο σκύλος στὴν ἀρχαία 'Ελλάδα: Φυλές, χρησιμοποίη- ση, τιμές ἀγορᾶς	14753
ΤΣΙΝΑΣ, ΠΑΝΟΣ: Τὰ κόκκαλα καὶ τὸ ἐξωκκλήσι	15077
- 'Ελλάδα τῶν Ταλιμπάν ἢ νέος Μεσαίωνας	15318
ΤΣΙΤΣΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ: 'Υδρεὶς κατὰ τοῦ 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ ψάλλονται καὶ σήμε- ρα στὶς ἐκκλησίες μας	14850
- 'Η θέση τῆς γυναίκας στὸ Χριστιανισμὸ	15199
- 'Η διδασκαλία τοῦ Παύλου ὑπὲρ τῆς δουλείας.....	15439
ΤΣΟΥΧΛΑΡΗ, ΕΥΗ: Μιὰ φωτογραφία δὲν κάνει ποτὲ λάθος (ἐπιστ.).....	15331
ΦΑΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Πῶς διδάσκεται στὴν 'Ελλάδα ὁ 'Αφροκεντρισμός	14763
- Περὶ σωτηρίας τῆς Γλώσσας ἀπὸ τὸ Χριστιανισμὸ	15250
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, ΛΑΖΑΡΟΣ: Τὸ «μασκάρεμα» τῶν ἐγκυκλοπαιδεῶν	15244
ΧΑΤΖΗΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ζητήσουν συγγνώμη (ἐπιστ.)	14775
ΧΕΙΜΩΝΙΔΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Φωνήεντα καὶ σύμφωνα στοὺς κλασσικοὺς μας	15150
π. ΧΡΗΣΤΟΥ, ΤΙΜΟΘΕΟΣ: 'Ιδεολογικὴ ἀντοπροσωπογραφία ἐνὸς πρωτοπρεσβύτερου (ἐπιστ.)	15253
ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Τὶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ «'Ιωὺλαῖο».....	14762
Ω: Λευκοὶ ἄνθρωποι στὶς Η.Π.Α. πρὶν 9.000 χρόνια	15189
Η ΚΙΝΗΣΗΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: W. Burkert.....	14681
- George Kennedy, 'Αλέξ Φέργκιουσον, Γεώργιος Δέππος	14763
- Θέμος Γκουλιώνης, Φ. Ντοστογιέφσκι, Φρεϊδερίκος Νίτσε	14841
- Τ. Φίττε, W. Schmick-I. Mever. Δρ. Κραδάρτόγιαννος, Δημ. Τουρόγλου	14923
- Οὐρ. Τουτουνζή, Ι.Κ. Χασιώτης	15002
- Α. Ν. Κυριακοῦ, Σωκράτης Δεληδόγιατζης.....	15083
- Paul Foucard, Πρ. Βασίλειος (Μονατίχ), Ι. Παπανικολάου	15161
- Μηνάς Τσικριτῆς, Μεν. Παγουλάτος.....	15244
- Ν. Κερράς, Ν. Η. Baynes-H. B. Moss.....	15322
- Έμ. Κριαράς, Σ. Πανάγος.....	15322
- S. Pressfield-F. Miller, Μισέλ Ντεόν, Denis Richards, Δ. Χαλατσάς.....	15402
- R. Livingstone, Έμμ. Γιαροσλαύσκι,	15493

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ